HAYATA DOKUNAN HİKAYELER

Her insanın bir hikayesi var ama başkalarının hikayeleri de ders verir…

Ahmet TÜRKAN
MBA

İÇİNDEKİLER

TAKDİM

Hayata dokunan hikayelerde okuyucularımın hayatına, hislerine, duygularıma tercüman olabilecek hikayeler derledim.

Okunduğunda iyi ki okudum diyebileceğiniz hikayeler olsun istedim.

Hayat böyledir. Bazen sevinç neşe, coşku, bazen keder, hüzün, üzüntü.

Hayat tekdüze gitmez. Yani monoton değildir. Bu hayatı güzel kılan bir akıştır. Yoksa hayatın anlamı olmazdı. Hep güzel olsaydı, çirkinliğin manasını anlamazdık, hep çirkin olsaydı mutluluğun hazzını yaşayamazdık. Şükrün ve duanın anlamını anlamak hayatın iniş ve yokuşlarında anlam bulur. İnsani yönlerimizi ortaya çıkartır. Hayata ibret nazarı ile bakmamızı sağlar.

Bülbülün güle olan aşkının anlamı güzellik ve dikenlerde saklıdır. Aşkın anlamı belki de kavuşamamakta saklıdır.

Sevgi gönülde olmayınca sevginin anlamı olmazdı, hasret olmasaydı kavuşmanın anlamı olmazdı.

Çocukluk, gençlik, yaşlılık ve hatta ölüm, hayatın ince anlamlarını oluşturmak için yaratıldı. Dünyanın geçici güzellikleri ahiretin sonsuz güzelliklerinin anlamamız için yaratıldı.

Hayat böyle. Anlam bütünlüğünün görmek için geniş kadraja sahip rengarenk bir tablo nazarı ile bakılmalı belki.

Bazen çiçekli, bazen soluk ve hatta çorak renkler diğerlerini anlamamız içindi.

Değerli okurlarım hayat böyle işte. Hayat dokunan hikayelerde bunları bulacaksınız.

Sevinç, elem, hüzün bazen sevinç gözyaşı bazen mutluluk. Her iki gözyaşı arasındaki farkı anlamak için her iki duyguyu da yaşamak lazımdır.

Buyurun hayata dokunan hikayelere…

YAZAR HAKKINDA

Ahmet TÜRKAN, 1959 yılında Bolu'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Bolu'da lise Öğrenimini İstanbul'da Deniz Astsubay Hazırlama Okulu'nda tamamladı. 1 yıllık Sınıf Okulu Eğitiminden sonra 1979 yılında Deniz Kuvvetleri Komutanlığı deniz birliklerinde deniz astsubayı olarak göreve başladı. 1983 yılında 6 ay süren DSH uçak uçuş operatörü kursunu başarı ile tamamlayarak uçak uçuş operatörü unvanı ile Deniz Kuvvetleri Komutanlığı hava unsurlarında görev aldı. 1989 yılında Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi İktisat Programını tamamladı. 1997 yılında Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki görevinden ayrıldı. 2009 yılında Maltepe Üniversitesi İşletme Yüksek Lisansını tamamladı. Halen ticari hayatta kariyerini devam ettirmekte, özel bir şirkette yönetici olarak görev yapmaktadır. Evli ve 3 çocuk babasıdır. http://www.habername.com, www.bizbolulular.com, www.irfanmektebi.com adlı haber ve dergi sitelerinde haftalık makaleleri yayınlanmaktadır.

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

Alaturka Laiklik KDY 2021

İletişimi Aşk Hali KDY 2022

E-KİTAPLAR

Aşağıdaki e-Kitaplar
https://maltepe.academia.edu/AhmetT%C3%9CRKAN

https://pubhtml5.com/center/flips/book.php?cid=556435

https://play.google.com/books/publish/u/0/a/15550860554118639246#list?sortby=last_updated&sortdir=desc

sitelerinde yayınlanmaktadır.

Çocuk Eğitimi-1 ve 2

Habername Yazılarım 1-2-3 ve 4

Kıssalardan Hisseler-1

Geçim Dünyası

Söz Uçmaz Yazı Kalır

Gönül Telinden

Strateji Rehberi

İnsan Toplum ve İktisat

Osmanlı Saati Ne Anlatıyor

Mehmet Akif ve İstiklal Ruhu

İş Ahlakı

Hayata Dair okumalar

Annem Babam

Hayata Dokunan Hikayeler

Aile Olmak

SİTELERİ

www.ahmetturkan.com.tr

www.ahmetturkan.gen.tr

4 MAHALLELİ KASABA

Küçük bir kasabanın dört ayrı mahallesi varmış. Birinci mahallede Evetama'lar yaşıyormuş. Evetama'lar ne yapılması gerektiğini bildiklerini düşünürlermiş. Yapma zamanı geldiğinde ise "evet, ama" diye cevap verirlermiş. Cevapları hep yanlış olurmuş. Suçu başkalarına atmakta da ustaymışlar.

İkinci mahallede Yapıcam'lar yaşarmış. Ne yapacaklarını bilirlermiş. Kendilerini yapacakları şeye adım adım hazırlarlarmış, ama yapacakları sırada şanslarını kaçırdıklarının farkına varırlarmış. Bu mahallede insanların dizleri dövülmekten yara bere içindeymiş. Yaşamı ertelememek için verdikleri kararı bile ertelerlermiş.

Üçüncü mahallede yaşayan Keşkeci'lerin, hayatı algılama güçleri mükemmelmiş. Neyin yapılması gerektiğini daima en isabetli şekilde bilirlermiş ama, her şey olup bittikten sonra. Keşke'cilerin de başları kanarmış hep, duvarlara vurmaktan!

Kasabanın en yeşil bölgesinde, en güzel evlerin olduğu mahallede ise İyikiyaptım'lar otururmuş. Keşkeci'ler bu mahallede yürüyüşe çıkar, etrafa hayranlıkla bakarlarmış.

Yapıcam'lar Keşkeci'lerle birlikte bu mahallede yürüyüşe çıkmak ister ama bir türlü fırsat bulamazlarmış.

Evetama'lar ise mahallenin güzelliğini görmek yerine, ağaçların gölgelerinin yeterince geniş olmadığından, güneşin daha erken saatte doğması gerektiğinden şikâyet ederlermiş.

İyikiyaptım mahallesindeki insanların kusuru da beyinlerinde mazeret üretme merkezlerinin olmayışıymış!..

5 ÖNEMLİ DERS

Birinci ve de en önemli ders.

Okuldaki ikinci ayımda, hocamız test sorularını dağıttı. Ben okulun en iyi öğrencilerinden biriydim. Son soruya kadar soluk almadan geldim ve orada çakıldım kaldım. Son soru şöyleydi: "Her gün okulu temizleyen hademe kadının ilk adı nedir?.." Bu herhalde bir çeşit şaka olmalıydı. Kadını yerleri silerken hemen her gün görüyordum. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. 50'lerinde falan olmalıydı. Ama adını nerden bilecektim ki!.. Son soruyu yanıtsız bırakıp kâğıdı teslim ettim. Süre biterken bir öğrenci, son sorunun test sonuçlarına dahil olup olmadığını sordu." Tabii dahil" dedi, hocamız..." İş yaşamınız boyunca insanlarla karşılaşacaksınız. Hepsi birbirinden farklı insanlar. Ama hepsi sizin ilginiz ve dikkatinizi hak eden insanlar bunlar. Onlara sadece gülümsemeniz ve 'Merhaba' demeniz gerekse bile..." Bu dersi hayatım boyunca unutmadım. O hademenin adı da... Dorothy idi.

İkinci önemli ders...

Yağmurda otostop!..

Bir gece, vakit gece yarısına doğru Alabama otoyolunun kenarında duran bir zenci kadın gördüm. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen, bozulan arabasının dışında duruyor ve dikkati çekmeye çalışıyordu. Gecen her arabaya el sallıyordu. Yanında durdum. 60'lı yıllarda bir beyazın bir zenciye hem de Alabama'da yardıma kalkışması pek olağan şeylerden değildi. Onu kente kadar götürdüm. Bir taksi durağına bıraktım. Ayrılırken ille de adresimi istedi; Verdim. Bir hafta sonra kapım çalındı. Muazzam bir konsol televizyon indiriyordu adamlar. Bir de not ekliydi, armağanda... "Geçen gece otoyolda bana yardımınıza teşekkür ederim. O korkunç yağmur sadece elbiselerimi değil, ruhumu da sırılsıklam etmişti. Kendime güvenimi yitirmek üzereydim, siz çıkageldiniz. Sizin sayenizde ölmekte olan kocamın yatağının baş ucuna zamanında ulaşmayı başardım. Biraz sonra son nefesini verdi. Tanrı bana yardım eden sizi ve başkalarına karşılık beklemeksizin yardım eden herkesi kutsasın!.. En iyi dileklerimle, Bayan Nat King Cole."

Üçüncü önemli ders...

Size hizmet edenleri hep hatırlayın...

Bir pastanın üç otuz paraya satıldığı günlerde 10 yaşında bir çocuk pastaneye girdi. Garson kız hemen koştu... Çocuk sordu: "Çikolatalı pasta kaç para?" "50 cent!.." Çocuk cebinden çıkardığı bozukları saydı. Bir daha sordu: "Peki dondurma ne kadar..." "35 cent" dedi garson kız sabırsızlıkla... Dükkânda yığınla müşteri vardı ve kız hepsine tek başına koşuşturuyordu. Bu çocukla daha ne kadar vakit geçirebilirdi ki... Çocuk parasını bir daha saydı ve "Bir dondurma alabilir miyim lütfen" dedi. Kız dondurmayı getirdi. Fişi tabağın kenarına koydu ve öteki masaya koştu. Çocuk dondurmasını bitirdi. Fişi kasaya ödedi. Garson kız masayı temizlemek üzere geldiğinde,

gözleri doldu birden. Masayı sanki akan yaşlar temizleyecekti. Boş dondurma tabağının yanında çocuğun bıraktığı 15 cent duruyordu…

Dördüncü önemli ders…

Yolumuzdaki engeller…

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacaktı? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı… Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde… "Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral. Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı. "Her engel, yasam koşullarınızı daha iyileştirecek Bir fırsattır…"

Beşinci önemli ders...

Önemli olan vermektir…

Yıllar önce hastanede çalışırken, ağır hasta bir kız getirdiler. Tek yaşam şansı beş yaşındaki kardeşinden acil kan nakli idi. Küçük oğlan aynı hastalıktan mucizevi şekilde kurtulmuş ve kanında o hastalığın mikroplarını yok eden bağışıklık oluşmuştu. Doktor durumu beş yasındaki oğlana anlattı ve ablasına kan verip vermeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve "Eğer kurtulacaksa, veririm kanımı" dedi. Kan nakli ilerlerken, ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı, ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu... Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle doktora sordu: "Hemen mi öleceğim?.."

Küçük doktoru yanlış anlamış, ablasına vücudundaki bütün kani verip, öleceğini sanmıştı.

7 KUTSAL GERÇEK

- Kaç yıldır benim yanımdasın?

- 20 yıldır efendim

- Bu zaman süresince benden ne öğrendin?

- Hiçbir şeyle değişmeyeceğim yedi gerçek öğrendim.

- Ömrüm seninle geçtiği halde topu topu 7 gerçek mi öğrendin?

- Evet

- Söyle bakalım öyleyse neler öğrendin?

- Baktım ki herkes bir şeyi dost ediniyor, ona gönül verip bağlanıyor. Ancak bunlardan hemen hepsi insanı yarı yolda bırakıyor. Ben ise, beni hiç bırakmayacak, ölümden sonra bile benimle gelecek şeyleri aradım. Ve dost olarak iyilikleri seçtim kendime. Ki onlar sonsuz bir yükselme yolculuğuna çıkmış insanoğlunun hiç tükenmeyecek azığı ve en gerçek dostlarıdır.

- Çok güzel, ikincisi ne bakalım?

- Baktım ki, insanların bir çoğu geçici dünya değerlerine dört elle sarılmış onları koruyor, kasalarda saklıyor, kaybolmaması için her çareye başvuruyor. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine, kimi ününe tutunmuş sımsıkı, onları elden çıkarmamak için çırpınıp duruyor. Oysa ben varlığımı ve bütün isteklerimi O'na satıp, gönlümü yalnız O'nun sevgisine açtım.

- Devam et!

- İnsanların üstün olmak için birbirleriyle yarıştıklarını gördüm. Ancak bir çoğu üstünlüğü yanlış yerlerde arıyor ve birbirinin üstüne basarak yükselmek istiyordu. Bunun üzerine üstünlüğü geçici dünya değerlerinde değil, akıl ve ahlakça yükselmekte, kötülüklerin her çeşidinden el etek çekip, iyiliklere vasıta olmakta aradım.

- Devam et yavrum.

- Yine baktım ki, insanlar sabahtan akşama birbirleriyle uğraşıyor, boş yere hayatı zehir ediyorlar kendilerine. Bütün bunların benlik, bencillik ve çekememezlikten ileri geldiğini gördüm. Ve gönlümü bu kirlerden arıtarak, herkesle dost olup, huzur ve güven içinde yaşamanın yolunu buldum.

- Sonra?

- Nedense herkes hatasının sebebini hep dışta arıyor ve başkalarını suçlamak yoluna sapıyordu. Böylece suçlarının örtüsü altına saklanıyordu. Oysa insanın başına ne geliyorsa kendi yüzünden ve kendi eliyle geliyordu. Bunun bilip yalnız kendimle cenge girerek, nefsimin iradesine uymamaya ve vesvese verenin ağına düşmemeye çalıştım.

- Doğru...

- Baktım ki insanlar şu bir lokma ekmek ve dünya geçimi için helal haram demeden, her türlü hakkı çiğnemekten çekinmiyorlar. Hem başkalarının hakkını alıp onları yoksul bırakmakla, hem de bu haksızlığın azabını ağır bir yük gibi vicdanlarında taşımakla iki kere kötülük etmiş oluyorlar. Oysa doğru yaşanıldığında ve hakça bölüşüldüğünde dünya nimetleri insanlara yeter de artardı bile.

- Ve yedinci?

- Yedinci olarak şunu gördüm ki, insanlar bir şeye dayanmak ve güvenmek ihtiyacındadırlar. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine... Bunların hepsi de bir süre sonra yıkılacak eğreti desteklerdir. Ben ise yalnız O'na sığınıp yalnız O'ndan yardım diledim. Ve bunun karşılığı sonsuz bir güven oldu

- Seni tebrik ederim evladım. Ben de yıllar yılı bütün din kitaplarını inceledim. Hepsinin bu 7 gerçek etrafında döndüğünü tespit ettim.

700 YILLIK ALTIN ÖĞÜT

Aşağıda Osman Bey'e ünlü İslam Alimi, Şeyh Edeb-Ali'nin verdiği öğütleri anlatan bir yazı. Çok hoşuma gitti. Neredeyse 700 yıl önce söylenmiş ama hiç mi hiç eskimemiş. Tüm zamanlar için geçerli.

"Oğul insanlar vardır şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ölürler. Avun oğlum avun. Güçlüsün, kuvvetlisin, akıllısın, kelamlısın, ama bunları nerede, nasıl kullanacağını bilemezsen sabah rüzgarında savrulur gidersin...
Öfken ve nefsin bir olup aklını yener. Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olasın. Dünya senin gözlerinin gördüğü gibi büyük değildir. Bütün fethedilmemiş gizemler, bilinmeyenler, görülmeyenler ancak senin fazilet erdemlerinle gün ışığına çıkacaktır. Ananı, atanı say, bereket büyüklerle beraberdir.
Bu dünyada inancını kaybedersen, yeşilken çorak olur, çöllere dönersin. Açık sözlü ol, her sözü üstüne alma. Gördün söyleme, bildin bilme.

Sevildiğin yere sık gidip gelme, kalkar muhabbetin itibar olmaz.

Üç kişiye acı:
* Cahiller arasındaki alime,
* Zenginken fakir düşene,
* Hatırlı iken itibarını kaybedene.

Unutma ki, yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir.
Haklı olduğunda mücadeleden korkma.

"Bilesin ki atın iyisine DORU,"
"Yiğidin iyisine DELİ derler."

86400 Saniye

Bankada bir hesap sahibi olduğunu düşün, hesabına her sabah 86.400 dolar para yatırılıyor, fakat bu paranın hepsini akşama kadar harcamak zorundasın, ertesi güne transfer edilemez. Paranı kullansan da kullanmasan da hesap her akşam sıfırlanıyor. Ne yaparsın? Tabii ki hepsini harcamaya çalışırsın; Hepimiz, Zaman adlı bu bankanın müşterileriyiz;

Her sabah 86.400 saniyeye sahip oluyoruz; yarına transfer edilemez, Her sabah hesabımız dolar, her akşam boşalır. Geri dönüş yok, saniyelerini şu anı yaşayarak harca, en iyisi bunlarla yatırım yap.

Mutluluk, sağlık ve başarı için. Zaman kaçıyor. Her gün için en iyisini yap.

Bir senenin değerini anlamak için sınıfta kalmış bir öğrenciye sor.

Bir ayın değerini anlamak için, 8 aylık bir bebek doğuran anneye sor.

Bir haftanın değerini anlamak için, haftalık dergi çıkaran bir çilekeşe,

Bir saatin değerini anlamak için, kavuşmayı bekleyen sevgililere sor.

Bir dakikanın değerini anlamak için, treni kaçıran yolcuya sor.

Bir saniyenin değerini anlamak için, bir kazayı önleyemeyen sürücüye sor.

Bir saniyenin yüzde birinin değerini anlamak için olimpiyatlarda gümüş madalya kazanan koşucuya sor.

Her anını değerlendir, her dakikanı çok özel biriyle paylaş. Zamanına ortak edebileceğin kadar özel biriyle.

Unutma! Zaman hiç kimse için durmaz. Geçmiş zaman tarihtir. Gelecek zaman sırlar, mechullerle dolu.

Sadece şu an sana verilen gerçek bir armağandır.

Bu hafta dostluk haftası olsun. Arkadaşlar bulunmaz mücevherlerdir. Bizi üzerler, cesaretlendirirler ve zaman zaman avuturlar. Kalplerini bize açarlar. Arkadaşlarına, onları sevdiğini göster.

Arkadaşlık mesajını herkese gönder, cevap alırsan bütün hayatın için bir dostun bulunduğunu anlarsın.

Onlara ne kadar çok ihtiyacın olduğunu ve senin için ne kadar önemli olduklarını dikkatle denersen görürsün....

Ahmet Kabaklı hocanın Türkiye Gazetesindeki köşesinden alınmıştır...

ACELE KARAR VERMEYİN...

Çin düşünürü Lao Tzu'nun öyküsü...

Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanırmış... Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış..

"Bu at, bir at değil benim için; bir dost, insan dostunu satar mı" dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış: "Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler...

İhtiyar: "Karar vermek için acele etmeyin" demiş. "Sadece at kayıp" deyin, "Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez."

Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ithiyardan özür dilemişler.
"Babalık" demişler, "Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var.."

"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demiş ihtiyar. "Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç.
Birinci cümlenin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?"

Köylüler bu defa açıkça ihtiyarla dalga geçmemişler, ama içlerinden "Bu herif sahiden geri zekalı" diye geçirmişler... Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. "Bir kez daha haklı çıktın" demişler.

"Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın" demişler. İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş.

"O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez."

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin sonunda ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler... "Gene haklı olduğun ortaya çıktı" demişler. "Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler, belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer..."

"Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar. "Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Lao Tzu, öyküsünü şu nasihatla tamamlamış:
"Acele karar vermeyin. Hayatın küçük bir dilimine bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının. Karar; aklın durması halidir.
Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur.
Buna rağmen akıl, insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz."

ACI

Sizin için ne derece önemi var bunu bilmiyorum ama ben bu satırları yazarken gözümden damlalar akıyor klavye üzerine. Erkekler ağlamaz lafı bana göre değil. Ağlamaktan hiç utanmadım, duygularım, acılarım beni boğduğu zaman hep ağladım. Yine ağlıyorum. Sizleri tanımıyorum ama sizlerle paylaşmak istiyorum. Lütfen; bu satırlara bir seven olarak sahip çıkın ve lütfen yazılı satırlar olarak geçmeyin. Okudukça yeryüzünde insanlar neleri yaşarmış diyeceksiniz buna eminim.

Bir memur ailenin en küçük çocuğu olarak babamın tayininin çıktığı bir köye taşındık. Huzursuzdum, okulumu bir köy okulunda okumaktansa, şehirde medenice okumak istiyordum. Kaydımı yaptırdı babam okula. İlkokul 4. sınıftan başladım köy okuluna. Beni bir sınıfa verdiler. Öğretmen köyde yabancı olduğumu biliyordu ve hangi sıraya oturmak istiyorsan otur dedi bana. Bir kızın yanı boştu sadece oraya oturdum.

Hayatımı adadığım, gidişiyle beni bitiren insanla ilk o zaman tanıştım. İsmi Altınay idi. Çocuk yaşımda bile onun güzelliği beni çok etkilemişti. Masmavi gözleri, gamze yanakları ile arada bir bana dönüp gülüşü, yanlış yazdığım notlarımda kendi silgisiyle defterimdeki hatayı silmesi beni o minik yaşımda ona bağladı. O dönemlerde çocukça bir arkadaşlıktı. Zaman ilerledikçe onsuz tek saniye geçiremiyordum. Ya ben onlara gidip ders çalışıyor, ya da o bize geliyordu. Mükemmel bir paylaşımcıydı. Yüreğini, sevgisini, dostluğunu daha o yaşta vermişti bana. İlkokulu birlikte okuduk ve aynı sırada bitirdik. Hep onunla hep ona biraz daha alışarak. Ortaokula geçtiğimizde ailelerimize rica ettik ve bizi aynı okula yazdırdılar, hatta aynı sınıfa, hatta ayni sıraya oturmamız için babalarımız öğretmenlere adeta yalvardılar. Başarmıştık. Yine ayni sıradaydık. Geride kalan ilkokul dönemindeki iki yılda anladım ki onsuz hayat bana huzur vermiyordu. Yaşımız olgunlaştıkça o beni, ben onu daha çok seviyordum. Çocukça başlayan arkadaşlığımız sevgiye aşka dönüşmüştü ortaokul yıllarımız bitmek üzereyken şehir merkezinde. Ailelerimiz liseye geçtiğimiz sırada ortak bir karar aldılar. Buna göre tek ev kiralayacak ikimiz aynı evde kalacaktık. Annem de bizimle kalacaktı. Allah'ım o karar bize iletildiğinde dakikalarca sarmaş dolaş kutlamıştık bunu. Ona âşık olmuştum. Aynı duyguları o da paylaşıyordu ve bunu fark eden ailelerimiz okul bittiğinde evlendirelim diye karar almışlardı bile. Ona tapıyordum artık. Haşa Allaha şirk koşar gibi günah işlercesine seviyordum. ilk elini tuttuğumda sakın bir daha bırakma demiştim. Yanakları kızarmıştı, utanmış ve başını önüne eğmiş, gülümsemiş ve elimi sıkı sıkı kavramıştı. Artık her gün el ele tutuşup okula gidiyor okuldan çıkarken el ele dolaşıyor geziyor öyle gidiyorduk evimize. Arada bir elleri terler ve her terleyişte elini elimden kurulamak için çekerdi. Bunu her yaptığında kızar elimi bırakma diye azarlardım, hep tamam tamam diyerek gülümser ve hızla elini avucuma sokuştururdu. Her şey harikaydı, dünya cennet gibiydi gözümüzde. Yıllar akıp gidiyordu mutluluk içinde. Nihayet liseyi de bitirmek üzereydik. Karne

dönemi gelmişti. Karnelerimizi aldık hiç kırığımız yoktu. Sevinçle sarıldık birbirimize elimi tuttu. Bunu kutlamak için bir cafeye gidip cola içerek kutlayacaktık. Okulun az ilerisinden geçen bir çakıl yol vardı. Her zaman toz duman içinde olurdu. Çakıllarla kaplıydı. O yolun benim ve ölürcesine sevdiğim insanın ayrılmasında bu kadar rol oynayacağını bilsem hiç girer miydik o yola. Neler vermezdim o yolu yürümemek için. Eli yine elimdeydi, ansızın elini çekti, terlemişti yine eli. Sanırım dört adım atmıştım. Dönüp yine azarlayacaktım. Çünkü hem elimi bırakmış hem de geride kalmıştı. Dönüp baktığımda Dünya başıma yıkıldı. Sanki gök kubbenin altında kaldım. Yerdeydi ve yüzünden kan fışkırıyordu. Ne yapacağımı bilemedim üzerine kapandım yüzüne yapışmış saçlarını kaldırdığımda hayatımı bitiren o görüntüyle karşılaştım. Başı kesilmiş bir tavuk gibi çırpınıyordu. Suratına bir taş parçası bıçak gibi saplanmıştı ve bakmaya doyamadığım mavi gözlerinden biri akmıştı. Suratının yarısı yoktu. Hırlıyordu bana bir şeyler demek istiyor kanla kaplı diğer gözünü temizleyerek bana bir şeyler demeye çalışıyordu. Yoldan geçen bir kamyonun tekerinin altından fırlayan bir taş suratına saplanmıştı. Ölürcesine bir aşkı, geleceğimizi kibrit büyüklüğünde bir taş parçasının bitireceğini bilemezdim. Donuk donuk hiç konuşamadan yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ellerini tuttum kaldırdım başını göğsüme dayadı ve elimi sıkı sıkı tuttu. Akan kan ellerimize damlıyordu. Yoldan geçen bir araba durmuş bizi seyrediyordu, hastaneye yetiştirelim dediğimde kanlı olduğu için almadı ve kaçtı gitti. Kimse arabaya almıyordu. Çevreme bakıp yardım edin demekten, ona dönüp seni seviyorum, beni bırakma, dayan demekten başka bir şey yapamıyordum. iki dakikalık bir çırpınıştan sonra kucağımda öldü. Cennet olan Dünya 5 dakikada cehenneme döndü. Tam dokuz yıl oldu onu yitireli. Kendime olan güvenimi yitirdim. Artık kimseyi sevemem, kimse de beni sevemez korkusundan kurtaramıyorum kendimi. Bitkisel hayatta gibiyim. Tek elimde kalan bu internet. Bu net aracılığıyla sizinle paylaşmak istedim. Yitiren, ya da ben yitirenle paylaşmak isteyen herkese elleri terlese bile ellerimi bırakmamaları şartıyla elimi uzattım. Dost, kardeş, arkadaş ne olursanız olun ama elimi bırakmayın. Size sesleniyorum, elimi bırakmayın lütfen…

ADA

Bir zamanlar, bütün duyguların üzerinde yaşadığı bir ada varmış:
Mutluluk, Üzüntü, Bilgi ve tüm diğerleri, Aşk dahil.

Bir gün, adanın batmakta olduğu, duygulara haber verilmiş.
Bunun üzerine hepsi, adayı terk etmek için sandallarını hazırlamışlar.
Aşk, adada en sona kalan duygu olmuş.
Çünkü, mümkün olan en son ana kadar beklemek istemiş.
Ada neredeyse battığı zaman,
Aşk, yardım istemeye karar vermiş.
Zenginlik, çok büyük bir teknenin içinde geçmekteymiş.
Aşk,
"Zenginlik, beni de yanına alır mısın?" diye sormuş.
Zenginlik,
"Hayır, alamam. Teknemde çok fazla altın
ve gümüş var, senin için yer yok." demiş.
Aşk, çok güzel bir yelkenlinin içindeki
Kibir'den yardım istemiş.
"Kibir, lütfen bana yardım et!"
"Sana yardım edemem Aşk.
Sırılsıklamsın ve yelkenlimi mahvedebilirsin."
diye cevap vermiş Kibir.
Üzüntü yakınlardaymış
ve Aşk, yardım istemiş:
"Üzüntü, seninle geleyim..."
"Off, Aşk, o kadar üzgünüm ki, yalnız kalmaya ihtiyacım var."
Mutluluk da Aşk'ın yanından geçmiş
ama o kadar mutluymuş ki,
Aşk'ın çağrısını duymamış.
Aşk, birden bir ses duymuş:
"Gel Aşk! Seni yanıma alacağım..."
Bu Aşk'tan daha yaşlıca birisiymiş.
Aşk o kadar şanslı ve mutlu hissetmiş ki kendini
onu yanına alanın kim olduğunu öğrenmeyi akıl edememiş.

Yeni bir kara parçasına vardıklarında,
Aşk'a yardım eden, yoluna devam etmiş.
Ona ne kadar borçlu olduğunu fark eden Aşk, Bilgi'ye sormuş:
"Bana yardım eden kimdi?"
"O, Zaman'dı" diye cevap vermiş Bilgi.
"Zaman mı?
Neden bana yardım etti ki?" diye sormuş Aşk.
Bilgi gülümsemiş:
"Çünkü sadece Zaman Aşk'ın ne kadar büyük olduğunu anlayabilir..."

ADRESİNİ YİTİRMİŞ SEVGİLER

Bütün aşıkların gözünde, sevdikleri, 'en' güzel ve yegâne güzeldir. Bütün güzellikler onundur. Hiçbir aşık, sevdiğinde hata bulamaz. Hem zaten aramaz. Elinden gelse bütün güzellikleri ona verir. Güzelleştirir onu. Uğruna divanlar yazar. Hatta hiç hakkı olmadığı halde, güneşi dahi utandırır. Ona göre güneş, sevgilisinin cemalinden bulutların arkasına gizlenmiştir. Sadece yeryüzü değil, kâinattaki 'bütün' güzellikler ve hüsünler o sevgilinin güzelliğinin birer yansımasıdır. Ay onun yüzü, güneş onun saçlarıdır. Bütün şarkılar onu söyler. Size her şey onu hatırlatır. Bulutlar yağmur olur, onun ayrılığına ağlar. Hiçbir şey yoktur ki ondan bahsetmesin, onu hatırlatmasın. Aşk değil midir ki, her şeye yol açtırır, Mecnun'un elleriyle.

Aşıklar, sevdikleri uğruna, sadece kendilerini değil, şehirleri bile yakarlar. Yar uğruna can verilir, yoluna toprak olunur; yine de vazgeçilmez ondan. Onsuz yaşanmaz zira. Başka güzel de yoktur. Çünkü, aşkın gözü kördür. Sadece onu görür. Böylesi bir sevgilidir sevdikleri.

Hem, aşıklar, haksız da değildirler; sevgi müfrittir. Sevgiler abartılıdır. Sevdiğini sonsuzuna sever insan. Başka türlü sevemez. Sevgilinin güzelliğini zamanın başlangıç ve sonuna yayar, öylece sever. Sonsuzlaştırıp, ezelî ve ebedî sayar, öyle sever insan. Hem sonra tapar bile ona.

Mecnun, Leyla'sız yaşayamaz. Onun hüsnüne, mükemmelliğine ve belki de bir buselik ihsanına karşı savunmasızdır. Sevmeden edemez. Güzellik gerekçesiz sevilir. Sevince bağlanır insan. İntisap eder. Ona inanır. Yüreğini ona verir. Bir şarkıda söylendiği gibi, yüreği onda kalırsa yaşayamaz.

"Mary, zevk veren biri gibisin
Ama gerçekte gözyaşısın."

Ne ki, ağlanır sonra. Hüzünlere bölünür saatler. Zaman hoyratça çeker yüreğinizle bağlandığınız her şeyi. Zaman içre olan her şey ama her şey yiter gider, göz yaşlarınıza bakmadan. Güneş niyetine sevilen aynalar bir anda kırılır, tuz-buz olur. Bütün emeller ansızın elemlere dönüşür. O zaman sevginin verilmesi insana yapılabilecek en büyük kötülük olur. Yoksa sevgi bağlamasa insanları, ayrılık acı verebilir mi?

Böylesi bir duygudur aşk. Tekelcidir.* Şefkat kadar şefkatli değildir çünkü. Alabildiğine bencildir. İnsan sevdiğini sonsuzuna sever. Sonunu düşünmeksizin. Sonsuzmuşçasına. Sevdiğinin hiçbir zaman ulaşamayacağı bir paha biçer, öylece sever insan. Ve aşık sadece sevdiğini görür. Sevgisini başka yere yayamaz. Sadece bir yere odaklar. Aşkın gözü bu yüzden kördür. Bütün zamanların en güzel ve biricik varlığıdır sevgili. Eşi ve benzeri yoktur. Münezzeh ve mukaddestir. Zamanın kayıtlarından uzaktır. O hep güzeldir. Ondan öncesi ve ondan sonrası yoktur. Onsuz geçen zamanlar yaşanmamıştır.

Halbuki sevgili, Tanrı'ya ne kadar da çok benzemektedir. Acaba bu yüzden mi insanlar yanlışlıkla Tanrı'ya gidecek mektubu sevgiliye bırakırlar? Peki ya, aşkın gözü Tanrı tek olduğu için mi kördür? Bu yüzden mi aşkın saltanatı sevgilinin mecazı kadar sürer?

Aşk, adresini yitirmiş bir sevgidir.

Duyguların doğru yerde kullanılmaları için tüm sevgileri, Bir Olana, özellikleri sevginin ve aşkın resmettiği tabloya uyana vermeli insan. Ancak o zaman, inhisarcı olan aşk başka güzelleri incitmemiş olur. Ve yine ancak o zaman, sonsuz olana ve kusursuz olana aşık olabilen duygular, yanlış adreslerde gezinmemiş olur.

Eğer gerçekten duyguların yanlış adreslerde örselenmesi istenmiyorsa, hangi duygunun nerede kullanılacağını iyi bilmek gerekiyor. Aşk, solmayan Güneşi resmeder; güneşçiklere benzeyen aynaları değil. Güneşi bulan, bütün aynaları bulur. Ayna biriktirenlerin ise Güneş garantisi yoktur.

Bütün aynalar kırılır, ama Güneşe dokunamazsın bile.

Velhasıl, Leyla Mecnun'un hayalindeki sevgilinin özelliklerine, Mecnun'u aşk derecesinde kendisine bağlayan sonsuzluklara sahip değildir. Leyla aşkın penceresinden görünecek endama sahip değildir. Ve emin olunuz ki, eğer Mecnun Leyla'ya kavuşmuş olsaydı, ne Leyla 'Leyla' olurdu, ne de Kays 'Mecnun.' Çünkü, sevginin resmettiği sevgili, sevginin yöneltildiği sevgiliden farklıdır.

O'ndan başka hiçbir sevgili aşkın fiyatına değmez.

Bundandır ki insan, mektubu okumalı; adresleri değil. Mektubun resmettiği adresleri aramalı. Bulduğu adreslere mektup bırakmamalı. Yoksa duygularını hoyratça kullanmış olur. Haberini ulaştıramaz sevdiğine. Arzularını acılara dönüşürken, sevme gerekçelerini de zamanın kollarında erirken izler. Ve hiçbir şey yapamaz. Bu yüzden, O'nu sevmeli insan. O'nu bulmak için, kendini okumalı. Yoksa kendini okumadan 'onu' bulur, ama O'nu bulamaz.

* Aşkın tekelci olması, başka güzel tanımaması gerçek sevgilinin Vahid ve Ehad oluşundan kaynaklanıyor olmasın?

MÜCAHİT BİLİCİ

AFFET BABACIĞIM

Evliliğinden beri evinde kalan babası yüzünden eşiyle sürekli tartışıyordu. Eşi babasını istemiyor ve onun evde bir fazlalık olduğunu düşünüyordu.

Tartışmalar bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Yine böyle bir tartışma anında eşi bütün bağları kopardı ve 'Ya ben giderim, ya da baban bu evde kalmayacak' diyerek rest çekti.

Eşini kaybetmeyi göze alamazdı. Babası yüzünden çıkan tartışmalar dışında mutlu bir yuvası sevdiği ve kendini seven bir eşi ve bir de çocukları vardı. Eşi için çok mücadele etmişti evliliği sırasında. Ailesini ikna etmek için çok uğraşmış ve çok sorunlarla karşılaşmıştı. Hala onu ölürcesine seviyordu. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşündü ve kendince bir çözüm yolu buldu. Yıllar önce avcılık merakı yüzünden kendisi için yaptırdığı kulübe tipi dağ evine götürecekti babasını. Haftada bir uğrayacak ve ihtiyacı neyse karşılayacak, böylelikle eşiyle de bu tür sorunlar yaşamayacaktı. Babasına lazım olacak bütün malzemeleri hazırladıktan sonra yatalak babasını yatağından kaldırdı ve kucakladığı gibi arabaya attı. Oğlu Can 'Baba ben de seninle gelmek istiyorum' diye ısrar edince onu da arabaya aldı ve birlikte yola koyuldular.

Karakışın tam ortalarıydı ve korkunç bir soğuk vardı. Kar ve tipi yüzünden yolu zor seçiyorlardı. Minik Can sürekli babasına 'Baba nereye gidiyoruz ?' diye soruyor ama cevap alamıyordu. Öte yandan nereye götürüldüğünü anlayan yaşlı adamsa gizli gizli gözyaşı döküyor oğlu ve torununa belli etmemeye çalışıyordu. Saatler süren zorlu yolculuktan sonra dağ evine ulaştılar. Epeydir buraya gelmemişti. Baraka tipindeki dağ evi artık çürümeye yüz tutmuş, tavan akıyordu. Barakanın bir köşesini temizledi hazırladı ve arabadan yüklendiği yatağı oraya itina ile serdi. Sonra diğer malzemeleri taşıdı. En son da babasını sırtlayarak yatağa yerleştirdi. Tipi adeta barakanın içinde hissediliyordu. Barakanın içinde fırtına vardı adeta. Çaresizlik içinde babasını izledi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı. Yarın yine gelir bir yorgan ve birkaç battaniye getiririm diye düşündü. Öyle üzgündü ki Dünya başına göçüyor gibiydi. O bu duygular içindeyken babası yüreğine bıçak saplanmış gibiydi. Yıllarca emek verdiği oğlu tarafından bir barakaya terk ediliyordu. Gururu incinmişti içi yanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Minik Can ise olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Anlamsızca ama dedesinden ayrılacak olmanın vermiş olduğu üzüntüyle sadece seyrediyordu. Artık gitme zamanıydı. Babasının yatağına eğildi yanaklarını ve ellerini defalarca öptü. Beni affet der gibi sarıldı, kokladı. Artık ikisi de kendine hakim olamıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Buna mecburum der gibi baktı babasının yüzüne ve Can'ın elini tutup hızla barakayı terk etti.

Arabaya bindiler. Can yol çıktıklarında ağlamaya başladı neden

dedemi o soğuk yerde bıraktın diye. Verecek hiçbir cevap bulamıyordu, annen böyle istiyor diyemiyordu. Can 'Baba sen yaşlandığında bende seni buraya mı getireceğim' diye sorunca Dünyası başına yıkıldı. O sorunun yöneltilmesiyle birlikte deliler gibi geri çevirdi arabayı. Barakaya ulaştığında 'Beni affet baba' diyerek babasının boynuna sarıldı. Baba oğul sıkı sıkı sarılmış ve çocuklar gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Oğlu 'Baba beni affet, sana bu muameleyi yaptığım için beni affet' diye hatasını belli ediyordu.. Babası oğlunun bu sözlerine en anlamlı cevabı veriyordu...

'Geri geleceğini biliyordum yavrum. Ben babamı dağ başına atmadım ki, sen beni atasın. Beni bu dağda bırakamayacağını biliyordum

AFFIN ERDEMİ

Bir gün trenle seyahat eden birisi tesadüfen son derece huzursuz olan genç bir adamın yanına oturmuş. Bir sure sonra, genç adam, uzak bir hapishaneden henüz çıkmış bir mahkum olduğunu açıklamış. Mahkumiyeti ailesine o kadar utanç vermiş ki, ne ziyaretine gelmişler, ne de bir mektup yollamışlar. Ama fakir oldukları için seyahat edemediklerini, cahil oldukları için mektup yazamadıklarını umuyor; her şeye rağmen kendisini affetmiş olmalarını hayal ediyormuş.

Ailesinin işini kolaylaştırmak için, kendilerine mektup yazıp tren kasabanın eteklerindeki çiftliklerinden geçerken bir işaret koymalarını söylemiş. Ailesi kendisini affetmişse, raylara yakın bir elma ağacına beyaz bir kurdele bağlayacaklarmış. Eğer kendisinin geri dönmesini istemiyorlarsa, hiç bir şey yapmayacaklar, o da trende kalıp Batıya gidecek, belki de bir serseri olacakmış.

Tren, kasabasına yaklaşırken heyecanı o kadar artmış ki, pencereden dışarı bakmaya cesaret edemiyormuş. Kompartıman arkadaşı kendisiyle yer değiştirip onun yerine elma ağacına bakacağını söylemiş. Bir dakika sonra elini genç mahkûmun koluna koymuş,

“Şuraya bak” demiş.

Göz pınarlarında biriken yaşlarla gözleri parlıyormuş.

“Her şey yolunda, bütün ağaç bembeyaz kurdelelerle bezenmiş”.

O anda bir ömrü zehirleyen tüm acılar, adeta, birden dağılmış, kaybolmuş.

“Affetmezseniz sevemezsiniz. Sevgisiz hayat da anlamsızdır”

AĞAÇTAKİ BALON

Küçük çocuk, baloncuyu büyülenmiş gibi takip ederken, şaşkınlığını gizleyemiyordu.
Onu hayrete düşüren şey, "Bizim eve bile sığmaz" dediği o güzelim balonların adamı nasıl havaya kaldırmadığı idi.

Baloncu dinlenmek için durakladığında o da duruyor ve sonra yine takibe koyuluyordu. Bir ara adamın kendisine baktığını fark ederek ona doğru yaklaştı
ve bütün cesaretini toplayarak:

-Baloncu amca, dedi. Biliyor musun benim hiç balonum olmadı. Adam çocuğu söyle bir süzdükten sonra:

-Paran var mı? diye sordu. sen onu söyle.

-Bayramda vardı, diye atıldı çocuk, önümüzdeki bayram yine olacak.

-Öyleyse bayramda gel, dedi adam. Acelem yok, ben beklerim.

Çocuk sessizce geri döndü. O ana kadar balonlardan ayırmadığı gözleri dolu dolu olmuş, yürümeye bile mecali kalmamıştı. Bir kaç adım attıktan sonra elinde olmadan tekrar onlara baktığında, gördüklerine inanamadı.

Balonlar, her nasılsa adamın elinden kurtulmuş ve yol kenarındaki büyük bir akasya ağacının dallarına takılmıştı. Çocuk, olup bitenleri büyük bir merakla takip ederken, baloncu ona doğru dönerek:

-Küçük, diye seslendi. Balonları ağaçtan kurtarırsan birini sana veririm. Yapılan teklif, yavrucağın aklını başından almıştı. Koşarak ağacın altına doğru yöneldi ve ayakkabılarını aceleyle fırlatıp tırmanmaya başladı. Hedefine adım adım yaklaşırken duyduğu heyecan, bacaklarını kanatan akasya dikenlerinin acısını
hissettirmiyordu. Sincap çevikliğiyle balonlara ulaştığında bir müddet onları seyretti ve dallara dolanan ipi çözerek baloncuya sarkıttı. Ancak balonlardan birisi iyice sıkıştığından diğerlerinden ayrılmış ve ağaçta kalmıştı. Çocuk onu kurtarmaya kalkışsa, dikenlerden patlayacağını çok iyi biliyordu. İster istemez balonu yerinde bırakıp aşağıya indi ve adama dönerek:

-Birini bana verecektiniz, dedi. Hangisi o?

Adam elini tersiyle burnunu sildikten sonra:

-Seninki ağaçta kaldı evlat, dedi. İstersen çık al.

Çocuk bu sefer ayakta bile duramadı. Kaldırım kenarına oturup baloncunun
uzaklaşmasını bekledikten sonra, dallar arasında parlayan balona uzun uzun bakarak:

"Olsun", diye mırıldandı. "Olsun." Ağacın üzerinde kalsa da, bir balonum var ya artık…

AKREP

Yazdan kalma sıcak bir eylül günüydü. Yaşlı kadın ikindi namazı için camiye giden kocasının arkasından kapıyı sürgüleyip merdivene oturdu. İçinde bir sıkıntı vardı nedense? Bir müddet oturduktan sonra ezanın okunmasıyla ayağa kalktı, romatizmalı bacaklarını sürüyerek yukarı çıktı. Kocasının açık bıraktığı radyoyu kapattı. Gidip abdest aldı ve namaza durdu. Namazı bitince askerdeki oğluna, gelin kızına, kocasına, akrabalarına, bütün insanlara uzun ömürlü, hayırlı olmaları için uzun uzun dua etti...

Ağır ağır, istemeye istemeye ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Bir tepsiye bir avuç kadar kırmızı mercimek koydu ve ayıklamak için mutfağın balkonuna çıktı. Daha akşama epeyce zaman vardı ama yemeği hazır edeyim diye düşünüyordu. "Bir gelinim olsaydı" diye iç geçirdi. "Kaç kişi vardı. Şu evde, çın çın çocuk sesleri çınlardı. Yemeğin tadına bile bakmadan bitirdikleri olurdu." diye düşündü. Sonra canlanıp, "Mercimeği ayıklayayım" dedi. Ama önce balkondaki kuzineyi yakmalıyım dedi. Hem mercimek çorbası yapacak, hem de patates haşlayacaktı. Bol soğanlı patates piyazını çok severdi kocası. Balkondaki naylon torbaların birinde çalı çırpı birindeyse tezek vardı. Önce kuzinenin külünü boşalttı. Sonra çalı çırpıyla ateşi tutuşturdu. Üstüne tencereyi oturturdu. "Patatesler haşlanıncaya kadar çorbayı da hazır ederim" dedi. Oturduğu yerden dönüp tepsiyi kucağıma alayım derken oda ne? Bir adım arkasında kocaman bir akrep, kuyruğunu kaldırmış, sanki parçalamaya hazır bir kaplan gibi tetikte beklemiyor mu? Yaşlı kadın gözleri faltaşı gibi açılmış, umulmadık bir hızla kuzinenin dibindeki maşayı kapıp, akrebi kuyruğundan tuttuğu gibi cayır cayır yanan ateşin içine attı. Akrep cızırdaya cızırdaya, kıvrıla büküle yandı...

Akşam olunca iki yaşlı insan yemeklerini yediler... Akşam namazını kıldılar. Kocanın çay faslı, yatsı namazı derken uyku zamanı geldi ve birbirlerine hayırlı geceler dileyerek yattılar.

Meydan gibi geniş bir yer. Kocaman bir ateş yakılmış, etrafta bir hayli insan var. Sanki bir törene gelmişler gibi merakla etrafa ve ateşe bakıyorlar. Yaşlı kadının elleri ardına bağlanmış, beyaz bir elbise giydirmişler. Yanında iriyarı, asık suratlı iki tane adam var. Getirip tam ateşin önüne dikiyorlar. Siyahlar giyinmiş bir adam gök gürültüsü gibi bir sesle bağırıyor;

"Bir insan yakmanın cezasının ne olduğunu biliyor musun? Biz de aynen seni öyle yakacağız." Yaşlı kadın ağlayarak yalvarıyor;

-Vallahi de, billahi de ben kimseyi öldürmedim, ben kimseyi yakmadım. Ben kimseye zarar vermedim." diretiyor siyahlı adam:

-Hayır,sen bir insan yaktın, biz de seni yakacağız, diye.

Kadıncağız diz çöküyor, ayakta duracak dermanı yok. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor. "Yakmadım ben kimseyi" diyor. O sırada, ateşin biraz ötesinde,

kömürleşmiş bir erkek cesedi gösteriyorlar. "İşte yaktığın kişi diyorlar. Kadın diretiyor, "Ben kimseyi yakmadım" diye. O sırada ceset yerinden doğruluyor, kömürleşmiş şehadet parmağını kadına doğru sallayarak;

-Beni sen yaktın, diyor.

Artık yaşlı kadın bir şey söyleyemiyor. Yere yığılıyor. İki yanındaki adamlar kollarından tuttukları gibi ateşe atıveriyorlar.

"Naciye, Naciye uyan! Rüya mı görüyorsun?" Yaşlı kadın kocasının sarsmasıyla uyandı. Elini kütür kütür atan kalbinin üstüne koydu. "Allah'a şükür rüyaymış" dedi. Kan ter içinde kalmıştı.

Rüyasını kocasına anlattı ve birden ateşe canlı attığı akrep geldi aklına. Ne büyük bir hata, ne büyük bir günah işlediğini anladı. Tereddüt bile etmeden akrebi canlı canlı ateşe atmıştı. Ceza vermenin, yakmanın sadece Yüce Allah'a mahsus olduğunu düşündü. Sabah ezanının okunmasıyla Kelime-i Şehadet getirerek yerinden kalktı, ter içindeki çamaşırlarını değiştirdi. Kocası camiye gitmişti. Yaşlı kadın yorgun bir vaziyette gitti abdest aldı, namazını kıldı. Allah'tan kendisini affetmesini istedi. Uzun uzun dua etti. Gözyaşı döktü. Ta ortalık ağarana, kuşlar cıvıl cıvıl sabah nağmelerine başlayana dek...

ALLAH BİZİ İNSAN EYLEYE

Alvar İmamı cezbeye gelince, o ürperten sesiyle “Allah bizi insan eyleye” derdi. Bu dileğiyle merhum, herhalde insan-ı kâmil olmayı murad ediyordu.

İnsan-ı kâmil olmak, insanî değerlerin bulunması, elde edilmesi sonra da onların muhafazasıyla mümkün olur. Zira insan, insanî duygular, latifeler, hisler... vs. ile bil kuvve insandır. Fakat bu potansiyel değerleri bir tohumu toprağın bağrına gömüp, neşv u nemasını sağladığı gibi, hayatını da Allah’ın değer verdiği şeylerle yeşertmesi ve sonra da bu değerleri koruması lazımdır ki “Onlar hayvan gibidir, belki hayvandan da aşağı” (A’raf, 7/179) nazım-ı celiline masadak olmasınlar.

Efendimiz (sav)’in, namazdaki davranışlarımız hakkında buyurduğu şu mübarek sözler bu hakikati ne kadar güzel ifade eder: “Kollarınızı köpekler gibi yere sermeyin”, “İmamdan önce başını secdeden kaldıran biri, yüzünün eşek şekline çevrileceğinden korkmuyor mu?”, “Secdeyi tavuk ve horozların yem gagaladığı gibi yapmayın.” İşte Allah Rasûlü (sav) bu sözleriyle insanın, hususiyle de namazda, insanlığını sergilemesi gerektiğini ifade etmektedir. Zaten, insanın insan-ı kamil olmayı yakalaması da ancak, ibadet ve ubudiyetle mümkündür. Yine insanın Muhammedî Ruhu, İlâhî Ahlak’ı bulması ve o ahlâkı insanda fıtrat ve tabiat haline getirilmesi de ancak ibadet ve ubudiyet gerçekleşebilir.

Evet, insan kulluğu terk ettiği ölçüde hayvanlığa yaklaşır, kendisi için hazırlanan makamdan ve takdir ölçülerinden aşağıya düşer. Hasılı, insanî tavır, insanın Allah ile olan münasebetleri içinde aranmalıdır. Efendimizin “Allah sizin cisimlerinize ve suretlerinize değil, kalplerinize ve amellerinize bakar” nur-efşan beyanı, bu hükme işaret eder. İşte Alvar İmamı da “Allah bizi insan eyleye” derken herhalde bu ma’nâyı kastediyordu.

ANA KUZUSU

Cuma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran 14-15 yaşlarındaki gence:

- Saf'ı doldur evlat, dedi. Gel yanıma.

Çocuk, mahcup bir ifâdeyle:

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası geçebilir.

Yaşlı adam, çocuğun üzerinde bulunduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstererek:

- Ne o dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

Ve öfkeyle devam etti:

- Anne kuzusu, ne olacak...

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın Cuma'sını tebrik ettim. Arkadaki genç de gelerek onun elini öptü. Adam, söylediklerine çoktan pişman olmuştu.

Delikanlının nurlu yanaklarını okşarken:

- Sana 'anne kuzusu' dediğim için kusura bakma yavrum, dedi. Bir anda ağzımdan kaçtı işte...

Çocuğun gözleri dolu doluydu. Başını yere eğerken:

- Bu söylediklerinizde haklısınız efendim, dedi. Üzerinde namaz kılmak için ısrar ettiğim halı, vefât ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da...

Cüneyd Suâvi (Hayatın İçinden)

ANNEM'E DUA

Yüce Rabbim, Artık genç değilim ve arkadaşlarımın anneleri tek tek ölmeye başladı. Arkadaşlarım annelerinin değerini anladıklarında, bunu onlara söyleyemeyecek kadar geç kaldıklarını dile getiriyorlar.

Benim hala hayatta olan kusursuz bir annem var. Onun değerini her geçen gün daha iyi anlıyorum. Annem değil, ben değişiyorum. Yaşım ilerledikçe, onun ne kadar olağanüstü bir insan olduğunu daha iyi anlıyorum. Bu sözleri annemin kendisine söyleyemiyorum ne yazık, oysa duygularımı kaleme almak ne kolay.

Bir evlat kendisine yaşam veren annesine nasıl teşekkür edebilir?

Bir çocuk büyütürken gösterdiği sevgiye, sabra ve onca çabaya?

Bebekken arkasından koştuğu, asabi bir ergeni anladığı, her şeyi bildiğine inanan üniversite öğrencisini hoş gördüğü için şükranlarını nasıl dile getirebilir?

Kızının annesinin ne kadar akıllı bir insan olduğunu anladığı günü sabırla beklediği için nasıl minnet duyabilir?

Anne olmuş bir evlat hala kendisine annelik yapan bir insana nasıl teşekkür edebilir?

Her zaman öğüt vermeye hazır olduğu halde, istendiğinde, ya da gerektiğinde sessiz kalmayı başardığı için…

Binlerce kez söyleyebileceği durumlarla karşılaşmasına karşın, "Ben sana dememiş miydim?" demediği için…

Kendisi olduğu için…

Sevgi dolu, düşünceli, sabırlı ve bağışlamayı bilen kendisi olduğu için, nasıl teşekkür edebilir?

Allah'ım senden onu hakkettiğince kutsamanı istemekten başka bir şey gelmiyor elimden…

…ve onun bana örnek olmasında, bana yardımcı olmana şükretmekten başka.

Kendi çocuklarımın gözünde, annemin benim gözümde olduğu kadar iyi bir anne olabilmek için sana dua ediyorum Allah'ım.

Bir kız evlat

ARKADAŞLIK

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir gün babası ona çivilerle dolu bir torba vermiş. "Arkadaşlarınla tartışıp, kavga ettiğin her zaman bu tahtaya bir çivi çak" demiş. Genç, ilk gün tahtaya 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendini kontrol etmeye çalışmış ve geçen her gün daha az çivi çakmış.

Nihayet bir gün gelmiş ki hiç çivi çakmamış. Babasına gidip söylemiş. Babası onu yeniden tahtanın önüne götürmüş. Gence "Bugünden başlayarak tartışmayıp kavga etmediğin her gün için tahtadan bir çivi çıkar sök" demiş.

Günler geçmiş. Bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış. Babası ona "Aferin iyi davrandın ama bu tahtaya dikkatli bak. Çok delik var. Artık geçmişteki gibi güzel olmayacak" demiş.

Arkadaşlarla tartışılıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler söylenilir. Her kötü kelime bir yara (delik) bırakır. Arkadaşına bin defa kendisini affettiğini söyleyebilirsin, ama bu delik aynen kalacak kapanmayacak. Bir arkadaş ender bulunan bir mücevher gibidir. Seni güldürür, yüreklendirir, ihtiyaç duyduğunda sana yardımcı olur, seni dinler ve sana yüreğini açar" demiş.

ASIL FAKİRLİK

Günlerden bir gün bir baba ve zengin ailesi oğlunu köye götürdü. Bu yolculuğun tek amacı vardı, insanların ne kadar fakir olabileceklerini oğluna göstermek. Çok fakir bir ailenin çiftliğinde bir gece ve gün geçirdiler.

Yolculuktan döndüklerinde baba oğluna sordu,

"insanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?"

"Evet!"

"Ne öğrendin peki?"

Oğlu cevap verdi,

"Şunu gördüm: bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyorlar."

Oğlu sözünü bitirdiğinde babası söyleyecek bir şey bulamadı. Oğlu ekledi,
"Teşekkür ederim baba, ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için!"

AŞK BİTİNCE

Fırat'ın bir yakasında yaşayan bir delikanlı ile öbür yakasında yaşayan güzel bir kız varmış. Birbirlerine âşık olmuşlar. Delikanlı her gece Fırat'ın sularında yüzerek karşı yakaya geçer sevgilisine ulaşırmış. Şafak sökmesine yakın delikanlı sevgilisine öpücük kondurup Fırat'ın azgın sularına girip öbür yakaya geçermiş. Bu gecelerce böyle sürüp gitmiş. Yine bir gece delikanlı Fırat'ı geçip sevgilisinin yanına gitmiş. Şafak sökerken delikanlı veda öpücüğünü vermek üzere kadının yanına sokulmuş, kadına dikkatle bakarak;

- Senin bir gözün kör müydü! demiş.

Kadın o zaman delikanlıya bakarak;

- Sen sen ol, sakın ola bugün Fırat'a girme demiş.

Delikanlı kadından ayrılmış, Fırat'a girmiş ve yüzme bilmediğinden boğularak ölmüş.

Bizim delikanlı gerçekte yüzme bilmiyormuş, duyduğu aşk yüzünden, onun gücü sayesinde Fırat'ı geçermiş.

O aşk bitince de...

AŞK VE IŞIK

Bir gece gözümü bir damla uyku tutmadı. Pervanenin mumla konuşmasını dinledim. Şöyle diyordu pervane, ateşten sevgilisine; 'aşık olan benim, yanmak bana yakışır. Ağlayıp sızlayan ben olmalıyım. Peki sen niçin ağlıyorsun?'

Mum, 'benim zavallı sevgilim' dedi pervaneye, 'tatlı balımdan ayırdılar beni, haksızlıkla elimden alınınca Şirin'im, Ferhat gibi ağlayıp sızlamak da bana yakışır olmuştur.'

Hem konuşuyor, hem de yanağından ateşten süzülen damlalar dökülüyordu mum:

'Meclisleri ışıtan nuruma bakma sen, sel gibi içime akan ve beni yakan ateşime bak. Senin aşkın kuru bir iddiadır. Ne sabır var sende, ne de tahammül. Azıcık bir parıltı görünce kaçıyorsun. Ben yanıp eriyinceye kadar dikilirim ayakta. Senin sadece kanadını yakar aşk ateşi. Beni ise baştan ayağa yakmıştır.'

Söz sultanı Sadi mum gibidir. Görünüşü gösterişli ve parlak, içyüzü ateşli ve yanıktır. Şemle pervane dertleşirken gece ilerledi, derken peri görünüşlü bir güzel yaklaştı ve 'püff' diye üfleyip söndürdü onu.

Zavallı mumun dumanı başından çıkarken, 'aşkın sonu budur' dedi ve canını verdi.

Aşk ölerek kurtulmaktır geçici dünyadan.

Sevgilisinin eliyle ölenin mezarına gidip de ağlama.

'Ne mutluluk!' diye gıpta et, sevdiği onu öldürmeyi öldürerek diriltmeyi kabul etmiştir, diye düşün.

Eğer aşıksan bu kementten kurtulmaya çalışma.

Sadi gibi korkusuz ve özgür bir âşık ol.

Büyük denizlere açıl, demiyorum, lakin bir kez açılmışsan tufandan korkma.

(Bostan- Şeyh Sadi-i Sirazi)

ASLA ÇOK GEÇ DEMEYİN.

Çok geç diye bir zaman yoktur!..

Okulun ilk günü, ilk derste profesörümüz, önce kendini tanıttı, sonra;
"Bu yıl, yepyeni bir öğrencimiz var. Çok ilginç biri bakalım bulabilecek misiniz" dedi…
Ayağa kalkıp etrafa bakmaya başlamıştım ki, yumuşak bir el omzuma dokundu…

Döndüm…

Yüzü iyice kırışmış bir yaşlı hanımefendi, bana gülümseyerek bakıyordu..
"Ben Rose" dedi…

"Benim adım Rose, yakışıklı… 87 yaşındayım. Madem tanıştık seni kucaklayabilir miyim?
"Güldüm… "Tabii" dedim…

"Hadi sarıl bana…"
Öyle sımsıkı sarıldı ki" Bu kadar genç ve masum yaşta üniversiteye niye geldin" diye şaka yaptım…

Minik bir kahkaha ile yanıtladı: "Buraya zengin bir koca bulmaya geldim. Evlenip birkaç çocuk doğuracağım. Sonra emekli olup dünya turuna çıkacağım.."
Dersten sonra kantine gidip, birer sütlü çikolata içtik. Hemen arkadaş olmuştuk. Ertesi gün ve ertesi üç ay, sınıftan hep birlikte çıktık ve hep kantinde lafladık.. Öyle akıllı ve öyle deneyimliydi ki, onu dinlemekle, derslerden daha çok şey öğrendiğimi hissediyordum. Sömestre boyunca Rose kampüsün gülü oldu. Nereye gitse etrafı çevriliyor, çok çabuk arkadaş ediniyordu. iyi giyinmeyi seviyor, diğer öğrencilerin ilgisini çekmeye bayılıyordu. Rose hayatını taşıyordu…

Hepimizden daha canlı, daha dolu yaşıyordu… Sömestre sonunda, Futbol balosuna davet ettik, Rose'u.. Konuşma yapması için… Orada bize verdiği dersi unutmama imkan yok… Konuşmasını önceden hazırlamış ve bir yığın karta kocaman kocaman yazmıştı. Elinde bu deste ile kürsüye yürürken, kartları elinden düşürdü. Konuşma darmadağın olmuştu. şaşkın, biraz da utanmış
mikrofona doğru eğildi…

"Ne kadar beceriksizim, değil mi?.. Özür dilerim… Buraya gelmeden önce heyecanım yatışsın diye bir duble viski attırdım. Sonucu görüyorsunuz… şimdi bu kartları toplasam bile onları yeniden sıraya koymam mümkün

değil… Onun için en iyisi ben size aklımda kalanları söyleyeyim, olur mu?.." Biz kahkahalarla gülerken, o bardaktan bir yudum su aldı ve konuşmasına başladı: "Yaşandığımız için, evlenmekten, oynamaktan, yaşamaktan vazgeçmeyiz… Evlenmek, oynamak ve yaşamaktan vazgeçtiğimiz için yaşlanırız. Genç kalmanın mutlu olmanın ve başarıya ulaşmanın sadece dört sırrı vardır… Her gün gülmek ve yaşama katacak mizah bulmak… Bir rüyanız olmalı mutlak… Rüyalarınızı kaybettiniz mi, ölürsünüz.

Etrafımızda dolaşan pek çok kişi aslında ölü ve bundan kendilerinin bile haberi yok… Yaşlanmakla, büyümek arasında çok büyük bir fark vardır… Eğer 19 yaşındaysanız ve bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden bir yıl sırtüstü yatarsanız, sadece bir yaş yaşlanır, 20 olursunuz… Ben 87 yaşındayım ve ben de bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden sırtüstü yatarsam, 88 yaşımda olurum. Herkes bir yılda bir yaş yaşlanır. Bunun için özel bir yetenek ya da bilgiye ihtiyaç yoktur. Oysa bir yaş daha büyümek için, mutlak bir şeyler yapmak, üretmek, kendini geliştirecek fırsatları bulmak ve kullanmak gerekir. Asla pişman olmayın… Biz yaşlılar, genelde yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan pişman oluruz çünkü…

Ölümden korkan insanlar, pişman olanlardır… Pişman olmaktan korktukları için hiçbir şey yapmayanlardır…"

Ders yılı sonunda Rose, yıllarca önce başlayıp, yaşam mücadelesi içinde ara
vermek zorunda kaldığı üniversiteyi derece ile bitirdi…

Mezuniyet töreninden bir hafta sonra, uykusunda, huzur içinde öldü.

Cenaze törenine 2 binden fazla üniversite öğrencisi katıldı. "Yapabileceğimiz her şeyi yapmak için asla geç olmayacağını" hepimize hem de nasıl öğreten bu muhteşem kadının anısına layık bir törendi bu… Rose'un öğretisi aslında dünyanın bütün üniversitelerinde zorunlu ders olmalıydı:

"Çok geç diye bir zaman yoktur!.."

AVUSTRALYA'DAKİ KURBAĞA

Bir dişi hayvanın yavrularını yuttuğunu duysanız, herhalde onun ne kadar vahşi olduğunu düşünürsünüz.

Halbuki Avustralya'da yasayan bir tur kurbağa, yavrularını vahşiliğinden değil, merhametinden yutmaktadır.

"Rheobatrachus silus" adi verilen kurbağanın yumurtadan çıkmak üzere olan yavrularını yutma sebebi, onların emniyetli bir şekilde gelişmesini sağlamaktadır. Acaba anne kurbağanın midesine inen yavrular, mide tarafından hazmedilmeyecek mi?

Elbette hayır.

Çünkü bütün kainatta görülen İlahi rahmet, bu yavruları da ihmal etmeyecektir. Yeni doğan aciz yavrulara anında sut yetiştirerek merhametini gösteren Zat, mideye inen yavruların hazmedilmemesi için de kurbağanın midesindeki sindirim faaliyetini durdurur. Dişi kurbağanın daha önce midesine doldurduğu gıda maddeleri bağırsağa iletilir ve midenin şekli ile yapısı tamamen değişerek, yavrular için sıcak ve emniyetli bir beşik suretine girer.

Oburluğu ile tanınan bu kurbağanın iştahı, aynı rahmet sahibi tarafından sonra tamamen kesilecek ve kuluçka devresi tamamlanıncaya kadar hayvan tam 2 ay aç kalacaktır. Kuluçkanın ileri safhasında mide büyüyerek akciğere dayanır. Ve onun faaliyetinin durmasına sebep olur.

Ancak İlahi Rahmet burada da imdada yetişir ve akciğerleri devreden çıkan kurbağa, derisi vasıtasıyla nefes almaya baslar.

Yumurtadan çıkan kurbağalar daha sonra yemek borusundan tırmanır ve anne kurbağanın ağzından aşağı atlayarak, gün ışığına çıkarlar.

Mide yavruların tamamen çıkmasından 8 gün sonra normal

haline gelir ve vazifesini yerine getiren kurbağa, yiyip içmeye baslar.

Avustralya'nın Adelade Üniversitesi'nden Zoolog Michael J. Tyler ile yardımcısı David Carter tarafından ortaya çıkarılan bu esrarengiz hadise, fizyoloji olarak bilinen ilim dalını alt-üst etmiştir.

İlim adamları ülserin tedavisinde yeni bir ümit olarak gördükleri bu olağanüstü olayın nasıl gerçekleştiğini ve midedeki faaliyetin nasıl durdurulduğunu aramakla meşguller…

AZİM

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti.

Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karsısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.

Çocuk bir gün hocasına "hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek" dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kağıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu.

Çocuk çok şaşırdı. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, "hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim" Hocası ise "sen sadece hareketi yap" cevabını verdi.

Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibini eledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu.

Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu "hocam nasıl olur anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum" Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, "senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir.

Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak".

BABA UNUTUR

Dinle oğlum, bunları sana sen uyurken söylüyorum. Küçücük elini yanağının altına sokmuşsun, nemli alnındaki sarı lülelerin yapış yapış ıslak. Odana bir hırsız gibi süzülerek girdim. Birkaç dakika önce kütüphanede oturmuş gazetemi okurken vicdan azabım nefes kesen bi dalga gibi üstüme geldi. Bir suçlu gibi yatağının başucuna geldim.
Neler mi düşündüm oğlum? Sabah sabah kızmıştım. Okula gitmek üzere giyinirken seni azarladım, çünkü yüzünü ıslak havluyla öylesine silivermiştin. Ayakkabılarının kirli olduğunu görünce sana onları temizlettim. Bazı eşyalarını yere attığında sana öfkeyle bağırdım.

Kahvaltı ederken bir sürü kusurunu buldum. Yiyecekleri etrafına saçıyordun, lokmalarını çiğnemeden yutuyordun, ekmeğine çok fazla tereyağı sürmüştün. Sen oyun oynamaya gidiyordun, bense trenime yetişmek zorundaydım. Bana baktın elini salladın ve “Güle güle babacığım” dedin. Ben ise kaşlarımı çattım ve “Dik dur!” dedim sana.
Akşam üzeri de durum farksızdı. Eve gelirken seni yere çömelmiş arkadaşlarınla bilye oynarken buldum. Çorapların yırtılmıştı. Arkadaşlarının önünde seni küçük düşürdüm ve kolundan tutup eve götürdüm. Bu çoraplar çok pahalıydı ve giymek istiyorsan dikkatli olmalıydın. Düşün oğlum bunları sana baban söylüyordu!

Hatırlıyor musun? Sonra çalışma odama girdin. Gözlerinde incinmiş bir ifade vardı. Kağıtlarımın üzerinden sana baktığımda bir an için çıkmaya yeltendin. “Ne istiyorsun?” diye bağırdım sana. Hiçbir şey söylemeden koşup boynuma sarıldın ve beni öptün. Hem de büyük bir sevgiyle. Sonra koşarak dışarı çıktın.
Kağıdım elimden düştü. Bana neler oluyordu? Sürekli senin hatalarını buluyordum. Seni böyle ödüllendiriyordum. Seni sevmediğim için değil bu; senden çok şey beklediğim için. Seni kendi çağımın değer yargılarına göre değerlendiriyorum çünkü.
Oysa ki senin pek çok güzel özelliğin var. Kalbin öylesine yüce ki! Bu gece gelip beni öpüşün de bunu kanıtlıyor. Bu gece başka hiçbir şeyin önemi yok oğlum. Karanlıkta, yatağının yanında diz çöktüm ve çok utanıyorum. Bunları sana uyanıkken anlatsam da anlamazsın biliyorum. Ama yarın gerçek bir baba olacağım. Seninle oynayacağım. Sen acı çektiğinde acı çekecek, sen güldüğünde güleceğim. Dilimin ucuna kötü şeyler geldiğinde dilimi ısıracağım. Kendi kendime sürekli, “O bir çocuk!” diyeceğim.
Ben seni büyük bir adam gibi gördüm. Oysa ki sen daha küçük bir çocuksun. Daha dün annenin kolları arasındaydın, başını onun omzuna dayamıştın. Ah, senden çok şey bekledim oğlum, çok şey bekledim.
İnsanları eleştirmek yerine onları anlamaya çalışalım. Ne yapmak istediklerini anlayalım. Sempati, hoşgörü ve nezaket eleştiriden çok daha yararlıdır. “Bilmek affetmektir.” Dr. Johnson’ın da söylediği gibi, “Tanrı bile insanı son gününe kadar yargılamaz.” O halde neden biz yargılayalım?

Eleştirmeyin, kınamayın ve şikâyet etmeyin!

BANA SORAN OLDU MU?

“Dünya bir imtihan salonudur. İnsan ise sınanmaktadır, diyorsunuz. ALLAH bana sormadan karar vermiş ve beni yaratmış. Belki de ben, var olmak istemeyecektim... Buna ne dersin?”

“Önce bir soru sormak istiyorum. ALLAH’a inanıyor musun?”

“İnanmıyorum!”

“Öyle ise bu soruyu sormaya hakkın yok.”

“Neden?”

“Çünkü iman etmeyen bir kimse inanmadığı birinin kendisini dünyaya getirdiğine ve imtihan ettiğine de inanmaz, inanmamalı. Mantık bunu gerektirir. Aksi halde çelişkiye düşmüş olur. Sana doğrudan sual konusunu anlatmaya çalışmak abesle iştigaldir. Önce Allah’a iman meselesini konuşmamız gerekir. Kabul edersin veya etmezsin, bu sana kalmış.”

“Ya, Allah’a ve onun beni imtihan için yarattığına inanıyor, ama yine de bu soruyu soruyorsam?”

“O zaman bu sorudan yaratıcının hükmüne razı olmamak gibi bir isyan manası çıkar.”

“Evet, diyelim ki ben inananlardanım, ama yine de soruyorum. Bana niçin var olmak istiyor musun diye sorulmadı?”

“Sana bu soru sorulamazdı, çünkü henüz sen yoktun. Olmayan birine soru sorulamaz. Yok olan var olamaz ki soru sorulabilsin. Yokluktakinin ne aklı vardır anlayacak ne duyguları vardır hissedecek ne de dili vardır söyleyecek.”

“Soru sormak için yaratabilirdi...”

“Evet, yaratabilirdi ve sen var olurdun. O zaman, yaratmış olduğu bir varlığa, “Seni yaratmamı ister misin “diye sormanın hiçbir anlamı olmazdı. Zaten yaratmış ve sende var olmuşsun, niçin sorsun, bu aşamadan sonra sormanın ne anlamı olur.”

“Benim fikrimi almadan var etmesi haksızlık değil mi?”

“Sen yoktun ki hakkın var olabilsin. Olmayan birinin hakkı da olamaz. Düşünsene sen ancak var olduktan sonra “sen” oldun da “benim hakkım diyebiliyorsun. Kaldı ki var olmak en büyük nimetlerdendir. Bunu niçin anlamak istemiyorsun’ Bütün iyilikler ve güzellikler varlıktan gelir. Bütün çirkinlikler ve kötülükler yokluktandır. Zenginlik varlıktır, fakirlik yokluk; malı olmayana fakir denir, olana değil. Sıhhat varlıktır, hastalık yokluk, yani sıhhatin yokluğu. Afiyet varlıktandır, musibet yokluktan, yani afiyetin yokluğundan. Bu örnekleri uzatmak mümkün...”

“Bana imtihan sonunda cehenneme gideceğim söylenseydi, ben hemen o anda yok olmak isterdim...”

“Sana cehenneme gideceğin söylenemezdi, çünkü bu durumda imtihanın anlamı kalmazdı. Sınıfta kalacağını kesin bilen bir öğrenci sınava bile girmek istemez. Nitekim şimdi de hiç kimse cennete mi, cehenneme mi gideceğini bilmiyor.

Seni dünyaya gelişine pişman eden ne. Sahip oldukların mı? Başına gelen belalar, musibetler ve hastalıklar mı? Bunların hepsi gelip geçicidir. Böyle olmasa bile dünya hayatı sayılı günlerden ibaret olduğu için, ondaki kötü hallerde geçip gidecektir. Hem de bu dünyada iyilikler asıl, kötülükler ve çirkinlikler ayrıntıdır. Niçin hep yok olanlara, sana gelen kötülüklere ve çirkinliklere bakıp duruyorsun, birde sahip olduğun güzelliklere bak. Varlık, hayat, insanlık gibi büyük nimetleri tattın. Gerçi sahip olmadığın güzellikler de var, bir de senin olanlara baksana!

Şunu da düşün ki, sana gelen ve hoşuna gitmeyen haller senin itirazınla yok olacak değiller. Bu isyanınla yok olacak bir tek şey var, oda senin imanındır. Yani sana ebedi saadet kapısını açacak olan anahtarın.

Seni isyana ve itiraza sevk eden sebeplerden biri de şu; Günahlara dalmışsın, bu dünyada ilahi emirlere tabi olmak istemiyorsun, nefsinin arzuları peşinde koşmak istiyorsun, ama cehennem azabından da korkuyor, onu her fırsatta hatırlıyor, acı çekiyorsun.

Allah ile savaşacağına nefsinle savaş, onu ıslah etmeye çalış. Tövbe kapısı her zaman açık, oradan girmeye ne mâni var? Tövbe suyuyla yıkanda temizlerden ol, günahlarla zaten kirlenmişsin, birde isyana bulaşıp iyice kararma! Evet bu dünyaya isteyerek gelmedin, isteyerekten gitmeyeceksin. Getiren getirmiş götüren götürüyor. Gitmek istemeyince burada kalacak değilsin. Şu hâlde seni yaratanın iradesine tabi ol. İman et ve rahatla. Başka çıkış yolun yok, tek gerçek bu anlıyor musun? “

HEP KENDİ ELİMİZDEN

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizin yaptığı (işler) yüzündendir" [Kuran-ı Kerim, Şura, 30]

Portekiz'de 27 yaşındaki Sophie Lagoa ismindeki bir kadın sürücü, sarhoş bir vaziyette araba kullandığı gerekçesiyle trafik polisleri tarafından yakalanarak mahkemeye sevk edilir.

Kadın, oldukça ağır olan bu trafik cezasından kurtulabilmek için sahasında çok iyi bir avukat olan Eduardo Borja ile anlaşır. Avukat, bütün meslekî marifetlerini kullanarak Bayan Sophie'yı ceza almaktan kurtarır.

Başına gelen musibetten ders alıp uslanmayan Sophie Lagoa, beraatini kutlamak için bir bara gidip sarhoş oluncaya kadar içer. Daha sonra da yine sarhoş vaziyette direksiyonun başına geçer.

Ve o sarhoş kafayla yolda giderken bir vatandaşa çarparak onu yirmi metre kadar arabasıyla sürükler. Perişan vaziyette hastaneye kaldırılan adam bütün müdahalelere rağmen kurtarılamayarak ölür.

Bayan Sophie Lagoa, hapishanenin yolunu tuttuktan günler sonra, arabasıyla çarparak ölümüne sebep olduğu adamın, kendisini sarhoş araba kullandığı gerekçesiyle ceza almaktan kurtaran Avukat Eduardo Borja olduğunu öğrenecektir.

BEŞ MAYMUN

Kafese beş maymunu koyarlar, ortaya da bir merdiven ve tepesine de iple muzları asarlar. Her bir maymun merdivenleri çıkarak muzlara ulaşmak istediğinde dışarıdan üzerine soğuk su sıkarlar. Her bir maymun aynı denemeye giriştiğinde çok soğuk suyla ıslatılır, bütün maymunlar bu denemeler sonunda sırılsıklam ıslanırlar.

Bir süre sonra muzlara hareketlenen maymunlar diğerleri tarafından engellenmeye başlanır. Su kapatılıp, maymunlardan biri dışarı alınıp ve yerine yeni bir maymun konulur, ilk yaptığı iş muzlara ulaşmak için merdivene tırmanmak olur. Fakat diğer dört maymun buna izin vermez ve yeni maymunu döverler. Daha sonra ıslanmış maymunlardan biri daha yeni bir maymunla değiştirilir ve merdivene ilk yaptığı atakta dayak yer, bu ikinci yeni maymunu en şiddetli ve istekli döven ilk yeni maymundur. Islak maymunlardan üçüncüsü de değiştirilir. En yeni gelen maymun da ilk atağında cezalandırılır.

Diğer dört maymundan yeni gelen ikisinin, en yeni gelen maymunu niye dövdükleri konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Son olarak en baştaki ıslanan maymunların dördüncüsü ve beşincisi de yenileriyle değiştirilir. Tepelerinde bir salkım muz asılı olduğu halde artık hiçbiri merdivene yaklaşmamaktadır.

Neden mi? Çünkü burada işler böyle gelmiş ve böyle gitmektedir…'

BİLGİSAYAR ACEMİSİ (KOMİK GERÇEK OLAY)

WordPerfect'in yardım hattında banda alınmış bir telefon konuşması. Bu konuşma sonrası helpdesk elemanı işinden kovuluyor. Kovulduktan sonra da şirketi kendisini "Gerekçesiz" isten çıkardığı için mahkemeye veriyor.
İşte Telefon Konuşması :
- Yardım hattı, buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?
- Bir sorunum var.
- Nasıl bir sorun?
- Yazı yazıyordum, birden bütün kelimeler gitti?
- Gitti mi?
- Yok oldu!
- Ekranda şu anda ne görüyorsunuz?
- Hiç bir şey.
- Hiç bir şey mi?
- Yazdığım hiç bir şey ekrana çıkmıyor.
- Hala Wordperfect programında mısınız yoksa programdan çıktınız mı?
- Bunu nereden bileyim?
- Ekranda bir "C" harfi görüyor musunuz?
- Bir "hece" mi...
- Boş verin. Ekranda yanıp sönen bir çizgi var mı?
- Söyledim ya hiçbir şey yazmıyor.
- Monitör üstünde yanan bir lamba var mı?
- Monitör ne?
- Ekranı olan yer, televizyon gibi... Çalıştığını gösteren küçük bir lamba var mı?
- Bilmiyorum.
- Monitörün arkasına bakın, oraya bir elektrik kablosu giriyor olması lazım. Görebiliyor musunuz?
- Evet.
- Harika, o kabloyu takip edin duvarda elektriğe bağlı mi bana söyleyin.
- Bağlı
- Harika. Monitörün arkasına bakınca bağlı olan tek kablo mu gördünüz, yoksa iki tane mi?
- Görmedim.
- Tekrar bakar mısınız, ikinci bir kablonun da bağlı olması lazım.
- Evet buldum.
- Tamam, şimdi onu takip edin bilgisayara bağlı mı diye bakın.
- Kabloya ulaşamıyorum.
- Ulaşmayın, bağlı mı diye bakabilir misiniz?

- Olmuyor.
- Bir şeyden destek alıp eğilip bilgisayarın arkasına baksanız....
- Eğilmek dert değil, karanlık olduğu için bakamıyorum.
- Karanlık?
- Ofisin ışıkları kapalı, pencereden gelen ışık yetmiyor.
- Ofisin ışıklarını yakın.
- Yanmaz.
- Neden?
- Elektrikler kesik.
- Elektrikler mi kesik. Tanrım...!(kısa bir sessizlik) Bilgisayarın kutusu, kitapları her şeyi duruyor mu?
- Evet dolapta.
- Simdi bilgisayarı sökün , aynen aldığınızdaki gibi paketleyin ve aldığınız dükkana iade edin.
- Durum bu kadar kötü mu?
- Korkarım öyle!
- Peki tamam. Onlara ne diyeceğim?
- "Ben bilgisayar kullanamayacak kadar aptalım" diyeceksiniz...

SON DERS

Bir profösörün mezun edeceği talebelerine verdiği son ders:
Bilgisayar Mühendisi Arkadaş, İnşallah iyi bir donanımcı veya iyi bir yazılımcı veya iyi bir networkçü veya iyi bir sistem yöneticisi olacaksın. Yalnız şu mühim meseleleri sakın aklından çıkarma;

Bu kâinatın öyle bir donanımcısı vardır ki, bütün mevcudâtı ve içinde yer yüzünü create etmiş, güneşi bir power source, ayı bir system clock yapmış. O power source'dur ki kesintiye uğramaz ve o system clocktur ki şaşmaz ve şaşırmaz, o donanımcının ilminin ve sanatının nihayetsizliğini gösterir.
Bu zât aynı zamanda öyle yüce bir programcıdır ki, şu muazzam dünya üzerinde çalışacak şekilde koca hayat programını yazmış, yüzbinlerce yıldan fazladır, error verdirmeden, crash ettirmeden çalıştırıyor.
Eğer onun ne kadar iyi bir programcı olduğunu da anlamak istersen, önce kendine bak. Gözünle göremediğin küçücük bir hücrene bütün kodunu save etmiş ve yine o küçücük hücrende execute ettiriyor. Madem ki DNA'nın bir program olduğu apaçıktır ve bir program programcısız olamaz demek ki, senin programcılığın ancak o büyük zâtın programcılığına ancak bir ayna hükmündedir.
Yine senin bütün hücrelerinden oluşturduğu network'ün içinde hadsiz protokollerle o hücreleri konuşturduğu gibi, madem ki senin de diğer insanlarla türlü dillerde ve protokollerde konuşabilmen için gerekli donanımı yanına vermiştir, öylece de gördürüyor, konuşturuyor ve dinletiyor. Ve madem ki sen etrafındaki bütün cisimlerden haber alasın diye ışık, ses gibi türlü mediayı hazırlamış kullandırıyor ve sen bunları keşfeder, kullanır fakat upgrade edemezsin, o halde öyle büyük bir network uzmanı zât vardır ki senin her türlü ihtiyacını bilir, ona göre teçhizatını verir. Senin networkçülüğün ancak onun, sonsuz ilminden sana verdiği bir küçük parça ve bir büyük nimettir.
Arkadaş, aldanma! Şu güzel dünya hayatı programı bir limited trial version'dur, görüyorsun ki elde ettiğin malı mülkü hiçbir surette save edemiyorsun. Öyle ise, bu kâinat yazılımını yazanı tanı. Hem hiç mümkün müdür ki bir programcı bu kadar güzel bir program yapsın ve yaptığı programda about kesimi koyup kendini tanıttırmasın. Öyle ise bu kâinatın en büyük donanımcısı, programcısı, networkçüsü ve sistem yöneticisi olan zâtın her yere işlediği about kesimlerini gör, öğren, full versiyonunu kazanmak için çalış.
Unutma ki hiçbir hareketin atlanmadan çok dikkatli loglar tutuluyor. Bu loglar her şeye gücü yeten o sistem yöneticisi tarafından open edilip check edilecektir.

Amann ha diccat!...

BİLMELİSİN Kİ

Bilmelisin ki …. Duvarda asılı diplomalar insanı insan yapmaya yetmez.

Bilmelisin ki … Aşk kelimesi ne kadar çok kullanılırsa, anlam yükü o kadar azalır.

Bilmelisin ki …. Karşındakini kırmamak ve inançlarını savunmak arasında çizginin nereden geçtiğini bulmak zor.

Bilmelisin ki … Gerçek arkadaşlar arasına mesafe girmez.

Gerçek aşkların da!

Bilmelisin ki … Tecrübenin kaç yaş günü partisi yaşadığınızla ilgisi yok, ne tür deneyimler yaşadığınızla var.

Bilmelisin ki … Aile hep insanın yanında olmuyor. Akrabanız olmayan insanlardan ilgi, sevgi ve güven öğrenebiliyorsunuz. Aile her zaman biyolojik değil.

Bilmelisin ki … Ne kadar yakın olursa olsunlar en iyi arkadaşlar da ara sıra üzebilir. Onları affetmek gerekir.

Bilmelisin ki …. Bazen başkalarını affetmek yetmiyor. Bazen insanın kendisini affedebilmesi gerekiyor.

Bilmelisin ki … Yüreğiniz ne kadar kan ağlarsa ağlasın dünya sizin için dönmesini durdurmuyor.

Bilmelisin ki … Şartlar ve olaylar, kim olduğumuzu etkilemiş olabilir. Ama ne olduğumuzdan kendimiz sorumluyuz.

Bilmelisin ki … İki kişi münakasa ediyorsa, bu birbirlerini sevmedikleri anlamına gelmez. Etmemeleri de sevdikleri anlamına gelmez.

Bilmelisin ki …. Her problem kendi içinde bir fırsat saklar.

Ve problem, fırsatın yanında cüce kalır.

Bilmelisin ki … Sevgiyi çabuk kaybediyorsun, pişmanlığın uzun yıllar sürüyor …

BİR KELEBEĞİN HAYAT HİKAYESİ

Bir ilkbahar sabahıydı. Güneş, pırıl pırıl altın ışıklarını yer yüzüne yolluyordu.

Bu ışınları gören kozalardan o sabah beyaz bir kelebek çıktı. Çok büyük ve tül gibi ince bembeyaz kanatları vardı. Birden kendini bir bahçenin çiçekleri arasında buldu. Önce keşif uçuşuna çıkıp bahçeyi dolaştı. Sonra dinlenmek için kırmızı bir güle kondu.

Dinlenirken, kanatlarını dikleştirip birleştirmişti. Etrafına baktı. Doyasıya yeşilliğe daldı saatlerce seyretti…

Dinlenmişti. Şimdi dolaşma vaktiydi, yaşamalıydı, önünde uzun zamanı vardı. Ağaçlara uçtu. Çiçeklere kondu. Mutluydu, özgürdü.

Herkes ona bakıp "ne güzel" diyordu. Akşama kadar çiçekten çiçeğe, daldan dala uçup durdu. Güneş batarken bir garip his kapladı içini, artık öğrenmişti.

Sadece bir günlük olan ömrü bitmişti. Son bir kez etrafına baktı. Batan güneşe daldı. Ve bir daha hiç uyanmadı…

BİR SAAT

Adam yorgun argın eve döndüğünde 5 yaşındaki oğlunu kapının önünde beklerken bulmuş.

Çocuk babasına:

"Baba 1 saatte ne kadar para kazanıyorsun?" diye sormuş. Zaten yorgun gelen adam "bu seni ilgilendirmez" diye cevaplamış.

Bunun üzerine çocuk:

"Babacığım lütfen bilmek istiyorum" diye cevap vermiş. Adam,

"İlla ki bilmek istiyorsan 20 dolar kazanıyorum" diye cevap vermiş.

Bunun üzerine çocuk,

"Peki bana 10 dolar borç verir misin?" diye sormuş. Adam iyice sinirlenip:

"Benim, senin saçma oyuncaklarına veya benzeri şeylerine ayıracak param yok hadi derhal odana git ve kapını kapat" demiş. Çocuk sessizce odasını çıkıp kapısını kapatmış adam sinirli sinirli bu çocuk nasıl böyle şeylere cesaret eder diye düşünmüş aradan bir saat geçtikten sonra adam biraz daha sakinleşmiş ve çocuğa parayı neden istediğini bile sormadığını düşünmüş belki de gerçekten lazımdı. Yukarı çocuğun odasına çıkmış ve kapıyı açmış. Yatağında olan çocuğa:

"Uyuyor musun?" diye sormuş. Çocuk,

"Hayır" demiş.

"Al bakalım istediğin 10 doları sana az önce sert davrandığım için üzgünüm ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim" demiş. Çocuk sevinçle haykırmış:

"Teşekkür ederim babacığım"

Yastığının altından diğer buruşuk paraları çıkarmış adamın suratına bakmış ve yavaşça paraları saymış bunu gören adam iyice sinirlenerek:

"Paran olduğu halde neden benden para istiyorsun?" demiş. Çocuk,

"Ama yeterince yoktu" demiş ve paraları babasına uzatarak:

"İşte 20 dolar, 1 SAATİNİ BANA AYIRIR MISIN?" demiş...

BİZ SENİ UYANIK BİLİRDİK...

İstanbul'da kenar semtlerden birinde oturan yaşlı bir kadın, padişahın huzuruna çıkmak istediğini saraydaki görevlilere bildirmiş. Bunun üzerine sultanın karşısına çıkarılmıştı. Yaşlı kadın:

Evinin soyulduğunu ve bu olaydan padişahın sorumlu olduğunu söyleyerek, şikâyette bulunur. Bunun üzerine hiddetlenen Kanuni:

-Bana bak kadın, sen niçin bu kadar derin uyku uyudun da evinin soyulduğunu duymadın? deyince, yaşlı kadın :

Padişahım! Kusura bakma, biz seni uyanık bilirdik, onun için evimizde rahat uyuyorduk der. Bu cevap üzerine Kanuni utanarak:

-Haklısınız diyerek, kadının çalınan mallarının bedelini kendi malından öder.

CAMİDEKİ FATİHA

Geçenlerde bir vesileyle yanına uğramıştım ki, namaz kılarken gördüm. "Rabbim! Sen nelere kâdirsin!" deyiverdim o an. Gençliğinde bir kere olsun ağzından "Allah" kelamı çıkmamasıyla övünen Kenan Amca, o ihtiyar haliyle "Allahuekber" deyip namaza duruyordu.

Doğrusunu Allah bilir ya, şahsen gördüğüm kadarıyla kıldığı namaz eksik ve hatalıydı. "Allahuekber" diyerek rükuya varıyor, "Subhanallah" diyor, akabinde "Allahuekber" diyerek secdeye varıyor, secdede yine "Subhanallah" diyordu. Neyse; "Subhanallah" diyerek selam verdi ve namazını tamamladı!

"Allah kabul etsin Kenan Amca!"

Beni yeni farketmişti.

"Hoş geldin doktor bey oğlum" dedi, peltek konuşmasıyla.

Geçen sene beyin kanaması geçirdiği günlerde hastanede tanımıştım Kenan Amcayı. Bir Fatiha'dan bile mahrum edilmiş halde yaşadığı onca yılın ezikliği vardı üzerinde.

Kolundan girerek, oturmasına yardım ettim:

"Nasılsın bakalım?"

"Yürümemdeki aksaklık dışında, iyiyim çok şükür."

"Maşaallah Kenan Amca! Namaz bile kılıyorsun."

Ondaki bu değişikliğe çok sevinmiştim.

Sohbet ederken, "Evlat" dedi utana sıkıla, "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Buyur Kenan Amca."

Meraklanmıştım.

"Ben namazda ne okunacağını bilmiyorum. Okumam yazmam da yok. Namaz kılıyorum ama..."

Her yanını hüzün kaplamış, sözün devamı boğazında kalmıştı. Ne kadar acı bir tabloydu bu böyle. Namaz kılmak istediği halde namazın nasıl kılınacağını, namazda ne okunacağını bilememek...

"Öğrenirsin inşaallah. İstersen ben sana yardımcı olurum."

"Felç geçirdikten sonra hafızam iyice zayıfladı. Çok uğraştım ama, bir türlü aklımda bir şey kalmıyor"

Ümitsiz kelimeler dökülmüştü yine felçli dudaklarından. İçim burkulmuş, ona bir çıkar yol göstermeyi çok istemiştim.

"Hiç olmazsa Fatiha'yı öğrenmek zorundasın Kenan Amca. Fatiha'sız namaz olmaz. Ne yapıp edip onu öğrenmen gerekiyor."

"Biliyorum yavrum. Ama ne yapayım ki, hafızama girmiyor."

Fatiha'sız geçen yıllara kızgın ve kırgın bir halde söylüyordu bunu. Bu dertli ihtiyar için yapılabilecek bir şeyler olmalıydı. İçimden, "Madem namaz kılma ameliyesi ömür bitmediği sürece, akıl baştan gitmediği sürece düşmüyor. Bu amcamıza nasıl bir yol göstermeli" diye düşünürken, elhamdülillah bir çözüm yolu da bulmuştum:

"İyisi mi sen namazlarını cemaatle kıl Kenan Amca. Eğer vakit namazlarını camide kılacak olursan, imama uyman yeterli olacak. O zaman

namazların salim olur inşaallah."

Bu çözüm karşısında Kenan Amcanın her yanını sevinç ve memnuniyet kaplamıştı. Hani, ayakları sağlam olsa kalkıp oynayacaktı alimallah!

O gün bugündür, Kenan Amca namazlarını camide kılıyor. İmama tâbi oluyor ve selametle namazlarını eda ediyor.

Ben de onu ağır aksak camiye giderken her görüşümde imama uymanın ve cemaat sırrına tâbi olmanın ne demek olduğunu daha iyi kavrıyorum. Asrın, kesinlikle cemaat asrı olduğunu ve imanla bu dünya hayatını noktalayabilmek için cemaatin şahs-ı manevîsinin nuruna sıkıca yapışmak gerektiğini anlıyorum. Kurtuluşun cemaat sırrına dahil olmakla ilgili olduğunu daha iyi fark ediyorum. Nefsime de "Cemaate tâbi olmak için hafızanın seni terk etmesini mi bekliyorsun?" gibisinden ikazlar yolluyorum.

Velhasıl, bir Fatiha'yı bile öğrenememiş ve öğrenemeyecek birisinin beş vakit dört başı mamur namazlar kılışına şahit oluyorum.

Hem de cemaatle…

ÇATLAK KOVA

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulasan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş. "Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum." "Neden?" Diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?" Kova cevap vermiş. "çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun." Sucu şöyle demiş. "Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum." Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabani çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş. "Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi?... Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı."
Hepimizin kendimize has kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovalarız. Allah'ın büyük planında hiçbir şey ziyan edilmez. Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin... Kusurlarınızda gerçek gücünüzü bulduğunuzu bilirseniz eğer siz de güzelliklere sebep olabilirsiniz.

CENNETE ZENGİN HER ZAMAN GELMEZ"

Yoksul köylü ölmüştü, gözlerini açınca cennetin kapısında buldu kendini. Bir de zengin adam bekliyordu sırada. Bir melek geldi, açtı cennetin kapısını altın anahtarıyla. Önce zengin girdi içeri, bir bando sesi duyuldu ansızın kapının arkasından. Marşlar çalındı, şarkılar söylendi, sevinç çığlıkları attı cennettekiler. Kapı yine açıldı, sesler kesilince, köylü içeri girdi. Bir melek karşıladı onu,

"Hoş geldin köylü kardeş," dedi sadece.

Hani, nerede bando? Neden söylenmiyor marşlar? Melekler neden dans etmiyor? "Ne biçim iş bu?" diye bağırdı köylü.

"Zengin adam girince içeriye şarkılar söylediniz, çalgılar çalarak karşıladınız onu. Ben yoksulum gerçi, ama dünyada kalmadı mı yoksulluğum? Herkes eşit değil midir cennette? "Eşittir," dedi melek.

"Zengin de bir bizim için, yoksul da. Yalnız unutma köylü kardeş, her gün yüzlerce yoksul gelir cennete, ama zengin dediğin yüz yılda bir gelir"

Grimm Kardeşler (Ülkü Tamer'in köşesinden alıntıdır. 25 Ağustos 2001, Radikal Gazetesi)

ÇİRKİN POSTACI

Dünyanın bana zindan olduğu günlerdi. Sanıyorum, birkaç defasında da evden ağlayarak dışarı çıkmıştım... Hayatım kararmıştı da bir ışık bekliyordum sanki, ama yoktu. İşte böyle düşündüğüm günlerde daire kapıma sıkıştırılmış bir mektup buldum. Hayretle baktım üzerinde göndericisi yazmayan zarfa. Sonra odama girip açtım... "Acıları paylaşmak insanların vazifesidir, diyordu. Senin geçtiğin sokakta ben de vardım. Ama bir sokakta ya ben olmamalıydım veya paylaşılmamış acılarını içinde gezdiren bir insan!... Ve ekliyordu sonunda; sana her gün mektup yazacağım..."

Mektubun sonunda da isim yazmıyordu. Peki kimdi bu?.. Kimdi, neden yazmıştı bu notu ve neden "bana" yazmıştı? Aslında hoş sözlerdi... Ve aslında bir mektuba da deliler gibi ihtiyacım vardı. Acaba dediğini yapacak mıydı, yazacak mıydı her gün?.. Bunu zaman gösterecekti.

İlk gün kafam karışıktı. Hem kendi problemlerimi hem dün gelen mektubu hem de yeni mektupların gelip gelmeyeceğini düşünüyordum. Sonraki gün posta kutumda beyaz bir zarf buldum. Kalbimin çarptığını hissettim... Yazı aynıydı, odama girip okumaya başladım mektubu. Bu, inanılmazdı...Bir bardak su içercesine biti verdi mektup. Doymadım! Bir bardak su daha almış gibi kendime ve susuzluğumu kandırır gibi yeniden okudum altı sayfayı... Sanki tanıyordu beni, sanki yıllardır dertleşiyordum onunla...

Altıncı sayfanın sonunda diyordu ki; "Yarın yine yazacağım..." Yarın yine yazdı, öbür gün yine... Ve sonraki günler yine yazdı... Her mektubunun sonunda, yarın yine yazacağına ait not vardı ve her gün de dediğini yapıyordu. Her gün işyerinden dönerken kalbim çarpıyordu heyecanla... Her gün görüyordum posta kutumun bugün de boş olmadığını ve gariptir; artık yapayalnız olmadığımı, kalbimin boş olmadığını hissediyordum. Bu mektuplar yüreğime giriyor, sıkıntılarımı eritiyor ve beni yarınlara doğru itiyordu. Zannediyordum ki; bunlar olmadan yaşayamayacağım. Öylesine alışmıştım ki onlara, olmasalar sanki nefes alamayacağım!..

Vakit buldukça oturup eski mektupları bile yeniden okuyordum. Zaman geçti ve zamanla beraber sıkıntılarım da geçti. O günlerden geriye sadece eski mektuplar kaldı. Bir gün içimde karşı koyamadığım bir merak peydahlandı; Kimdi bu?.. Nasıl biriydi?.. Onunla ilgili her şeyi merak etmeye başlamıştım. O her gün yazıyordu ve nasılsa her gün yazmaya da devam edecekti!..

Bundan emin olduğum için de "yazılarında anlattıklarından çok" nasıl bir kalemle yazdığına, neden bu kâğıdı seçtiğine, yazı stiline aklımı takmaya başladım...

Yazıları öylesine deva olmuştu ki bana, onunla ilgili her şey de mükemmel olmalıydı. Ama her şey... O gün evde kalmıştım. Kahvaltı yapmış ve bu

harika mektupların en azından nasıl biri tarafından getirildiğini görmeyi koymuştum kafama...

Öğle vaktine doğru sokağa giren postacıyı gördüm. Koşarak aşağı indim.

Mektubumu kutuya şimdi bırakmıştı, eli henüz havadaydı... Göz göze geldik. Aman Allah'ım... Aman Allah'ım, bu ne kadar çirkin bir adamdı böyle!.. Dondum kaldım.

O da başını eğdi, döndü ve gitti. Orda, öylesine bekliyordum şimdi... Kutuyu açıp mektubumu bile alamıyordum. Bunca zaman, bunca güzel mektubu, bu kadar çirkin biri mi taşımıştı?.. O öptüğüm, kokladığım, göğsüme bastırdığım, yastığımın üzerine koyduğum mektuplarıma benden önce bu adamın mı eli değmişti?.. Saçmaladığımı biliyordum. Ama böylesine güzel duygularıma bu çirkin yaratık karıştı diye az önce getirdiği zarfı alamıyordum. Kapıyı açtım, dışarı çıkıp bir adım attım. Çoktan gitmişti. "Neye" olduğunu bilmiyordum, ama çok kızgındım. Zarfa dokunmadan çıktım yukarıya. Odama girdim, eski mektuplarıma baktım. Biliyordum, onlar benim en zor günlerimle bugünüm arasına köprü olmuşlardı, ama onlara da dokunamadım. Bu güzelliğe bu çirkinliği yakıştıramıyordum!.. Yarın iş dönüşü baktım ki, kutumda hâlâ o aynı "kirli" mektup var! Almadım. Sonraki gün baktım; aynı mektup yine yapayalnız beklemekte.

Birkaç gün sonra ise kutuya bile dönüp bakmamaya başladım!..

Altı-yedi hafta sonra dünya yine karanlık gelmeye başladı bana. Bir dosta, bir morale ölürcesine ihtiyaç duymaya başladım. Her şey çok ağırlaşmıştı yeniden. Uyku bile uyuyamıyordum. Gece yarısını geçiyordu aklıma o mektup geldiğinde. Tereddüt bile etmeden aşağı indim, kutumu açtım ve mektubumu aldım. Bir saat içinde üç defa okumuş... Özlemiş olarak göğsüme bastırmış... Ve uzun zamandır ilk defa böylesine huzur içinde uyuyabilmiştim. Bunlar benim ilacımdı, biliyordum. En çok o gün merak etmişim, bir daha ne zaman yeni bir mektup geleceğini... Ve o akşam gözlerime inanamadım; kutumda mektup vardı. Yazı aynıydı, zarfta yine isim yoktu. Üstelik bunda postanenin damgası da yoktu...

Açtım zarfı; içindeki kısacık mektupta şunlar yazıyordu: "Sana gelmiş bir mektubu kırk sekiz gün okumamakla ne kazandığını bilmiyorum... Ama artık benim sana yazmaya vaktim olmayacak. Çünkü tayinim çıktı ve bugün başka bir şehre gidiyorum. Hoşça kal. Çirkin Postacı!.."

Donmuş kalmıştım şimdi... Derin bir pişmanlık düğümlendi boğazıma, hıçkırarak eve girdim. Çantamı açtım; tarakların, rujların ve diğer karışıklığın arasında bulduğum mavi göz kalemiyle, bir kâğıda; "Lütfen bana tekrar yaz" yazıp posta kutuma koydum. Bir daha hiç kilitlemediğim kutuda, aynı notum iki yıldır yapayalnız bekliyor!

GÖRÜNÜŞE ALDANMA

Bir gün güzellik ve çirkinlik bir deniz kıyısında karşılaştılar. Hadi, denize girelim dediler ve giysilerini çıkartıp sularda yüzdüler.

Bir süre sonra, çirkinlik kıyıya dönüp güzelliğin giysilerine büründü ve yoluna gitti. Güzellik de denizden çıktı; ama kendi giysilerini bulamadı.

Çıplak olmak utandırıyordu onu, çaresiz çirkinliğin giysilerine büründü ve yoluna devam etti... O gün bugündür erkekler ve kadınlar onları birbirine karıştırır. Ancak içlerinden güzelliğin yüzünü önceden görmüş kimileri vardır ki, giysilerine bakmaksızın tanırlar onu.

Ve yine çirkinliği tanıyan bazıları vardır ki, güzelliğin elbisesi onu gözlerinden gizleyemez...

ÇOBAN VE AĞAÇ

Yaşlı çoban sürüsünü otlatmak için yaylaya çıktığında tepeye yakın bir elma ağacının altında dinlenir ve eğer mevsimiyse, onunla konuşarak: "Hadi bakalım evladım, derdi. Bu ihtiyarın elmasını ver artık". Ve bir elma düşerdi, en güzelinden, en olgunundan. Yaşlı adam sedef kakmalı çakısını çıkartarak onu dilimlere ayırır ve küçük bir tas yoğurtla birlikte ekmeğine katık ettikten sonra, babasından kalan Kur'an'ını okumaya koyulurdu.

Çoban, bu ağacı yirmi yıl kadar önce diktiğinde sık sık sular, bunun için de büyükçe bir güğüme doldurduğu abdest suyundan geriye kalanı kullanırdı. Elma ağacının kökleri, belki de bu sularla kuvvet bulmuş ve kısa sürede serpilip meyve vermeye başlamıştı. Çoban o zamanlar henüz genç sayıldığından şöyle bir uzandı mı en güzel elmayı şıp diye koparırdı. Fakat aradan geçen bunca yıl içinde beli bükülüp boyu kısalmış, ağacınkiyse bir çınar gibi büyüyüp göklere yükselmişti. Ama boyu ne olursa olsun, ağaç yine de yavrusu değil miydi? Onu bir evlat sevgisiyle okşarken:

"Ver yavrum, derdi, gönder bakalım bu günkü kısmetimi." Ve bir elma düşerdi hiç nazlanmadan, yıllar boyu hiçbir gün aksamadan.

Köylüler, uzaktan uzağa gözledikleri bu hadiseyi birbirlerine anlatıp yaşlı çobanın veli bir zât olduğunu söylerlerdi.

Yaşlı adam, ağacın altında dinlenip namazını kıldığı bir gün, yine elmasını istedi. Ancak dallar dolu olmasına rağmen nedense bir şey düşmemişti. Sonra bir daha, bir daha tekrarladı isteğini. Beklediği şey bir türlü gelmiyordu. Gözyaşları, yeni doğmuş kuzuların tüylerini andıran beyaz sakalını ıslatırken, ağacın altından uzaklaşıp koyunların arasına attı kendini.

Yavrusu, meyve verdiği günden bu yana ilk defa reddediyordu onu. İhtiyar çobanın beli her zamankinden fazla bükülmüş, güçsüz bacakları da vücudunu taşıyamaz olmuştu. Hayvanlarını usulca toplayıp köye doğru yöneldiğinde, aşağıdaki caminin her zamankinden daha nurlu minarelerinden yankılanan ezan sesiyle irkildi birden. Yeniden doğmuştu sanki çoban. Bir şey hatırlamıştı.

Çocuklar gibi sevinerek ağacın yanına koştu ve ona şefkatle sarılırken:

"Canım" dedi, hıçkırıp ağlayarak.

"Benim güzel evladım, mis kokulum. Şu unutkan ihtiyarı üzmeden önce neden söylemedin, bugünün Ramazan'ın ilk günü olduğunu?"

ÇOCUK YASADIĞINI ÖĞRENİR

Eğer Bir çocuk sürekli eleştirilmiş ise Kınama ve ayıplanmayı öğrenir

Eğer Bir çocuk alay edilip aşağılanmış ise Sıkılıp utanmayı öğrenir

Eğer Bir çocuk kin ortamın da büyümüş ise Kavga etmeyi öğrenir

Eğer Bir çocuk devamlı utanç duygusuyla eğitilmiş ise Kendini suçlamayı öğrenir

Eğer Bir çocuk hoşgörü ile yetiştirilmişse Sabırlı olmayı öğrenir

Eğer Bir çocuk desteklenip yüreklendirilmiş ise Kendine güven duymayı öğrenir

Eğer Bir çocuk övülmüş ve beğenilmiş ise Taktir etmeyi öğrenir

Eğer Bir çocuk hakkına saygı gösterilerek büyütülmüş ise Adil olmayı öğrenir

Eğer Bir çocuk güven ortamı içinde yetişmiş ise İnançlı olmayı öğrenir

Eğer Bir çocuk kabul ve onay görmüş ise Kendini sevmeyi öğrenir

Eğer Bir çocuk ailesi içinde destek ve arkadaşlık görmüş ise Dünyada mutlu olmayı öğrenir

Kısaca biz ne isek çocuk o olur

DAMLA

Buluttan bir damlacık indi denize. Enginliği görünce utandı.

Kendi kendine, 'denizin karşısında ben de kimim ki... Onun varlığına göre ben yok sayılırım' dedi.

Kendisini küçük gördüğü için sedef gönlünü açtı ona, bağrına bastı ve korudu.

Kader onu o denli yüceltti. Naz ile besledi damlacığı sedef. ki, sultanların tacına kondurdu sonra inci olarak.

Damla kendisini alçak gördüğünden yüceldi, yokluk kapısına kapılandığı için var oldu.

(Bostan- Şeyh Sadi-i Sirazi)

DEĞERİNİZİ BİLİN

İyi bilinen bir konuşmacı, seminerine 50 dolarlık bir banknotu göstererek başladı. 200 kişiyi bulan dinleyicilere, bu parayı kim ister diye sordu ve eller kalkmaya başladı. Ve konuşmacı "bu parayı sizlerden birine vereceğim fakat öncelikle bazı şeyler yapacağım" dedi. Parayı önce buruşturdu ve dinleyicilere "hala bu parayı isteyen var mı?" diye sordu, eller yine havadaydı. Bu sefer, konuşmacı "peki bu paraya şunları yaparsam?" dedi ve 50 doları yere attı onun üstüne bastı, ezdi, pisletti ve para şimdi pis ve buruşuktu, fakat eller yine havadaydı ve o parayı herkes istiyordu.

Konuşmacı şöyle dedi:

"Arkadaşlarım burada çok önemli bir şey öğrendiniz, burada paraya ne yaptıysam hiç önemli değil onu yine de istiyorsunuz, çünkü benim ona yaptığım şeyler onun değerini düşürmedi, o hala 50 dolar. Hayatımızda çoğu kez verdiğimiz kararlar veya hayat şartları nedeniyle hırpalanır, canımız acıtılır, yerden yere vururuluz, kendimizi kötü hissederiz, fakat ne olduğu veya ne olacağı önemli değil, hiçbir zaman değerimizi kaybetmeyiz, temiz ya da pis, hırpalanmış ya da kırılmış, bunların hiçbiri önemli değildir. Seni sevenler senin ne kadar değerli olduğunu her zaman bileceklerdir".

DENİZ YILDIZI

Yazı yazmak için okyanus sahillerine giden
bir yazar, sabaha karşı kumsalda dans eder
gibi hareketler yapan birini görür.
Biraz yaklaşınca, bu kişinin sahile
vuran denizyıldızlarını, okyanusa atan genç bir
adam olduğunu fark eder. Genç adama yaklaşır:
- Neden denizyıldızlarını okyanusa atıyorsun?
Genç adam yanıtlar;
- Birazdan güneş yükselip, sular çekilecek.
Onları suya atmazsam ölecekler. Yazar sorar;
- Kilometrelerce sahil , binlerce denizyıldızı var.
Ne fark eder ki?
Genç adam eğilir, yerden bir denizyıldızı
daha alır, okyanusa fırlatır.
- Onun için fark etti ama...

DOĞRU SÖZLER

(DOĞRU SÖZE NE DENİR- TABİKİ DOĞRU DENİR)

Sokrat Ölüme mahkûm edildiğinde, eşi:

- Haksız yere öldürülüyorsun, diye ağlamaya başlayınca, Sokrat:

- Ne yani, demiş. Birde haklı yere mi öldürülseydim!

***

Dünya nimetlerine ehemmiyet vermeyen yaşayış ve felsefesiyle ünlü filozof Diyojen, bir gün çok dar bir sokakta zenginliğinden başka hiçbir şeyi olmayan kibirli bir adamla karşılaşır. İkisinden biri kenara çekilmedikçe geçmek mümkün değildir... Mağrur zengin, hor gördüğü filozofa: "Ben bir serserinin önünden kenara çekilmem" der. Diyojen, kenara çekilerek gayet sakin şu karşılığı verir:

- Ben çekilirim!!

***

Bir şemsiye tamircisi, yazmış olduğu şiirleri incelemesi için Shakespeare'a gönderdiğinde, ünlü yazarın cevabı şu olur:

- Dostum siz şemsiye yapın, hep şemsiye yapın, sadece şemsiye yapın.

***

Meşhur bir filozofa:

- Servet ayaklarınızın altında olduğu halde neden bu kadar fakirsiniz? diye sorulduğunda:

- Ona ulaşmak için eğilmek lazım da ondan, demiş.

***

Dostlarından biri, Fransız kralı 15. Lui' ye:

- Majesteleri, demiş. Akıl vergisi almayı hiç düşündünüz mü?

Hiç kimse budalalığı kabul etmeyeceğine göre, herkes böyle bir vergiyi seve seve öder. Kral, alaylı alaylı gülerek:

- Hakikaten enteresan bir fikir, cevabını vermiş. Bu buluşunuza karşılık, sizi akıl vergisinden muaf tutuyorum.

***

Kulaklarının büyüklüğü ile ünlü Galile'ye hasımlarından biri:

- Efendim, demiş. Kulaklarınız, bir insan için biraz büyük değil mi?

Galile:

- Doğru, demiş. Benim kulaklarım bir insan için biraz büyük ama, seninkiler bir eşek için fazla küçük sayılmaz mı?

***

Fransa hükümet ricalinden biri Napolyon'un bir muharebede tenkide kalkışıp parmağını harita üzerinde gezdirerek:

- Önce şurasını almalıydınız, sonra buradan geçerek ötesini zapt etmeliydiniz, gibi fikirler belirtmeye başlayınca, Napolyon:

- Evet, demiş. Onlar parmakla alınabilseydi dediğin gibi yapardım.

***

Tevfik Fikret her fırsatta Mehmet Akif'e sataşmaktan zevk alırdı.

Bir toplantıda yine M. Akif'i küçük düşürmek için:

- Af edersiniz, siz veterinermişsiniz? demiş. M. Akif hiç istifini bozmadan şu cevabı vermiş:

- Evet, bir yeriniz mi ağrıyordu?

***

Yavuz Sultan Selim, birçok Osmanlı padişahı gibi sefere çıkacağı yerleri gizli tutarmış. Bir sefer hazırlığında, vezirlerinden biri ısrarla seferin yapılacağı ülkeyi sorunca, Yavuz ona:

- Sen sır saklamayı bilir misin? diye sormuş. Vezir:

- Evet hünkarım, bilirim dediğinde, Yavuz cevabı yapıştırmış:

- Bende bilirim.

***

Sultan Alparslan 27 bin askeriyle Bizans topraklarında ilerlerken, keşfe gönderdiği askerlerden biri huzuruna gelip telaşla:

- 300 bin kişilik düşman ordusu bize doğru yaklaşıyor, der.

Alparslan hiç önemsemeyerek şöyle der:

- Bizde onlara yaklaşıyoruz.

***

Bir filozofa sormuşlar: Şansa inanır mısınız?

Filozof: Evet, yoksa sevmediğim insanların başarısını neyle açıklardım.

DOĞRU ZAMAN

Amerikalı bir zengin iş adamı, bir iş seyahati sırasında küçük bir Meksika koyu kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Merakla yanına yaklaşır ve sorar,

"Merhaba, bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı?"

Balıkçı, tümünü bir-iki saate yakaladığını söyler. Yabancı adam bu kez, niçin daha uzun sure kalıp daha fazla balık yakalamadığını sorar. Balıkçı, ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini söyler.

Amerikalı iş adamı merakla balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır,

"Geç vakit yatarım, sabah birazcık balık yakalarım. Sonra çocuklarımla oynarım, öğleyin de karım Maria ile biraz siesta yaparım. Akşamları, amigolarla beraber gitar çalıp beraber eğleniriz. Dolu ve meşgul bir yaşantım var efendim"

Amerikalı gerinerek, "Benim Harvard'dan masterım var ve sana yardım edebilirim. Balık tutmak için daha çok zaman ayırmalı ve daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelirle daha büyük tekneler alırsın. Kısa surede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balıkları aracılara değil doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın. Hatta kendi balık fabrikanı bile kurabilirsin. Balıkçılık sektöründe bir numara olursun"

Ve Amerikalı devam eder, "Tabii bunları yapman için öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip Mexico City'ye, daha sonra Los Angeles'e ve en sonunda holdingini genişletebileceğin New York'a yerleşirsin"

Balıkçı düşünceli vaziyette sorar, "Peki bayım, bu anlattıklarınız ne kadar zaman alır?"

Amerikalı yanıtlar, "15-20 yıl kadar"

"Peki bundan sonra efendim?" diye sorar balıkçı…

Amerikalı güler, "Şimdi anlatacağım en iyi tarafı! Zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın! Kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!"

"Milyonlar?" der.

Meksikalı, "Eee…sonra bayım?"

Amerikalı, "Ondan sonra emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın,

çocuklarınla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarınla gitar çalar eğlenirsin. Nasıl, mükemmel değil mi?"

-Çok güzel de ben şu an başka ne yapıyorum ki!

DOĞRU REKLAMIN SONUCU

Gerçeği bir bakıma da bir başka türde süslemek hayal ettirmektir.

Brooklyn köprüsünde, bir bahar günü, kör bir adam dilencilik yapıyormuş. Dizlerinin dibine bir tabela koymuş. Üzerinde "DOĞUŞTAN KÖR" yazılı imiş. Herkes dilencinin önünden geçip gidiyormuş. Bir REKLAMCI bunu görmüş. Tabelayı almış arkasına bir şeyler yazmış, olduğu yere tekrar bırakmış.

Ne olduysa olmuş... Gelip geçen ve bu tabeladaki yeni yazıyı okuyan herkes, başlamış dilencinin önündeki şapkaya, habire para atmaya...

Bir cümle yetmiş, onca kişiyi etkilemeye ve dilencinin şapkasının kısa sürede ağzına kadar parayla dolup taşmasına...

"GÜZEL BİR BAHAR GÜNÜ... AMA BEN BAHARI GÖRMÜYORUM..."

TAVŞAN VE TİLKİ

Bir tavşan önüne bir daktilo almış tak tuk tak tuk bir şeyler yazıyor. Oradan geçen bir tilki:

Hey tavsan ne yazıyorsun?

Doktora tezimi yazıyorum

Ha öyle mi, çok güzel ne hakkında?

Tavşanların tilkileri nasıl yedikleri hakkında.

Yok canım olur mu öyle şey hiç tavşanlar tilki yerler mi?

Olur canım gel istersen sana ispat edeyim.

Beraberce tavşanın yuvasına girerler biraz sonra tavşan tek başına çıkar ve yine daktilosunun başına geçer tak tuk bir şeyler yazmaya devam eder. Daha sonra oradan geçen bir kurt tavşanı görür.

Hey tavsan ne yazıyorsun?

Doktora tezimi.

Ne hakkında?

Tavşanların kurtları yemesi hakkında.

Yayınlamayı düşünmüyorsun herhalde buna kim inanır.

Doğru olmaz mı gel istersen göstereyim.

Yine beraberce yuvaya girerler tavsan biraz sonra tek başına dışarı çıkar.

Tavşanın yuvasının içindeki manzara.

Bir köşede tilkinin kemikleri, Bir köşede kurdun kemikleri.

Diğer tarafta bir arslan kürdanla dişlerini temizliyor.

HAYAT

Her sabah bir ceylan uyanır Afrika'da kafasında tek bir düşünce vardır. En hızlı koşan aslandan daha hızlı koşabilmek, Yoksa aslana yem olacaktır

Her sabah bir aslan uyanır Afrika'da. Kafasında tek bir düşünce vardır. En yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşabilmek,

Yoksa açlıktan ölecektir. İster aslan olun, İster ceylan olun hiç önemi yok. Yeter ki güneş doğduğunda koşuyor olmanız gerektiğini, Hem de bir önceki günden daha hızlı koşuyor olmanız gerektiğini bilin. Yaşam adlı koşuyu ne kadar güzel anlatmış Afrika atasözü, Bir önceki günden daha hızlı koşmak gerekmektedir. Çünkü eğer aslansanız, Ve en yavaş koşan ceylanı bir önceki gün yakalamışsanız Ve bugün bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz, Artık bilmelisiniz ki en yavaş ceylan sizden daha hızlıdır, O halde düne göre hızınızı arttırmanız gerekmektedir. Yok eğer ceylansanız Ve henüz aslana yem olmamışsanız hızınızı düne göre mutlaka arttırmalısınız, Çünkü sıra size gelmiş olabilir.

Yani... Hayat koşusunda, devam edebilmenin tek koşulu var... Dünden daha hızlı olabilmek... Bakın bakalım şimdi kendi kendinize...

Ondan, şundan, bundan değil "Dünden" hızlı mısınız?

FANİ DÜNYA

Çok yakın bir arkadaşım, 3-4 yaşlarındaki oğlunu kucağına almış, telaşla muayenehaneye gelmişti. Küçüğün ateşlendiğini ve kusmaya başladığını söylüyor, oğluna duyduğu sevgi onda büyük bir üzüntü ve endişe meydana getiriyordu. Kısa bir muayeneden sonra, yediği bir şeyin dokunmuş olabileceğini düşünerek sorduğumda;

- "Buzdolabındaki bir kiloya yakın dondurmanın hemen hemen hepsini yemiş. Biz sonra fark ettik "dedi. Mesele anlaşılmıştı. Ancak çocuğuna karşı büyük bir muhabbet duyan babayı teskin etmek, çocuğu tedavi etmekten daha zor olmuştu. Bu itibarla çocuğun da babasını ne kadar sevdiğini göstermek, aynı zamanda hastalanmasına sebep olan dondurma olduğunu ihsas etmek için;

-Oğlum, babanı mı yoksa dondurmayı mı daha çok seviyorsun? dedim. Çocuğun cevabı;

Dondurmayı... olmuştu.

Evet, çocuk henüz 3-4 yaşındaydı. O sevdiği şeye fazla düşkünlüğün kendisine zararı olacağını, ayrıca onu temin edenin babası olması cihetiyle, öncelikle onu sevmesi gerektiğini, onun için hiçbir şeyi esirgemeyenin, dondurma gibi bir şeyle kıyas bile edilemeyecek bir varlık olan babası olduğunu bilecek idrak şuuruna sahip değildi. Sadece çocukluk hissini dile getirmişti.

İşte biz büyükler; çoğu zamanda idraksiz, şuursuz ufacık çocuğun durumuna düşerek, bize sonsuz nimetleri bağışlayan Yüce Rabbimize şükretmemiz, en çok O'nu severek O'na yönelmemiz gerekirken, yine O'nun lütfu olan dünya nimetlerini daha çok sevmiyor muyuz? Dünya hayatına dalarak kulluk vazifemizi unutmuyor muyuz? Bu fani dünya hayatına fazla düşkünlüğün bize zararı olduğunu bile bile...

HİÇ HAYALLERİNİZDEN SIFIR ALDINIZ MI

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışa koşarak atları terbiye etmeye çalışan bir gezgin at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı.

Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası.

Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı. Hatta hayalindeki 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metrekarelik evin ayrıntılı planını da ekledi.

Ertesi gün hocasına sunduğu 7 sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi... İki gün sonra ödevi geri aldı. Kâğıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir "0" ve "Dersten sonra beni gör" uyarısı vardı.

"Neden "0" aldım?" diye merakla sordu hocasına, çocuk...

"Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal" dedi, hocası...

"Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağınız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkânsız" ve ekledi:

"Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm." çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı.

"Oğlum" dedi babası "Bu konuda kararını kendin vermelisin. Bu senin hayatin için oldukça önemli bir seçim!"

Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına...

"Siz verdiğiniz notunuzu değiştirmeyin" dedi..."Ben de hayallerimi...".....

O, orta 2 öğrencisi, bugün 200 dönümlük arazi üzerindeki 1000 metrekarelik evinde oturuyor. Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılı.

Öykünün en can alıcı yanı şu:

Aynı öğretmen, geçen yaz 30 öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi. Çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine "Bak" dedi, "Sana şimdi

söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken, hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım.

Allah' tan ki, sen, hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın."

"KALBİM TEMİZ" DİYORLAR

Bazı kimseler kalp temizliğini sadece insanlar hakkında bir kötülük düşünmemek yahut yardımsever olmak gibi çok basit manada anlıyorlar… Bununla da kalmayıp insanlara iyi davranmakla, ALLAH'a ibadet mükellefiyetinden kurtulduklarını zannediyorlar. Bu şeytanın bir desisesi, nefsin bir oyunudur… Bu oyuna gelenleri aldatan sebeplerden biri, "hata emsal olmaz" prensibine göz kapamalarıdır… Bunlar, namaz kılan ibadet eden bir mü'minin günlük hayatında İslam'ın ruhuna ters düşen ve diğer insanlara zarar veren birtakım noktalar tespit ediyorlar. Bunları öne sürüyor ve "bu adam namaz kılıyor ama, şu hataları da işliyor. Ben ise onun düştüğü hatalara düşmüyorum "diyerek kendi ibadetsizliklerine, onun kusurlarında bir özür kapısı bulmaya çalışıyorlar. Bu tip yanlış değerlendirmeler sadece namaz kılmayanlara mahsus değil… Namaz kılan bir mü'min de İslam'ın diğer emirlerini kendisinden daha iyi yerine getiren bir kardeşi hakkında benzer şeyler söyleyebiliyor.

Hidayet rehberimiz, Peygamber Efendimiz' den (a.s.m) bir hadisi şerif:

"Bir günah işlediği zaman kalpte bir kara leke hasıl olur. Eğer sahibi pişman olur tövbe istiğfar ederse kalp yine parlar…"

Bu hadisi şeriften temiz ve selim kalbin, ancak günahlardan salim olan ve isyanlarla kararmamış bir kalp olabileceğini öğreniyoruz.

Babasının sözünü tutmayan bir çocuğa, hemen "terbiyesiz, ahlaksız" damgasını vuran insanoğlu, emredilmesine rağmen ibadet etmemenin ALLAH'a isyan olduğunu niçin göz ardı eder ki!

Farzlar tevil kaldırmaz. Onlarda yanlış yorum yapmaya ve hakikati saptırmaya kimsenin hakkı yoktur. Zira, ortada tevili gerektirecek kapalı bir nokta söz konusu değil. ALLAH emretmiş, Resulullah (asm) da bu emrin nasıl yerine getirileceğini bir ömür boyu mü'minlere öğretmiş, talim etmiş… Asrı saadeti takip eden bütün asırlarda bu emirler aynen tatbik edilmiş. Bu devirlerde yetişen mürşitler, mü'minlerin Hakk yakınlığında daha ileri gitmeleri için, farzların yanı sıra nafile ibadetlere de büyük önem vermişlerdir. Her taraf camilerle, mescitlerle, medreselerle tekkelerle dolup taşmış… derken ahir zamana gelinmiş… Dünyaya dalma, dinden uzaklaşma, sefahatte boğulma, menfaat peşinde koşma devri gelip çatmış… İbadet terk edilmiş, ilim bir yana atılmış irfandan uzaklaşılmış, kalplerde takva hissi azaldıkça azalmış… Bu zehirli iklimde, bu bozuk atmosferde, nasıl olmuşsa olmuş, yeni bir grup çıkmış ortaya: Kalbi temizler ekolü… bunlar bütün peygamberlere (a.s), bütün ashaba, bütün evliyaya ve nihayet on dört asrın bütün mü'minlerine muhalif bir caddede yürümeye başlamışlar… Bu ekolün mensupları, kendi haklarında, tövbe kapısını âdeta kapamışlar. Zira isyanlarını göremez hale gelmişler… daha kötüsü, onları müdafaa etmeye başlamışlar. Kendilerini ALLAH' a ibadet etmeye çağıran mü'min

kardeşlerine verdikleri cevap, her defasında “ sen benim kalbime bak” olmuştur.

Ben senin kalbine nasıl bakayım?

KALBİMİN SAHİBİ

Genç kız feci bir hastalığın pençesinde kıvranıyordu. Yaralı kalbi artık bu dünyaya daha fazla dayanamamaya başlamıştı. Çok zengin olan ailesi tüm gazetelere, kalp nakli için ilan vermişlerdi...

Canını feda edecek birini arıyorlardı...Genç kız ise her gün hastane odasında biraz daha solmaktaydı. Yine yalnızdı odasında, gözü yaşlı, boynu bükük ölümü bekliyordu...Gözlerini kapadı, bu küçük odada gözyaşı dökmekten bıkmıştı... Yine de engel olamadı pınar gibi çağlayan gözyaşlarına. Sevdiği geldi aklına, fakir ama onu seven sevgilisi... Her gün aynı şeyleri düşünüyor, anıları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu...

"Param yok ama sana verebileceğim sevgi dolu bir kalbim var" demişti delikanlı...

Genç kız da zaten başka bir şey istemiyordu... Sevgiye muhtaç biri, sevdiğinin sevgisinden başka ne isteyebilirdi ki... Ama olmamıştı işte, dünyalar kadar olan sevgilerinin arasına, o lanet olasıca para girmeyi bilmiş, onları ayırmıştı... İşte paranın geçmediği zamanlara gelmişlerdi... Ne önemi vardı artık? Şu son günlerinde, sevdiği yanında olsa yeterdi...

Ayrılıklarından bu yana 5 bitmeyen, çile dolu yıl geçmişti... Her günü zehir, her günü hüsran... Ama genç kız hep sevgisini yüreğinde taşımış, kalbini kimseyle paylaşmamıştı. Sevdiğini düşündü işte o an...   Acaba o neler yapmıştı bu kadar sene boyunca... Kim bilir kiminle evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı... Gözlerinden bir damla yaş daha damladı kurumuş, bitmiş ellerine. Ellerine baktı, bir zamanlar ellerinin, elerini tuttuğunu hayal edip, her gün saatlerce ellerini seyrederdi...

En çok da saçlarının dökülmesine üzülüyordu. Çünkü sevdiği dokunmuş, koklamıştı onları. Her bir tanesi koptuğunda, kalbine bir ok daha saplanıyordu. Kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Belki sevdiği yanında olsa, kalbi bu kadar yorulup, veda etmezdi yaşama... Zaten artık ölüm umurunda değildi genç kızın. Sevdiğinden ayrı yaşamanın ölümden ne farkı vardı ki... Tekrar o geldi aklına... Keşke keşke yanımda olsa dedi. Son bir kez elini tutsa yeterdi. Gözlerini son bir kez öpse, rahatça ebediyen gözlerini kapatabilirdi artık...

Gözleri pınar gibi çağlamaya başladı. Sevdiğini son bir kez göremeden ölmek istemiyordu... Ufak da olsa ondan bir hatırasını almadan bu dünyadan göçmek istemiyordu... Oysa sevdiği, kim bilir kiminle beraberdi. Kendi sevgi dolu kalbinin kimseyle paylaşmayı düşünmemişti bile, ama acaba o paylaşmış mıydı? Onun sevgisini silmiş atmış mıydı acaba kalbinden?

İçi birden nefretle doldu. Üstüne büyük bir ağırlık çöktü. Onu düşündükçe her dakikasının zehir olması artık çok daha ağır geliyordu genç kıza…

Ölmek istedi, artık yaşamak istemiyordu bu dünyada… Ama sevdiğinden bir hatıra almadan ölmeyeceğine and içmişti.

Tekrar gözlerini açtı. Kim bilir belki de sevdiği onu unutmuştu… Bu düşünceler içinde derinliğe daldı… Birden babası girdi odaya, kızına kalp nakli için bir gönüllü bulduklarını müjdeleyecekti. Fakat genç kız çoktan uykuya dalmıştı… Bir meleği andıran masum yüzü, sevdiğinin özleminden sırılsıklamdı…

O gece biri gözlerini dünyaya kapadı, genç kız ameliyata alındı. Tekleyen ve görevini yerine getirmeyen kalbi değiştirilmişti. 1 hafta sonra tekrar gözlerini açtı dünyaya genç kız. Ama dünya daha farklı geldi ona. Sanki bir şeyler eksikti…

Aradan aylar geçmiş genç kız artık iyice iyileşmişti. Ama içindeki burukluğu bir türlü atamıyordu. Sevdiği aklına gelince kalbi eskisinden daha çok sızlıyordu… Bir kere, bir kere görebilsem diye mırıldandı… Kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Yeni kalbi onu iyileştirmişti ama nedense her gece aniden hızlanıyor, onu uykusundan uyandırıyor ve sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyordu… Genç kız bir anlam veremediği bu durumu doktora anlatmış, ama ameliyat kolay değil, bir aydan geçer demişti doktor.

Aylar geçmişti ama hala aynıydı durum. Çiçeklerinin yanına gitti. Her gün onlarla saatlerce dertleşiyor, zaman zaman ağlıyordu onlarla… En çokta kan kırmızısı gülünü seviyordu. Çünkü kırmızı gülün onun için yeri apayrı idi. Oda genç kızla beraber gülüyor, onunla beraber ağlıyordu. Onu sevdiği gibi görüyordu genç kız. Ve gülünü sevdiğini ilk gördüğünde ona hediye edeceğine dair yemin etmişti. Başka türlü paylaşamazdı gülünü kimseyle…

Kapı çaldı aniden. Kapıyı açtı ama kimse yoktu. Gözü yerdeki beyaz zarfa ilişti. Yavaşça eğilip zarfı yerden aldı. Birden kalbi deli gibi atmaya başladı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Zarfın üzerinde ne bir isim ne bir adres vardı. Zarfı açtı, içinden beyaz bir kâğıda yazılmış bir mektup çıktı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Onun kokusu vardı kâğıtta. Evet, onun kokusu vardı. Yıllar yılı özlemini çektiği, yanında olabilmek için canını bile verebileceği sevdiğinin kokusu vardı mektupta… Başı dönmeye başladı. Koltuğuna geçip oturdu yavaşça…Kâğıdı açtı. Ve elleri titreyerek okumaya başladı.

"Sevgilim, senden ayrıldıktan sonra, bir kalbe 2 sevginin sığmayacağını bildiğimden dolayı ne bir kimseyi sevebildim ne de kimseye bakabildim… Her günüm diğerinden daha zor geçti, çünkü her gün özlemin daha da artıyordu… Sana kitapları dolduracak kadar şiirler yazdım. Her biri diğerinden daha da hüzünlüydü. Yazdım, okudum, ağladım… Her gün

yazdım, her gün okudum, senelerce ağladım… Her gece seni düşündüm sabahlara kadar, her gece senin yanında olmayı istedim. Ve her gece sensizliğe lanet ettim, uykuları haram ettim kendime, sensiz olmanın acısını gözlerimden çıkardım… Ve bir gün her şeyi değiştirecek bir fırsat çıktı önüme. Bunu fırsatı değerlendirmeyip, kendime haksızlık edemezdim… Ve değerlendirdim… Senden çok uzaklara gittim, belki seni unuturum diye… Ama tam tersi oldu. Seni daha çok özlüyorum artık… Senden çok uzaklardayım belki, ama yine de seni görmek için uzaklardan gelebiliyorum. Hem de her gece… Seni seviyor, seyrediyor ve eğilip sen uyurken yanağına bir öpücük konduruyorum… Bazen gözlerini açıp bakıyorsun, geldiğimi bildiğini sanıyorum ama yine o tatlı uykuna geri dönüyorsun. Yarın birbirimizi sevmemizin 6. senesi… Hep ben geldim şimdiye kadar senin yanına, yarın da sen gel olur mu sevgilim… Ha, unutmadan, sana hep sözünü ettiğim, kalbime iyi bak olur mu? Çünkü göz yaşlarımla, adını yazdım ona… Seni senden bile çok seven bir sevgi var kalbinin içinde… Unutma, kırmızı gülü de unutma olur mu? Seni Seviyorum, Yanıma Gelinceye Kadar da Seveceğim

KAPI

19. yüzyılın büyük İngiliz ressamlarından William Holman Hunt'ın, bir bahçeyi tasvir eden bir tablosu Londra Kraliyet Akademisi'nde sergileniyordu.

Hunt'ın "Kainatın Işığı" adini verdiği bu tabloda geceleyin elinde duran fenerle bahçede duran filozof kılıklı bir adam görülüyordu. Adam, serbest kalan eliyle bir kapıyı vuruyor ve içeriden bir cevap bekler gibi görünüyordu. Tabloyu tetkik eden bir sanat eleştirmeni Hunt'a dönerek:

"Güzel bir tablo doğrusu, ama manasını bir türlü kavrayamadım" dedi,

"Adamın vurduğu kapı hiç açılmayacak mı? Kapıya tokmak takmayı unutmuşsunuz da..."

Hunt gülümsedi:

"Adam alelade bir kapıya vurmuyor ki..." dedi.

"Bu kapı, insan kalbini temsil ediyor. Ancak içeriden açılabildiği için dışında tokmağa ihtiyaç yoktur?".

KAYBEDİLENLER

Bir gün insan virgülü kaybetti.
O zaman cümlelerden korkar oldu ve basit ifadeler kullanmaya başladı.
Cümleleri basitleşince düşünceleri de basitleşti.

Bir başka gün ise ünlem işaretini kaybetti.
Alçak bir sesle ve ses tonunu değiştirmeden konuşmaya başladı. Artık ne bir şeye kızıyor ne de bir şeye seviniyordu. Üstelik hiçbir şey onda en ufak bir heyecan uyandırmıyordu.

Bir süre sonra soru işaretini kaybetti.
Artık soru sormaz oldu. Hiçbir şey ama hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Ne kainat ne dünya ne de kendisi umurundaydı.

Birkaç sene sonra iki nokta işaretini kaybetti.
Artık davranış sebeplerini başkalarına açıklamaktan vazgeçti.

Ömrünün sonuna doğru elinde yalnız tırnak işareti kalmıştı. Kendisine ait tek bir düşünce bile yoktu. Yalnız başkalarının düşüncelerini tekrarlıyordu.

Son noktaya geldiğinde düşünmeyi, okumayı unutmuş vaziyetteydi.

KAZ GONDERSEM

Çok soğuk bir kıs günü padişah, tebdili kıyafet gezmeye karar vermiş yanına bas vezirini alıp yola çıkmış. Bir dere kenarında çalışan yaşlı bir adam görmüşler.
Adam elindeki derileri suya sokup, döverek tabaklıyormuş. Padişah, ihtiyari selamlamış. " Selamünaleyküm ey pir'i fani..."
" Aleykümselam ey Serdar'ı cihan...
"Padişah sormuş." Altılarda ne yaptın?"
" Altıya altı katmayınca, otuz ikiye yetmiyor..."
Padişah gene sormuş. " Geceleri kalkmadın mi?"
" Kalktık...Lakin, ellere yaradı...
"Padişah gülmüş. " Bir kaz göndersem yolar mısın?"
" Hem de cıyaklatmadan...
" Padişahla bas vezir adamın yanından ayrılıp yola koyulmuşlar. Padişah bas vezire dönmüş.
" Ne konuştuğumuzu anladın mı?"
" Hayır padişahım...
" Padişah sinirlenmiş. " Bu aksama kadar ne konuştuğumuzu anlamazsan kelleni alırım." Korkuya kapılan baş vezir, padişahı saraya bıraktıktan sonra telaşla dere kenarına dönmüş. Bakmış adam hala orada çalışıyor...
" Ne konuştunuz siz padişahla...
" Adam, bas veziri söyle bir süzmüş.
" Kusura bakma. Bedava söyleyemem. Ver bir yüz altın söyleyeyim...
" Baş vezir, yüz altın vermiş.
" Sen padişahı, Serdar'ı cihan, diye selamladın. Nereden anladın padişah olduğunu."
" Ben dericiyim. Onun sırtındaki kürkü padişahtan başkası giyemezdi.
" Vezir kafasını kaşımış. " Peki, altılara altı katmayınca, otuz ikiye yetmiyor ne demek...
" Adam, bu soruya cevap vermek için de bir yüz altın daha almış.
" Padişah, altı aylık yaz döneminde çalışmadın mı ki, kış günü çalışıyorsun, diye sordu. Ben de, yalnızca altı ay yaz değil, altı ay da kış çalışmazsak, yemek bulamıyoruz dedim.
" Vezir bir soru daha sormuş... " Geceleri kalkmadın mi ne demek?
"Adam bir yüz altın daha almış. " Çocukların yok mu diye sordu.

Var, ama hepsi kız. Evlendiler, başkasına yaradılar, dedim...
"Vezir gene kafasını sallamış.

" Bir de kaz gönderirsem dedi, o ne demek...
" Adam gülmüş.

" Onu da sen bul..."

KIZILDERİLİ REİS SEATTLE'DAN WASHİNGTON'DAKİ AMERİKA BAŞKANI'NA

BİR MEKTUP

Washington'daki Büyük Başkan'a

Washington'daki büyük başkan bize topraklarımızı satın almak istediğini bildiren bir haber yolluyor.
Büyük Başkan bize aynı zamanda dostluk iyi niyet dolu sözler de gönderiyor.
Bu dostça bir davranıştır, zira biz onun bu dostluğa ihtiyacı olmadığını pek iyi biliriz.
Biz onun istediğini düşüneceğiz, zira eğer biz satmağa razı olmazsak, belki o zaman da beyaz adam tüfeğiyle gelecek ve bizim topraklarımızı zorla alacaktır.

Gökyüzü nasıl satılır, ya da satın alınır,
ya toprakların sıcaklığı?
Bunu tasarlamak bize yabancıdır.

İnsan havanın tazeliğine,
suyun şarıltısına sahip olamazsa
onu nasıl satabilir?

Siz onu bizden nasıl satın alabilirsiniz?
Biz kararımızı vereceğiz. Seattle Reis ne söylerse,
Washington'daki Başkan
bunun doğruluğuna emin olmalıdır, tıpkı beyaz kardeşimizin mevsimlerin tekrar geleceğine güveni olduğu gibi.

Benim sözlerim yıldızlara benzer ki onlar hiç bir zaman sönmez.
Bu dünyanın her bir parçası ulusum için kutsaldır,
pırıldayan her çam yaprağı ,her kumsallık kıyı, karanlık ormanlardaki her sis, her geçit, vızıldayan her böcek ulusumun düşünce ve yaşantılarında kutsaldır.
Ağaçların içinde yükselen özsuyu kızılderili adamın hatıralarını taşır.
Beyazların ölüleri, yıldızların altından geçmek için uzaklara giderken doğdukları toprakları unuturlar.
Fakat bizim ölülerimiz bu büyülü dünyayı hiç bir zaman unutmazlar,
çünkü o kızılderililerin annesidir.
Biz bu toprakların bir parçasıyız ve onlar bizden birer parçadırlar.
O güzel kokan çiçekler bizim kızkardeşlerimiz,
geyik, at ve büyük kartal da bizim erkek kardeşlerimizdir.
Yüksek kayalıklar, yeşil çayırlar, tayların ve insanların vücutlarının ılık sıcaklığı hepsi aynı bir aileye aittir.
Washington'daki büyük başkan bize bir yer vereceği ve bizim orada rahatça

kendi kendimize yaşayabileceğimizi haber veriyor.
O bizim babamız, biz de onun çocukları olacağız.
Fakat böyle şey acaba hiç olabilir mi?

Tanrı bizim ulusumuzu sever, fakat kızılderili çocuklarını terk etti.
O beyaz adama işinde yardım etsin diye makinalar yolluyor ve onun için büyük köyler yapacak.
O geçen her günle sizin ulusunuzu daha kuvvetli yapacak.

Beklenmeyen bir yağmurdan sonra ırmaklar nasıl yataklarından taşarlarsa,
siz de çok geçmeden bu toprakları dolduracak, her tarafa taşacaksınız.

Benim ulusum gelgitin çekilen dalgalarına benzer,
fakat onlar bir daha geri gelemezler.
Hayır biz başka başka ırklardanız.
Çocuklarımız beraber oynamazlar,
ihtiyarlarımızın anlattığı öyküler de başka başkadır.
Tanrının lütfu sizin üzerinizdedir, bizler yetim kaldık.
Biz topraklarımızı satmak için yaptığınız
teklifleri bir kere daha düşüneceğiz.
Bu sandığınız kadar kolay olmayacaktır.

Çünkü bu topraklar bize kutsaldır.
Biz bu ormanlarla seviniriz.
Bilmiyorum.
Bizim davranışımız sizinkinden farklıdır.
Derelerin ve ırmakların içinden geçerken
pırıldayan sular yalnız su değildir: onlar bizim
atalarımızın kanlarıdır.

Biz size bu toprakları sattığımız zaman,
bilesiniz ki, onlar kutsaldır ve
sizin çocuklarınız da onların kutsal olduklarını
ve göllerin berrak sularında oynaşan her yansının
benim ulusumun yaşantılarına ait masalları ve öyküleri
anlatmakta olduklarını öğrenmelidirler.
Suların çıkardığı sesler benim atalarımın sesleridir.
Irmaklar bizim kardeşlerimizdir,
onlar bizim susuzluğumuzu giderirler,
bizim kayıklarımızı taşır, ve çocuklarımızı beslerler.
Topraklarımızı sattığımız zaman, bunu hatırınızda tutmalısınız,
ve çocuklarınıza öğretmelisiniz.
Irmaklar bizim kardeşlerimizdir, sizin de.
Ve siz şimdiden başlayarak ırmaklara iyiliğinizi esirgememelisiniz,
öteki her kardeşe karşı da.

Kızılderili adam onun topraklarına giren
beyaz adam karşısında her yerde geriledi,
nasıl ki sabahın sisi dağlarda doğan güneşin önünden kaçar.
Fakat bizim babalarımızın külleri kutsaldır.
Onların mezarları mübarek topraklardır,
bütün bu tepeler, ağaçlar, dünyanın bu kısmı,
bizim için mübarektir.

Biz beyaz adamın düşünümüzü anlamadığını biliriz.
Toprağın her parçası onun için birdir, çünkü
o gece gelen ve yerden ihtiyacı olan şeyi alıp
giden bir yabancıdır.
Toprak onun kardeşi değil düşmanıdır,
onu elde ettikten sonra ilerlere gider,
babalarının mezarlarını geride bırakır ve
onlarla bir daha ilgilenmez.
O toprağı çocuklarından çalar ve gene ilgilenmez.
Babalarının mezarları ve çocuklarının doğum hakkı çabukça unutulur.
O annesi olan taprağı ve kardeşi olan gökyüzünü
satılacak ve talan edilecek şeyler gibi,
ya da koyunlar veya parıldayan inciler gibi
satın almak için kullanır.

Onun açlığı dünyayı saracak ve geride
her tarafta çölden başka bir şey kalmayacak!
Ben bilmiyorum,
bizim düşünüşümüz sizinkinden farklıdır.
Sizin şehirlerinizin görüntüsü
kızılderili adamın gözlerini ağrıtır.
Belki bu onun bir vahşi olmasından
ve bu gibi şeyleri anlayamamasından ileri gelir!

Beyazların şehirlerinde sessizlik denen bir şey yoktur.
Orada ilkbaharda oluşan yaprakların seslerini,
uçuşan böceklerin vızıltılarını işitecek
bir yer de bulamazsınız.
Fakat bütün bunlar benim bir vahşi olmamdan
ve bunları anlayamamamdandır.
Gürültü, patırtı bizim kulaklarımızı adeta tahkir eder.
Kuşların ötüşünü,
ya da geceleyin su başında kurbağaların bağırışlarını
işitmedikten sonra dünyada ne vardır.
Ben kızılderili bir adamım ve bunu anlayamıyorum.

Bir kızılderili
gölün üstünden gelen rüzgârın mülâyim gürültüsünü sever,

öğleyin yağan yağmurun temizlediği,
taze çam yapraklarının ağırlaştırdığı
rüzgâr kokusundan hoşlanır.
Kızıl adam için hava kıymetlidir,
çünkü her şey aynı solunumdan pay alır.
hayvan, ağaç ve insan,
hepsinin teneffüs ettiği hava aynıdır.
Beyaz adam teneffüs ettiği havanın farkında değilmiş gibi
görünüyor.
Bir kaç gün önce ölen bir insanın kötü kokulan duymadığı gibi.
Fakat biz size topraklarımızı satarsak, unutmamalısınız ki,
hava bizim için kıymetlidir
ve hava hayatta tuttuğu her şeyle ruhunu paylaşır.
Rüzgâr babalarımıza ilk nefeslerini vermişti
ve son nefeslerini de alan odur.
Çocuklarımıza da yaşama ruhunu o vermelidir.
Eğer biz topraklarımızı size satarsak, onu
özel ve mübarek bir şey olarak kıymetlendirmelisiniz.
Beyaz adam da çayır çiceklerinin
üzerinden geçen rüzgârın onların kokularıyla
nasıl tatlı koktuğunu duymalıdır.
Topraklarımızı satmak üzerinde düşüneceğiz
ve eğer buna karar verirsek, bunun bir şartı olacaktır.
Beyaz adam topraklarımızdaki hayvanlara
kardeşleri gibi muamele etmelidir.
Ben bir vahşiyim
ve başka türlüsünü anlayamam.
Ben şimdiye kadar beyaz adam tarafından bırakılmış,
çürümüş binlerce bizon gördüm.
Ben bir vahşiyim
ve demir atın (lokomotif), sırf hayatta kalmak için öldürdüğünüz
bizondan daha kıymetli olduğunu anlayamam.
Hayvanları olmadıktan sonra insanların ne kıymeti vardır.
Eğer bütün hayvanlar onu bıraksalardı,
insanlar ruhlarının yalnızlığından ölmezler miydi?
Hayvanların başına gelenler çok geçmeden insanların da başına gelecektir.
Hayatta her şey birbirine bağlıdır.
Toprağın başına gelen, onun oğullarının da başına gelir.

Sizler çocuklarınıza ayaklarının altındaki toprakların
bizim büyük babalarımızın külleri olduklarını öğretmelisiniz.
Toprağa kıymet vermeleri için onlara,
toprağın bizim atalarımızın ruhlarıyla dolu olduğunu anlatınız.
Çocuklarınıza, bizim öğrettiğimiz şeyleri öğretiniz.
Toprak bizim annemizdir.
Toprağın başına gelenler onun çocuklarının da başına gelir.

İnsanlar toprağa tükürürlerse,
kendi kendilerinin yüzüne tükürmüş olurlar.
Zira biz biliyoruz ki,
toprak insana değil,
insan toprağa aittir.
Her şey,
bir aileyi birbiriyle birleştiren kan gibi birbirine bağlıdır.
Herşey birbirine bağlıdır.
Toprağın başına gelen oğullarının da başına gelir.

İnsan hayatın dokusunu yaratmamıştır,
onun içinde yalnız bir liftir. Siz dokuya ne yaparsanız,
bunu kendinize yapıyorsunuz demektir.
Hayır,
gündüzle gece bir arada yaşayamazlar.
Bizim ölülerimiz dünyanın tatlı ırmaklarında yaşamağa devam ederler
ve ilkbaharın yavaş adımlarıyla tekrar geri dönerler,
onların ruhu gölün yüzeyini çalkalayan rüzgârdır.
Beyaz adamın topraklarımızı satın almak husundaki isteğini düşeneceğiz.

Fakat benim ulusum soruyor,
beyaz adam neyi satın almak istiyor?
Gökyüzü ve toprakların sıcaklığı,
koşan antilopların çabukluğu
nasıl satın alınabilir?
Biz size bütün bu şeyleri nasıl satabiliriz,
siz de bunları nasıl satın alabilirsiniz?
Kızıl adam bir kâğıt parçası imzaladığı ve
bunu beyaz adama verdiği için
siz bu topraklara istediğinizi yapabilir misiniz?
Havanın tazeliğine ve suyun pırıltısına sahip değilsek,
onları size nasıl satabiliriz?
Sonuncusu öldükten sonra
bizonları yeniden geriye satın alabilir misiniz?
Biz teklifiniz üzerinde düşüneceğiz.
Biz, satmağa razı olmadığımız takdirde,
beyaz adamın tüfeğiyle gelip topraklarımızı alacağını bilmekteyiz.
Fakat biz vahşi insanlarız.
Beyaz adam ise, geçici olarak iktidardadır
ve O
kendisini bütün dünyanın kendisine ait olduğu,
Tanrı sanmaktadır.
Bir insan, annesine nasıl sahip olabilir?
Biz topraklarımızı satın almak husundaki
tekliflerinizi tekrar düşüneceğiz.

Gece ve gündüz beraber yaşayamazlar,
biz, sizin başka topraklara göç etmemiz teklifinizi düşüneceğiz.
Biz uzakta ve sükun içinde yaşayacağız.
Günlerimizin kalan kısımlarını nerede geçireceğimiz önemli değildir.
Çocuklarımız babalarını gururları kırılmış ve yenilmiş gördüler.
Savaşçılarımız utandırıldılar.
Yenilgiden sonra günlerini miskince geçirdiler,
vücutlarını tatlı yemekler ve kuvvetli içkilerle zehirlediler.
Günlerimizin geri kalan kısmını nerede geçireceğimizin bir önemi yoktur.
Zaten geriye de pek fazla zaman kalmamıştır.
Bir kaç saat,
bir kaç kış,
sonra eskiden bu topraklar üzerinde yaşayan insanlardan,
kendi uluslarının mezarlarında matem tutacak kimse kalmayacaktır.
O ulus ki bir vakit sizinki gibi kuvvetli idi
ve geleceğe ümitle bakıyordu;
oysa şimdi
ormanlarda başı boş dolaşmaktan başka
yapacak bir şeyleri olmayacaktır.

Fakat ben ulusumun çöküşüne neden ağlayayım?
Uluslar insanlardan oluşurlar,
başka bir şeyden değil.
İnsanlar da denizdeki dalgalar gibi gelip geçerler.
Onlara yol gösteren
ve onlarla dostun dostla konuştuğu gibi
konuşan bir Tanrıya sahip olan beyaz adam bile,
herkes için belirlenmiş olan alınyazısından kaçamayacaktır.
Belki biz hep kardeşleriz.

Yalnız biz,
beyaz adamın da bir gün keşfedeceği bir şeyi şimdiden biliyoruz.
Bizim Tanrımız da aynı Tanrıdır.
Sizler belki bizim topraklarıza sahip olduğunuzu düşündüğünüz gibi
ona da sahip olacağınızı düşünüyorsunuz,
fakat buna muktedir olamayacaksınız.
O
insanların Tanrısıdır,
kızılderililerin de
beyazların da.
Bu topraklar onun için kıymetlidir.
Onları yaralamak,
onların yaratıcısını hor görmek demektir.

Beyazlar da bir gün bu dünyadan gideceklerdir,

belki de bütün öteki ırklardan daha çabuk.
Yataklarınızı zehirlemeğe devam ediniz,
ve bir gece kendi çöplerinizin içinde boğulacaksınız.
Fakat batışınızda her tarafa parlak bir ışık yayacaksınız,
bu, sizi bu topraklara getiren
ve size bu ülkeye
ve kızılderili adama hakim olmanızı emreden Tanrının
kudretinin ateşinden gelecektir.
Bu kader bizim için bir muammadır.

Bütün bizonlar öldürüldükten sonra,
yaban atları evcilleştirildikten,
ormanlann en gizli köşeleri,
binlerce insanın ağır kokusuyla dolduktan,
sevimli tepelerin görüntüsü konuşan tellerle kirletildikten sonra...
Çalılıklar nerede?
Kayboldular!
Kartallar nerede?
Gittiler!
O hızlı koşan taya ve ava
"Allahaısmarladık"
demek, ne demektir?
Bu, o yaşamın sonu ve sırf daha fazla hayatta kalmanın başlangıcıdır!
Tanrı bizim hayvanlara ve kızılderililere hâkim olmamızı istedi,
herhalde bunun özel bir sebebi olacaktır,
fakat bu sebep bizim için bir muammadır.

Belki beyaz adamın nelerden rüya gördü-
ğünü,
uzun kış geceleri çocuklarına hangi ümitlerini anlattığını,
onların sabahın özlemini çekmeleri için
imgelemlerinde (muhayyile) ne gibi hayalleri
ateşlediğini bilseydik,
evet
belki o zaman onu anlayabilirdik.
Fakat biz yaban insanlanyız

ve beyaz adamın düşleri bize saklıdır.
Ve onlar bize saklı oldukları için de,
biz kendi yollarımızdan gideceğiz.
Çünkü biz her şeyden önce
her insanın kardeşlerininkinden -ne kadar farklı olursa olsun-
istediği gibi yaşama hakkını tanır ve sayarız.
Bizi birbirimize bağlayan şeyler çok değildir.
Biz sizin teklifinizi düşüneceğiz.

Eğer ona evet dersek, bu sırf bize
vadettiğiniz yeni toprakları güvenlik altına almak içindir.
Belki orada kısa günlerimizi
kendi alıştığımız şekilde geçirebileceğiz.
Son kızılderili bu dünyadan gittiği
ve onun hatırası, yalnız bir bulutun
sonsuz çayırların üzerindeki gölgesi olarak kaldığı zaman,
babalarımın ruhu bu kıyılarda
ve ormanlarda yaşamağa devam edecektir.
Çünkü onlar bu toprakları seviyorlardı,
yeni doğan bir çocuğun
annesinin kalbinin atışını sevdiği gibi.

Size bu toprakları sattığımız zaman,
siz de onlan bizim sevdiğimiz gibi seviniz,
onlarla bizim ilgilendiğimiz gibi, ilgileniniz.
Onları bugün bulduğunuz gibi hatırlayınız.
Ve bütün kuvvetinizle, ruhunuzla ve kalbinizle onları
çocuklarınız için koruyunuz ve
Tanrının hepimizi sevdiği gibi, siz de onlan seviniz.

Çünkü biz bir şey biliyoruz:
Tanrımız aynı Tanrıdır. Bu dünya mübarektir.
Beyaz adam bile ortak kaderimizden kaçamaz.
Belki biz hepimiz kardeşiz.
Zaman bunu gösterecektir.

Duwarmish kızılderililerinin reisi
Reis Seattle

KÖPEK İLE TAVŞAN

Köpeği ile yaşayan bir genç İstanbul'da bir bahçe katı daire kiralar. Dairenin önünde bir teras vardır. Yan dairede de ev sahibi yaşlı kadın ve oğlu oturmaktadır. İki dairenin teraslarından birbirine geçilebilmektedir.

Kiracı genç taşınırken ev sahibinin oğlu kiracıya şöyle der:

"Köpeğinize ne olur dikkat edin, annemin tavşanına bir şey yapmasın. Annem yaşlı, o hayvana da çok bağlandı, tavşana bir şey olursa yaşayamaz. Tavşanın kafesi terasta duruyor, aman dikkat"

Kiracı da dikkat edeceğini söyler.

Gel zaman git zaman, köpek ve tavşanın birbirileri ile hiçbir sorunu olmaz, beyaz tavşan da iyice büyür. Tavşan bazen kafesinde duruyor, bazen de terasta dolaşıyordur.

Bir gece köpek ağzında bir şey ile sahibinin yanına gelir. Sahibi bir de bakar ki köpeğin ağzındaki şey ev sahibinin beyaz tavşanı, ama ölü ve çamur içinde!

Kiracı paniğe kapılır, ölü tavşanı alıp bir güzel yıkar, tüylerini saç kurutma makinesi ile kurutup kabartır ve usulca yan terasa süzülüp tavşanı kafesine bırakır. O gece, suç üzerine kalacak korkusu ile köpeği alıp annesine gider.

Bir hafta sonra döndüğünde ev sahibinin oğlunu görür. Genç kederlidir. Kiracı tedirgin tedirgin ne olduğunu sorar. Ev sahibinin oğlu cevap verir:

"Siz yoktunuz tabi, bilmiyorsunuz... annem vefat etti...".

Kiracı suçlulukla yutkunarak sorar: "Başınız sağ olsun, nasıl vefat etti anneniz?". Ev sahibinin oğlu cevap verir:

"Tavşanı beslemeyi unutmuşuz, hayvancağız ölmüş. Annemle birlikte tavşanı bahçeye gömdük. Ertesi sabah annem tavşanı hortlamış, kafesinde görünce kalbi dayanmadı zavallının..."

KÖRLERİN OKUMA AŞKI

Evden acele ile çıkmıştım. Koşar adımlarla metroya doğru ilerlerken bir yandan öğrencilere vereceğim dersin planını yapıyor, bir yandan da çiseleyen yağmurda ıslanmamaya çalışıyordum. Yürüyen merdivenlerle metro istasyonuna indim. Trenin gelmesine iki üç dakika vardı. Bu treni kaçırırsam, on dakika daha beklemem gerekecekti ve dersime geç kalacaktım. Adımlarımı sıklaştırmaya, neredeyse koşmaya başladım. Elimde çanta olmasa, belki de koşacaktım.

Metroda benimle aynı yönde ilerleyen birisinin elindeki uzunca değnekten çıkan, "tak, tak, tak" sesleri, telaşımı ve kafamdaki düşünceleri birden unutturdu. Belli ki, onun da acelesi vardı. Sırtındaki büyükçe çantası ve elindeki değneği ile, neredeyse benim kadar hızlı adımlarla ilerliyordu. Biraz dikkatlice bakınca bu kişinin bir bayan ve aynı zamanda 'görme özürlü' olduğunu anladım. Kendi kendime, "Acaba onun telaşı neden?" diye sordum. Belki de dünyayı hiç görmemişti. Özürlü haliyle tek başına ilerlese de; tavırları ve yürüyüş şekli ona, kendisine çok güvenen bir insan görünümü veriyordu.

Acaba acele bir işi mi vardı? Bir anlık her şeyi unuttum. Sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi hareket etmeye başladı. Onun, değneğiyle sağını solunu kontrol ederek önüne çıkabilecek engelleri anlaması, kendine yol açması, belki de yaşama azminin bir göstergesi idi. Merdivenlere yaklaştığımızı hissettim. "Acaba merdivenlerden inerken kendisine yardım etsem mi?" diye düşünürken, o merdivenlerden inmeye başladı. Sanki dünya dümdüz olmuş, karşısında hiçbir engel kalmamış gibi merdivenlerin sonuna geldi.

Acaba, değneğinin ucunda onu yönlendiren bir şey mi vardı, ya da bu bayan bir şaka mı yapıyordu? Kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalışırken, metronun durağa geldiğini fark ettim. Merakım beni bu bayanın yanına çekti ve onunla aynı kompartımana bindim. Oturduğu koltuğa iyice yerleştikten sonra, değneğini katlayıp hızlı bir şekilde çantasının ön bölmesine koydu. Çantasının başka bir bölmesini açarak, büyükçe bir şeyi çıkarmaya çalıştı. Acaba bir walkman veya yiyecek-içecek gibi bir şey mi çıkaracak diye düşünürken, kalbimden de acıma duygularının yükseldiğim hissettim.

Belki de dünyayı görmeyi ne kadar çok istiyordu; ağaçlar, evler, araçlar, insanlar ve gözler... görecek o kadar çok şey vardı ki! O an için kendimi çok ayrıcalıklı hissettim. Göz, dünyaya açılan bir pencereydi ve ben onların kıymetini fazla bilmiyordum. Ama ne kadar çok şey ifade ettiklerini o bana anlatıyordu.

Bayanın, çantasından çıkardığı kalınca, kitap türü bir şeyin gözüme ilişmesiyle bu düşüncelerimden sıyrıldım. Acaba o çıkardığı bir katalog

muydu diyecektim ki, onun görme özürlü olduğu aklıma geldi. Derken sayfaları karıştırıp, parmaklarının uçlarıyla yoklayarak bir yerde durdu.

Herhalde aradığı sayfayı bulmuştu. Hemen sağ elinin işaret ve orta parmaklarını kabarık işaretler üzerinde gezdirmeye başladı. Kitap okuyordu fakat o görmüyordu ki... Birkaç saniye daldım... Kitap okumak yalnızca görenlere has bir şey değil miydi? Anladım... Artık o gözleriyle değil; kalbiyle, duygularıyla, ruhuyla okuyordu.... Ve kendimden utandım.

Aylardır çantamda taşıdığım ve üç beş sayfanın dışında pek okumadığım kitap geldi aklıma ve yıllarca hiç kitap okumayanlar. Keşke onlar da insanı düşündüren, hatta utandıran şu görüntüye şahit olsalardı. Dünyada milyonlarca insan var... Ama okumak... Neden ben...

Aniden kesik kesik düşüncelerimden sıyrıldım. Bir sayfayı okuyup bitirmiş ve diğer bir sayfaya geçmişti. Parmaklarını kabarık işaretler üzerinde ustaca gezdirmesinden, bu işe yatkın birisi olduğu anlaşılıyordu. Demek ki iyi bir okuyucu idi. Ama ne okuyabilirdi ki? Binlerce kitap, dergi ve gazetenin, görme özürlü olanlar için günlük, haftalık olarak hazırlanması belki de mümkün değildi.

Anonsun uyarısıyla, ineceğim durağa geldiğimi anladım. Daha dört dakika geçmişti ve bu kadarcık kısa bir sürede dahi kitap okumak çok önemliydi. Bana bu dersi veren görme özürlü o kadın da kitabını çantasına koymaya ve durakta inmeye hazırlanıyordu.

Az sonra tren durdu. Önce onun inmesini bekledim. Değneği ile onca insanın arasından "tak... tak... tak.." sesleriyle ilerliyordu. Arkasından birkaç saniye baktım ve sanki değnekten çıkan o tak tak'lar beynimde, oku... oku...oku.. oku ve şükret diye yankılanıyordu.

ÜÇ SORU

Bir zamanlar bir kralın aklına şöyle bir düşünce geldi: "Eğer bir işe ne zaman başlayacağımı; kimi dinleyeceğimi ve yapmam gereken en önemli şeyin ne olduğunu bilseydim, girdiğim her işi başarırdım."
Aklına böyle bir fikir düşünce, krallığın dört bir yanına, kim kendisine her iş için en uygun vakti, bu iş için en gerekli kişinin kim olduğunu ve yapılması gereken en önemli şeyin ne olduğunu öğretirse ona büyük bir mükafat vereceğini ilan etti.

Bilgeler kralın huzurunda toplandı, fakat sorulara verdikleri cevaplar birbirinden tamamen farklı çıktı. İlk soruya cevap olarak; kimileri her hareketin doğru vaktini bilmek için önceden günlerin, ayların, yılların yer aldığı bir takvim hazırlamak ve sıkı sıkıya buna uyarak yaşamak gerektiğini söylediler. "ancak böylece" dediler "her şey tam zamanında yapılabilir".
Diğerleri ise her hareketin doğru vaktine önceden karar verilemeyeceğini, kişinin kendisini boş eğlencelere kaptırmayıp, hep daha önce olmuş olayları izleyerek en lüzumlusunu yapabileceğini iddia ettiler.

Bu defa başka bilginler de kral neler olup bittiğine ne kadar ederse etsin, tek bir kişinin her hareket için en uygun vakte karar vermesinin imkansız olduğunu; kralın, her şeyin en uygun vaktini tespitte ona yardım edecek bir bilge kişiler konseyi kurması gerektiğini söylediler.

Fakat bu defa da başka bilginler; "Bir konseyin önünde beklemesi imkansız bazı şeyler vardır, bu işlerin yapılıp yapılmayacağına ancak tek bir kişi anında kara verebilir" dediler. "Buna karar vermek içinse neler olacağını önceden bilmek gerekir. Neler olacağını önceden bilenler de yalnızca sihirbazlardır. Dolayısıyla her hareketin doğru vaktini bilmek isteyen, sihirbazlara danışmalıdır.

İkinci soruya da aynı şekilde türlü türlü cevaplar geldi. Kralın en fazla ihtiyaç duyduğu, en gerekli kişiler bazılarına göre danışmanlar; bazılarına göre papazlar; bir kısmına göre hekimler; daha başka bir kısmına göre ise savaşçılardı.

Üçüncü soruya, yani en önemli işin ne olduğu konusuna gelince; bazıları dünyadaki en önemli şeyin bilim olduğunu söyledi. Bir kısmı savaşta ustalaşmak; daha başkaları da dinî ibadet dediler.

Bütün cevaplar birbirinden farklı çıkınca, kral bunların hiçbirisini kabul etmeyip hiç kimseye de ödül vermedi. Ama halâ doğru cevapları aradığı için, bilgeliğiyle ünlü bir münzeviye danışmaya kara verdi.

Münzevi, hiç ayrılmadığı bir ağaç kovuğunda yaşar, yanına sade halktan başkasını kabul etmezdi. Bu yüzden kral üstüne sade elbiseler giyerek kendisini halktan biri gibi göstermeye çalıştı ve yola düştü.
Münzevinin kovuğuna yaklaştıklarında atından indi ve muhafızını da geride bırakıp yola devam etti. Kral yaklaşırken münzevi kovuğunun önüne çiçek tarhları kazıyordu. Kralı gördü, selamlayıp kazmaya devam etti. Münzevi mecalsiz ve zayıf birisiydi; küreğini toprağa her sokuşunda bir parçacık toprak çıkarıyor, soluk soluğa kalıyordu. Kral yanına gelip şöyle dedi.

"Ey bilge münzevi, size üç sorunun cevabını sormak için geldim. Doğru şeyi doğru zamanda yapmayı nasıl öğrenebilirim? En fazla muhtaç olduğum, dolayısıyla diğerlerinden fazla ilgi göstermem gereken insanlar kimdir? En önemli ve her şeyden önce kendimi vereceğim işler nelerdir?"

Münzevi kralı dinledi, ama cevap vermedi. Avuçlarına tükürüp kazmaya devam etti.

"Yoruldunuz" dedi kral, " Küreği bana verin de biraz dinlenin."
Münzevi, "Sağolun" diyerek küreği krala verip yere oturdu. Kral iki tarh kazdıktan sonra durup sorularını tekrarladı. Münzevi yine cevap vermedi; bu defa ayağa kalktı, elini küreğe uzattı ve şöyle dedi: "Biraz dinlenin; bir parça da ben çalışayım." Fakat kral küreği ona vermeyip kazmaya devam etti. Bir saat geçti, bir saat daha. Güneş, ağaçların ardından batmaya başladı; sonunda kral küreği toprağa saplayıp şöyle dedi: "Ey bilge kişi, senin yanına sorularıma bir cevap bulmak için geldim. Eğer cevap vermeyeceksen, söyle de evime gideyim".

Münzevi, "Buraya koşarak birisi geliyor" dedi, "bakalım kim?" Kral arkasına döndüğünde bir adamın koşarak kendilerine doğru geldiğini gördü. Adamın karnına bastırdığı ellerinin altından kan sızıyordu. Kralın yanına ulaşınca, kendinden geçercesine inledi, sonra da bayılıp yere düştü. Kral ve münzevi, hemen adamın üstündeki elbiseleri çıkardılar. Karnında büyük bir yara vardı. Kral yarayı elinden geldiğince yıkadı, mendiliyle ve münzevinin havlusuyla sardı. En sonunda kan durdu, adam kendisine gelince içecek bir tey istedi.
Kral dereden taze su getirip ona verdi. Bu arada akşam olmuş hava soğumuştu. Kral, münzevinin de yardımıyla yaralı adamı kovuğa taşıyarak yatağa yatırdı. Yatağa uzanan adam gözlerini kapatıp derin bir uykuya daldı.

Kral, koşuşturmadan ve yapmış olduğu işlerden öylesine yorulmuştu ki eşiğe çöktü ve uyuyakaldı; kısa yaz gecesi boyunca deliksiz bir uyku çekti. Sabah uyanınca nerede olduğunu, yatakta uzanmış ve canlı gözlerle dikkatle kendisine bakan yabancının kim olduğunu uzun süre hatırlayamadı. Kralın uyandığını ve kendisine baktığını gören adam; "Beni affedin" dedi, zayıf bir sesle. Kral, "Sizi tanımıyorum, üstelik affedilecek bir

şey yapmadınız ki" dedi. "Siz beni tanımıyorsunuz, ama ben sizi tanıyorum" dedi adam.
"Ben, kardeşimi astırdığınız ve mallarını elinden aldığınız için sizden öç almaya yemin etmiş bir düşmanınızım. Tek başınıza münzeviyi görmeye gittiğinizi öğrendim ve dönerken yolda sizi öldürmeye karar verdim. Ama akşam olduğu halde dönmediniz. Ben de sizi arayıp bulmak için pusuya yattığım yerden çıkınca muhafızlarınıza rastladım, beni tanıyıp yaraladılar. Onlardan kaçtım, fakat yaramdan çok kan akıyordu. Yaramı sarmasaydınız kan kaybından ölürdüm. Ben sizi öldürmek istedim, siz ise hayatımı kurtardınız. Eğer yaşarsam şimdiden sonra en sadık köleniz olup size hizmet edeceğim ve oğullarıma da aynı şeyi emredeceğim.

Affedin beni." Kral, düşmanıyla bu denli kolay barıştığı ve onun dostluğunu kazandığı için çok mutlu oldu; onu affetmekle kalmayıp uşaklarını ve kendi doktorunu gönderip onun tedavisini yaptıracağını söyledi, ayrıca mallarını iade edeceğine de söz verdi. Yaralı adamla vedalaşan kral, kapının önüne çıkıp münzeviyi aradı. Gitmeden önce, sormuş olduğu sorulara cevap vermesini bir kez daha rica etmek istiyordu. Münzevi dışarda, bir gün önce kazmış oldukları tarhlara çiçek tohumlarını ekiyordu. Kral ona yaklaştı ve şöyle dedi: "Sorularıma cevap vermeniz için size son defa yalvarıyorum!" Yorgun dizlerinin üstünde çömelmeye devam eden münzevi, gözlerini kaldırıp krala baktı ve "Cevabınızı aldınız" dedi. "Nasıl aldım? Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu kral. "Anlayamıyorsunuz" diye cevapladımünzevi. "Dün eğer benim dermansızlığıma acımayıp şu tarhları kazmasaydınız, gidecek ve şu adamın saldırısına uğrayacaktınız ve yanımda kalmadığınıza pişman olacaktınız. Yani en önemli vakit, tarhları kazdığınız vakitti; en önemli kişi bendim ve en önemli işiniz bana iyilik yapmaktı. Daha sonra
bu adam yanımıza koşarak geldiğinde, en önemli vakit onunla ilgilendiğiniz vakitti, çünkü eğer onun yaralarını sarmasaydınız, sizinle barışmadan ölecekti. Dolayısıyla en önemli kişi oydu, en önemli iş de onun için yaptıklarınızdı." "Bundan sonra şu gerçeği unutmayın: Tek önemli vakit vardır, içinde bulunduğunuz an. O an en önemli vakittir, çünkü sadece o zaman elimizden bir şey gelebilir. En önemli kişi, kiminle beraberseniz odur, zira hiç kimse bir başkasıyla bir daha görüşüp görüşmeyeceğini bilemez ve en önemli iş iyilik yapmaktır, çünkü insanın bu dünyaya gönderilmesinin tek sebebi budur.",

ALTIN ÇEKİRDEK

Bir zamanlar Çin'de bir adam o kadar aç ve bitkin düşmüştü ki, dayanamayıp bir armut çaldı…

Adamı yakalayıp cezalandırılmak üzere İmparator'un karşısına çıkardılar. Hırsız imparatoru görünce ona şöyle dedi;

"Değerli efendim, çok açtım, dayanamadım çaldım ve yedim. Beni affetmeniz için yalvarıyorum. Eğer affedersiniz size paha biçilemez bir armağanım olacak..."

İmparator dudak büker;

"Senin gibi birinde paha biçilemez ne olabilir ki?"

Hırsız, avucunun içindeki armut çekirdeğini uzatır ve;

"Bu çekirdeği ekerseniz bir gün içinde altın meyveler veren bir ağacın yeşerdiğini göreceksiniz..."

İmparator kahkaha atarak;

"Ek o zaman, altın meyveleri görünce affederim seni…" dedi.

Yoksul adam;

"Haşmetlim bu tohumu ben ekemem çünkü ben bir hırsızım…

Bu tohumu ancak, ömründe hiç çalmamış, başkalarına hiç haksızlık yapmamış, yalan söylememiş biri ekebilir. Tohum o zaman gücünü gösterir, aksi takdirde onu ekeni zehirler, tarif edilemez acılarla öldürür. Sultanım, bu tohumu ancak siz ekebilirsiniz..."

İmparator irkildi, suratını astı, bir süre düşündü, sonra hırçın bir sesle;

"Ben İmparator'um bahçıvan değil, o tohumu başbakana ver eksin de altın meyveleri görelim." dedi…

Yoksul adam, tohumu başbakana uzatınca başbakan telaşe içerisinde imparatora dönüp itiraz etti.

"Ben ekim biçim işlerinde çok beceriksizim efendim, sihirli tohumu ziyan ederim. Bence bu tohumu hazinedar başı eksin…"

Hazinedar başı da hemen bir bahane buldu ve bu görevi başkasına devretti.

Bir bir orada bulunan herkes sudan sebeplerle tohum ekme görevinden kaçındılar…

Sonra İmparator, doğan sessizliğin içerisinde bir süre düşündü. Başı önünde başbakana, hazinedara ve bütün görevlilere dik dik baktı ve;

"Hadi bakalım bu hırsız bahçıvana tohumun nasıl altın meyve verdiğini hep birlikte gösterip sevindirelim." dedi.

Cebinden bir altın çıkarıp yoksul adamın tutması için attı.

Herkesin ceplerinden sessiz sedasız birer altın çıkarıp adama vermesini izledi…

Sonra da gülerek;

"Bas git buradan be adam, bugünlük bu ders hepimize yeter…" dedi.

DİN SAMİMİYETTİR!..

BİR İLÇE MÜFTÜSÜNÜN GEÇMİŞE DAİR BİR HATIRASI

Anadolu'da bir ilçede müftüydüm.

Günlerden cumartesi.

Kazanın pazarı da o gün kurulur.

Devlet daireleri kapalı.

Evde oturacağıma müftülüğe gideyim dedim.

Daireye vardım, bir çay demledim, camdan dışarı bakıyorum.

Bahsettiğim Pazaryeri, müftülüğün biraz ilerisinde kurulur.

Kimi almaya, kimi satmaya, herkes pazara geliyor.

Çokta kalabalık!

Müftülüğün karşısında bir bakkal var.

Ben camdan ilçenin cumartesi günlerine mahsus bu hareketli vaziyetini seyrederken, lüks bir otomobil gelip, bakkalın önüne park etti.

Bakkal;

–Beyefendi dükkânın önüne park etme başka yere çek arabanı! diye hışımla bağırarak dışarı çıktı, kendi kendine de *Zaten bugün pazarın kurulduğu gün, bakkala gelen yok, giden yok, birde sen engelleme* diye mırıldanarak adamcağız iyice asabileşti.

Arabanın sahibi de haklı olarak;

–Yahu burada park yasağı mı var? Niye park etmiyormuşum diye çıkıştı.

Baktım gereksiz bir münakaşa çıkacak. Hemen aşağı indim, arabanın sahibine;

–Beyefendi, bugün ilçenin pazarı var.

Bakkal; 'Belki satış yaparım' diye dükkânın önü kapansın istemiyor. Burada arabana zarar gelmesin. Müftülüğün bahçesi müsait park edecek yer var. Ben kapısını açayım, arabanı oraya park edebilirsin dedim.

–Olur… dedi.

Arabayı park ettikten sonra;

-Beyefendi müsaitseniz yukarıda çay demledim, tek başıma içiyorum, istersen buyur birlikte içelim dedim.

–Olur, içelim dedi. Teşekkür etti.

Yukarı Müftülüğe çıktık

Bir yandan çaylarımızı içiyor, bir yandan tanışıyor, konuşuyorduk.

O sırada müftülüğün kapısı açıldı.

İçeriye elleri titreyen yaşlı bir hanımefendi girdi.

Elinde içerisine incir doldurduğu küçük bir sepet ile;

–Oğlum, müftülüğün kapısını açık gördüm de içeri girdim. Kusura bakmayın.

Ben bu incirleri bizim bahçeden topladım. Pazara satmaya götürüyorum.

Parasını da size getireceğim, İlçemizde kız kuran kursu yoktur, bizim zamanımızda da yasaktı biz cahil kaldık, çocuklarımızın, torunlarımızın okuması için bir kız Kur'ân Kursu yaptırırsınız diye…

Küçük bir sepet içinde incir…

2 veya 3 kilo ya gelir ya gelmez.

Kur'ân kursu yaptırmak için onu pazarda satacak parasını hayır olarak müftülüğe getirip verecek…

Duygulandırıcı bir samimiyet, niyet ve arzu…

Ben dondum kaldım.

Misafirim de belli ki duygulandı. Hanımefendiye dedi ki:

-Anne sen bu incirleri kaç liraya satıyorsun.

Kadıncağızda mütevekkil şekilde;

–Ne verirseniz yavrum dedi.

Adam da coştu:

–Peki, bir Kur'ân kursu yaptırma karşılığında bu incirleri bana satarmısın?

-Yâ RABBÎ!..

Küçücük bir sepet içindeki birkaç kilo incir ile bir Kur'ân kursu…

Adam bu güzel niyeti gerçekleştirmek için harekete geçti. O kadıncağızın arzusu gerçek oldu…

Tanımadığımız, ilçemize ilk defa gelen şahıs üst kısım cami alt kısımda tam teferruatlı bir kız kuran kursu yaptırdı ve o ihtiyar ninenin adını yazdırdı.

Siz ne derseniz deyin, bunun adı samimiyetten başka bir şey değildir.

Samimiyetle, ihlâsla istersen; Mevla'm karşılığını hemen, fazlasıyla verir.

O kadıncağız, istemiş, gönülden arzu etmiş. Benim ne imkânım var ki? diye düşünmemiş.

Birkaç kilo incirden ne olur? dememiş.

Onu toplamış. Bana gülerler… dememiş, yola koyulmuş.

Bunlar hep bereketin sırları…

Muhabbetle, Allah'a emanet olunuz…

KABE'DE YAPILAN DUA

EVLENMEK İSTEYEN FAKİR GENÇ

Fakir delikanlı Kâbe'nin etrafında hem dolaşıp tavaf ediyor hem de durmadan şöyle dua ediyormuş:

— Ey bu Kâbe'nin sahibi, benim evlenemeyecek kadar fakir biri olduğumu biliyorsun. Ne olur, tavaf ettiğim şu Beyt-i Şerif hürmetine beni fakirlikten kurtar, ev-bark sahibi olacak kadar bir imkâna sahip kil! Hac mevsimi boyunca bu duayı tekrarlayan fakir genç, bir akşam üzeri yine duasını yapmış, çıkarken ayaklarının ucunda altın işlemeli bir kese görmüş.

Eğilip alarak içini açıp bakmış ki, saf altınla dolu koca bir kese. Titremeye başlamış. Kendi kendine söyleniyormuş:

— İşte yaptığım duam kabul oldu. Evlenip, ev-bark sahibi olacak kadar servet elime geçti. Ama hemen arkasından kalbinden sesler işitir gibi olmuş:

— Hayır, bu para senin değildir. Bulana helâl değildir. Sahibine mutlaka vermen gerektir... Derken yaşlı bir adamın feryadı duyulmuş:

— İçi altın dolu kesemi kaybettim, bulan yok mu? Hemen yaşlı adamın yanına koşmuş:

— Baba, demiş, işte kesen, buyur, al, boşuna telâşlanma! İhtiyar, keseye bakmış, içindeki altınları bir bir saymış, eksiksiz, tam olarak kendisine verildiğini anlamış. Parayı iade eden gence dönerek: — Bunu bana iade ettiğin için sana yüz dinar versem alır mısın? diye sormuş.

— Hayır, istemem.

— Peki elli dinar olsun. Onu da mı almazsın?

— Hayır, onu da istemem.

— Peki, ne istersin ya?

— Ben benim gibi kullardan bir şey istemem. Ben Allah'tan istedim. Allah verirse O'ndan alırım. Kullardan hakkım olmayan şeyi istemem. Yaşlı adam bu gencin tok gözlülüğüne, haramdan uzak kalışına hayran olmuş. Oradan ayrılarak uzaklaşır gibi yapmış, peşinden genci takibe başlamış.

Delikanlının kaldığı evi, gerçek durumunu gizlice tahkik etmiş. Bir gün gencin evine yaşlı bir hanım gelmiş:

— Oğlum, sen böyle yapayalnız ne yapıyorsun bu evde? demiş. O da durumu anlatmış. Kimsesiz, öksüz bir genç olduğunu söylemiş. Yaşlı hanım kendisini dikkatle dinledikten sonra söyle bir teklifte bulunmuş:

— Benim şimdiye kadar yabancı bir erkeğe asla görünmemiş bir tane kızım var, onu sana vermek istiyorum. Senin gibi dindar bir gence bizim ihtiyacımız var.

— Ama teyze, ben fakir bir gencim ne param ne barınacak doğru dürüst evim var, deyince de yaşlı hanım şöyle karşılık vermiş:

— Evladım, senin evin de var, paran da. Gel bakayım benimle… Fakir genç merak ve heyecanla yaşlı hanımın peşine düşmüş, birlikte bir müddet yürüdükten sonra, saray gibi bir evin kapısına gelmişler. Bir de ne görsün,

Kâbe'nin yanında parasını bulup da verdiği yaşlı zat kapıda duruyormuş. Gencin şaşırdığını gören yaşlı zat şöyle konuş muş:

— Evlâdım, hiç şaşırma. Ben Kâbe'nin etrafında dolaşıp tavaf ederken Rabbime sığınıyor,

"Ey Yüce Rabbim, benim bu biricik kızımı senin emirlerine çok sadık, din dar bir gence nasip eyle, haram-zâdelere düşürme" diye yalvarıyordum. Bu duamın senin hakkında kabul olduğunu tahmin ediyorum. Nitekim istediğim gencin sen olduğunu gösteren bir olay da o sırada cereyan etti.

Dikkat et. Şu benim beğeneceğini sandığım tertemiz yürekli kızım, şu da ikinize bağışladığım evim. Teklifimizi kabul edersen bizi sevindirmiş olursun, belki kaderin hükmünü de böylece yerine getirmiş oluruz. Fakir genç, kendisi gibi o zatın da dua ettiğini anlayınca, bunda hikmet var deyip teklifi kabul etmiş. Böylece yokluğu kapıdan attığı gibi, huzurlu ve mes'ud bir yuvanın da sahibi olmuş.

FIRINDA ÖLÜMÜ BEKLEYİŞ

Hikmet, belediyeye ait ekmek fabrikasında çalışan bir isçiydi. İşine çok dikkat eder, vazifesini ihmal etmemeye çalışır, kazancının helal olmasını isterdi. Fabrikayı hemen her aksam en geç o terk ederdi. Belediyenin ekmeği biraz daha ucuz olduğu için halk çok bu ekmeğe çok rağbet ediyordu. Kocaman fırının içini ara sıra temizlemek gerekir, onu da genellikle Hikmet yapardı.

Ramazan Bayramının son günüydü. Ertesi gün ekmek çıkarılacaktı. Hikmet, temizlik yapmak için fabrikaya gitti. İçeriye girip dış kapıyı kapattı. Işıkları yaktı ve fırının kapağını açıp içerisine girdi. Gerekli temizliği yaptıktan sonra evine gidecekti. Sabaha karsı dörde doğru gelen isçiler de, gelir gelmez elektrikle çalışan fırının düğmelerini açacak, onlar hamuru yoğurup ekmekleri hazır edene kadar da fırın güzelce ısınmış olacaktı.

Hikmet temizliğe dalıp gitmişti. Bir taraftan da kendi yakıştırdığı şeyleri mırıldanıyordu. Tam o saatlerde fırının genç ustalarından olan Cengiz fabrikaya geldi. Kirlenmiş olan beyaz önlüğünü almak için uğramıştı. O aksam yıkattırıp, ertesi gün temiz temiz giymeyi düşünüyordu. Dış kapıyı açtığında şaşırdı. "Hayret, içerdeki elektrikler açık unutulmuş" diye mırıldandı. Gidip önlüğünü aldı. Fırının önünden geçerken açık duran fırın kapağını eliyle söyle bir itekledi. Çıkarken ışıkları söndürmeyi de ihmal etmedi.

Elektriklerin sönmesiyle Hikmet hemen fırının kapağına koştu. Fakat heyhat, kapak üzerine kilitlenmişti. Var gücüyle bağırmaya başladı. Fırının kapağını yumrukladı. Çırpınması fayda vermiyor, sesini kimseye duyurması mümkün olmuyordu. Tüyleri diken diken oldu. Dehşete kapılmıştı. Uzun müddet kendisine gelemedi. Birazcık sakinleşince saatine baktı. Saat 23.05'i gösteriyordu. Yaklaşık beş saati kalmıştı. Bir anda ölümle burun buruna gelmişti. Önce terlediğini hissedecek, sonra bunalacak, sıcaklık yavaş yavaş sürekli artacak, artacak, artacak; vücudundaki yağlar erimeye başlayacak, etler kızaracak ve daha bütün bunlar olmaya başlamadan belki de o kalpten gidecekti. Belki de çıldıracaktı. Çılgın çılgın gülecekti...

Ah, o en güzeliydi. Bir delirebilseydi, düşüncenin kezzap gibi yakıcılığından kurtulacaktı. Fırından yeni çıkan ekmekleri eline alınca parmaklarında duyduğu yanık acısı aklına geldi. Sadece o kadarı... Yanığın ilk safhası bile değildi ama hemen elinden bırakırdı. Şimdi ekmekler gibi kendisi pişecekti. Birkaç gün önceydi. İşçiler acıkmışlar, küçük tüpün üstünde yemek pişirmişlerdi. Bir aralık tüpün kızgın demirine değmişti eli... Hemen nasıl da kabarmış, su toplamış, sızladıkça sızlamıştı. Sadece iki parmağın acısına dayanamamış, soğuk suyun içinde tutmuştu. Ya şimdi?..

Yanan iki parmak ucu değil bütün vücudu olacaktı. Gözlerinin önünde filmlerde yanan adamlar canlandı. Kendi hali daha da zordu. Bir anda

yanmak değildi ki bu... Adım adım, hissede hissede ... Terleye çıldıra, dövüne dövüne... İçerisinin ısındığını hissetti. Kapıyı kapatan her kimse fırını da yakmış mıydı yoksa?..

Bu hararet böyle sürekli niçin artıyordu?.. Aman Allah'ım! Beklenen an çabuk gelmişti. Saatine baktı. Saat gecenin 1.00'i olmuştu. Nasıl geçmişti iki saat? Zaman su gibi akmıştı. Bir ömür gibi... Ömürleri yanmak vaktini meyve veren insanlar gibi... Elleriyle duvarlara, demirlere dokundu. Yok canim... Korkusundan fırının yanmaya başladığını zannetmişti. Demirler soğuktu işte... Biraz sakinleşti. Evini düşündü. Hanimi, oğlu merak ediyor olmalıydı. Hanımını niçin azarlamıştı sanki çıkarken?.. Hayat arkadaşına karsı daha nazik, daha hürmetli olmalı değil miydi? Ya çocuğunu... Keşke dövmemiş olsaydı onu...Onlardan da mes'ul olduğu için onların hesabını da verecekti Allah'a... Keşke hanımının dediğini yapsaydı. Hanımı ona:

"Haydi, birlikte namaza başlayalım" demişti. Hikmet ise: "Biraz daha yaşlanalım" diye cevap vermişti. Sanki sonrasında bütün bir ömrün hesabını vermeyecek, sadece ihtiyarlığın hesabını verecekti. Niçin sanki fırına gelirken camiye girmemişti? Müezzin gönlünün derinliklerinden geldiği belli olan sesiyle yatsı namazına davet etmiş, Allah'ın büyüklüğünü, kurtuluşun o'nun yolunda olduğunu haykırmıştı. Hiç değil se ölmeden evvel son vakit namazını kılmış olacaktı. Belki Rabbi o son vakit hürmetine affeder, diğerlerinin hesabını sormazdı. "Ah ahmak kafam" diye inledi.

Halbuki beş vakit namaz kılan bir insanın hali ne güzeldi. Kıldığı bir vakit muhakkak onun son eda ettiği vakit olacaktı ve Rabbinin huzuruna secdesiz bir alınla çıkmayacaktı. Öyle olmayı ne kadar isterdi. Ya oğlu...

Yedi yaşına girmişti. Bir baba olarak onun üstüne başına, yiyip içtiğine dikkat ettiği kadar, kalbine niçin dikkat etmemişti? Daha o yasta her tip pisliğin televizyon ekranlarından üstüne sıçramasına nasıl da razı olmuştu? Çocuğuna Allah'ını, peygamberini niçin sevdirmemişti? Akli çocukluğuna gitti... Gençliğine uğradı, tek tek dolaştı o günleri... O günlerden elinde sadece pişmanlık veren, utandıran günahlar kalmıştı. En ince teferruatına kadar bütün günahları aklına geldi. Demek bütün bu tespit edilen şeylerin hesabını verecekti. Aklına bir fikir geldi, 'fırının içinde teyemmüm edip namaz kılmak.' Toprak yoktu ki... Ellerini fırının içinde yere vurarak teyemmüm aldı. Namaza durdu. Her şeyin bitip tükendiği noktada başka kime dayanabilirdi ki? Aslında her namazda öyle hissetmeliydi.

Kendisini hayatında ilk defa Rabbiyle konuşuyor gibi hissetti. Alemlerin Rabbi'ne hamt etmeyi, O'na dayanmayı, O'ndan yardım dilemeyi, dosdoğru olmayı ilk defa böylesine anlıyordu. Bütün benliğiyle secde etti. "Eksiksiz, yüce, merhametli Sensin" acizliğini iliklerine kadar duyarak...Rabbinden gelmişti ve O'na dönüyordu. Ah, dönüsün ona olduğunu hiç unutmamış olsaydı .Yoruldukça oturup tövbe etti. Estağfurullah çekti. Nasıl da daracık

yerde sıkışıp kalmıştı. Fırında olduğunu hatırladıkça vücudunu ateşler basıyordu........

Cengiz ise evine gidip yatmıştı. Gece bir aralık yataktan sıçrayarak uyandı. Saatine baktı. Saat 3.15'ti. Bir rüya görmüştü. Arkadaşı Hikmet fırının içinde alev alev yanıyor, "Cengiz!" diye bas bas bağırıyordu. Nasıl bir rüyaydı bu böyle...Birden aklına geldi. Olamaz! Fırının kapağını

Hikmet'in üzerine mi kapatmıştı yoksa? Hemen üzerini giyip sokağa fırladı. Hiç durmadan koştu. Gece isçileri henüz gelmemişlerdi. Kapıyı açtı, ışıkları yaktı. Hemen fırının kapağını açıp içeriye seslendi: "Hikmet!" İçerden hiç ses gelmiyordu. Birkaç defa daha bağırdı. Hikmet, ağlaya ağlaya namaz kılıyordu. Öyle dalmıştı ki, isminin söylendiğini duyunca irkildi. Olamazdı, yanlış duyuyor, hayal görüyordu. Fakat, yine duydu. Birisi 'Hikmet' diyordu. Hem fırının ışığı da yanmıştı. Selam verdikten sonra kapağa doğru yürüdü. Karsısında Cengiz 'i gördü. Fırından çıktı. Cengiz, bir anda hortlak görmüşçesine irkildi. Korkuyla: "Kimsin sen?" dedi. Hikmet' in Cengiz 'e sarılmak için uzanan kolları bos kalmıştı. Hikmet hala ağlıyordu. "Ne demek sen kimsin? Hikmet' im işte, görmüyor musun? Dün aksam temizlemek için girmiştim. Birisi üzerime fırının kapağını kapattı" dedi. -"Olamaz" diyordu Cengiz. "Sen Hikmet değilsin."

Hikmet ilk önceleri Cengiz' in bu hareketine bir mana veremedi. Nasıl olur böyle söyler, nasıl olur da mesai arkadaşını tanıyamazdı? Birden aklında bir simsek çaktı. Hemen aynaya doğru koşup kendine baktı. Hayır, bu yüz, bu saçlar kendisinin olamazdı. Kırışmış ellerini, solmuş yüzüne, bembeyaz olmuş saçlarına götürdü. Bir gecede ihtiyarlamıştı. Hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bir daha aynaya bakamadı. Kendisinden kendisi korkmuştu.

Yanmanın ne demek olduğunu bilseler kim bilir bir gece de ne kadar insan ihtiyarlayacaktı. Yarın denilecek kadar kısa bir süre sonra yanmak ihtimali bu kadar hafife alınabilir miydi? Başı ellerinin arasında kala kaldı.

Ahirette sonsuz yanmamak için, iman etmek ve günahlardan kaçmak gerekiyordu...

DOSTLUK - Sarımsak Tarlası

Genç adamın biri,
Dermiş babasına her gün;
'Benim de dostlarım var, sendeki dost gibi'
Baba, itiraz eder,
Olmaz öyle çok dost, hakikisi

Belki bir, belki iki,
Fazlasını bulamazsın gerçek, hakiki...
Devam eder durur konuşma...

Aralarında başlar bir tartışma,
Karar verirler bir sınava,
Dostun hakikisini anlamaya...
Bir akşam bir koyun keserler,
Ve koyarlar çuvala.

Baba der ki oğluna,
'Hadi al bu çuvalı, şimdi götür dostuna'.

Çuvaldan kanlar damlamakta,
Sanki öldürmüşler de bir adamı,
Koymuşlar çuvala,
Dıştan böyle sanılmakta.
Delikanlı sırtlar çuvalı,
Gider en iyi bildiği dostuna,
çalar kapıyı.

O dost, bakar ki bir çuval,
hem de kanlı,
Kapar hızla kapıyı delikanlının suratına,
Almaz içeri arkadaşını,
Böylece tek tek dolaşır delikanlı,
Kendince tanıdığı, sevdiği dostlarını.

Ne çare, hepsinde de sonuç aynıdır.
evlat geriye döner.
Ama içten yıkılır...

Babasına dönerek; haklıymışsın baba ' der.
Dost yokmuş bu dünyada ne sana, ne de bana.
Baba 'hayır Evlat 'der, benim bir dostum var bildiğim.
Hadi, çuvalı alda bir kerede git ona.
Genç adam, çuvalı sırtlar tekrar.
Alnından ter, çuvaldan kanlar damlar...
Gider, baba dostuna. Kabul görür, sevinir.

O dost, delikanlıyı alır hemen içeri.
Geçerler arka bahçeye.
Bir çukur kazarlar birlikte,
Çuvaldaki koyunu gömerler adam diye,
Üzerine de serpiştirirler toprak.
Belli olmasın diye dikerler sarımsak...
Genç adam gelir babasına;
'Baba, işte dost buymuş' diye konuşunca,
Babası; 'daha erken, o belli olmaz daha.
Sen yarın git O'na, çıkart bir kavga,
Atacaksın iki tokat, hiç çekinmeden ona,
işte o zaman anlaşılacak, dostun hakikisi.
Sonra gel olanları anlat bana...'
Genç adam, aynen yapar babasının dediğini,
Maksadı anlamaktır dostun hakikisini,
babasının dostuna istemeden basar iki tokadı!

Der ki tokadı yiyen DOST;
'Git de söyle babana, biz satmayız Sarımsak tarlasını böyle iki tokada'!

İKİ SİMGE

Yaşlı kızıl derili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve on iki yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı.

Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri kurt köpeğiydi bunlar. Çocuk, kulübeyi korumak için bir köpeğin yeterli olduğunu
düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyacı olduğunu ve renklerinin neden illa da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık. O merakla, sordu dedesine: Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını sıvazladı.

- "Onlar" dedi, "benim için iki simgedir evlat."

- "Neyin simgesi" diye sordu çocuk.

- "İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.

Çocuk, sözün burasında; 'mücadele varsa, kazananı da olmalı' diye düşündü ve her çocuğa has, bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:

- "Peki" dedi. "Sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?"

Bilge reis, derin bir gülümsemeyle baktı torununa.

- "Hangisi mi evlat?
Ben, hangisini daha iyi beslersem!"

KARTALIN YENİDEN DOĞUŞU

Kartallar ortalama 80 yıl yaşar. 40 yaşlarında yol ayrımının sonuna gelirler. Gaga, pençe, tüy ve kanatları eskimiştir, uzamıştır, cılız kalmıştır. Uçacak gücü takati kalmamıştır. Ya ölümü bekleyecek ya da yaşam savaşı vererek yenilenecektir.

Kartallar, dağların tepesinde 5-6 ay inzivaya çekilir, gagalarını sert kayalara vurarak parçalar, yeni gagaları çıkar. Pençelerini yenilenen gagalarıyla söker atar, yeni pençeler çıkar. Ardından tüylerini, kanatlarını yeni gaga ve pençeleriyle yolar, yeni tüyler, kanatlar çıkar. Ve bu çok ağrılı, sancılı, kanamalı, özverili 5-6 aylık yaşam savaşını kartal kazanır.

Artık kartal, yeni bir hayata kanat çırpar. Acısını çekerek, bedelini kanıyla, çileleriyle ödeyerek gençleşmiş, dinçleşmiş, rahat uçar noktaya gelmiştir. Bu yenilenmeyle ikinci 40 yaşa kendini bırakır.

İnsan ızdırap, travma yaşamış olabilir ama bir kartal gibi insanın karşısına yaratılış gereği her zaman yeni fırsatlar çıkar. İnsan, ya harap olmuş üzüntüler içinde kıvranan bir insan olabilir, sığ verimsiz bir hayatı yaşar. Ya da kartal gibi bedel ödeyerek, sancılı süreçten geçer, terapi sürecinden geçer, acılarını, olumsuz düşüncelerini, duygularını yenileyebilir. Yürümeye takati kalmasa bile yeni bir hayat hamlesi yapabilir, hayata son ve etkili vuruş yapabilir. Körleşen idrak merkezini aktive ederek yeni seçenekler görmeye başlayabilir. Yeni bir hayat baharına, hayatının ustası olarak girebilir.

KAPI SÜRGÜLÜ BEKÇİLER UYKUDA

İki genç adam konuşuyor, o da dinliyordu. Söz dönüp dolaşıp aşku alaka bahsinde karar kılınca biri konuştu.

-Üstadım! Hani nefs sahibiyiz. Farz edelim ki ay parçası bir dilber ile halvet olmuşuz. Kapı sürgülü, bekçiler uykuda, nefs talip, arzular galip… Hani üzümler kızarmış, bağcı ortada yok misali. Böyle bir anda Yusuf olup selamette kalmak mümkün müdür?

-Bu söylediğin mümkündür, lakin bu ucuz çağda buna kimseyi inandırmak mümkün değildir. Böyle birisi nefsin elinden kurtulsa bile halkın dilinden kurtulamaz. Yine de sen bağcının kızarmış üzümleri boş bırakacağını sanma. Bekçi yok diye bağcı seni görmüyor değildir. Haram bir üzüm tanesine uzanmaya gör, onu kaç kalemin birden deftere kaydettiğine şaşarsın!…

İşte böyle değerli okurlarım. İş ahlakı derken neyi kastettiğimizi sanırım bu hikâyede daha anlamlı olarak anlatabilme imkânı yakaladık.

Çünkü yaptıklarımızı bir gören ve kaydeden var. Onun için hesabını veremeyeceğimiz işlere, tavırlara meyillere dikkat edelim.

RANGA GURU VE RACİÇİ

Hindistan da çok ünlü bir ressam varmış. Herkes bu ressamın yaptıklarını kusursuz kabul edecek kadar beğenirmiş ve onu "Renklerin Ustası" anlamına gelen Ranga Çeleri olarak tanısa da; kısaca Ranga Guru derlermiş. Onun yetiştirdiği bir ressam olan Raciçi ise artık eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak Ranga Guru'ya götürmüş ve ondan resmini değerlendirmesini istemiş.

Ranga Guru ise; Sen artık ressam sayılırsın Raciçi. Artık senin resmini halk değerlendirecek diyerek resmi şehrin en kalabalık meydanına götürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak halktan beğenmedikleri yerlere çarpı koymalarını rica eden bir yazı bırakmasını istemiş.

Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde görmüş ki, tüm resim çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Çok üzülmüş tabii. Emeğini ve yüreğini koyarak yaptığı tablo kırmızıdan bir duvar sanki. Alıp resmi götürmüş Ranga Guru'ya ve ne kadar üzgün olduğunu belirtmiş. Ranga Guru üzülmemesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş.

Raciçi yeniden yapmış resmi ve gene Ranga Guru'ya götürmüş. Tekrar şehrin en kalabalık meydanına bırakmasını istemiş Ranga Guru. Ama bu defa yanına bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya, birkaç fırça ile birlikte. Yanına da insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesini rica eden bir yazı ile birlikte bırakmasını istemiş.

Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra gittiği meydanda görmüş ki resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da boyalar da kullanılmamış. Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru'ya gitmiş ve resme dokunulmadığını anlatmış.

Ranga Guru ise;

Sevgili Raciçi, sen birinci konumda insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız bir eleştiri sağanağı ile karşılaşılabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar dahi gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci konumda onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak eğitim gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı, cesaret edemedi.

Sevgili Raciçi,

Mesleğinde usta olman yetmez, bilge de olmalısın. Emeğinin karşılığını, ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma…

NETİCE-İ KELAM

Hayat muhtelif hikayelerden ibarettir. Herkes aslında kendi hikayelerinin yaşar. Bazen bu hikayeler başkalarına da misal olur. İnsanın kendi yaşadığı hikâye çoğu zaman kendine hikâye olur, anlarsa elbette.

Bazen kurgu hikayeler yazılır, bazen ilginç hatıralar paylaşmak için kaleme alınır. İnsanlara ibret olsun diye.

Hayatın tecrübelerinin aktarmak için, ders vermek için, hayata anlam katmak için hikayeler yazılır. Misaller getirilir.

Hayvanların hayatından kesitler insanlara uyarlanır ders alınsın diye.

Hayat dokunan hikayeler olur çoğu zaman, ibretlik.

Müdakkik gözlerle yapılan keşifler, ilginç hatıralar ders olsun diye anlatılır. Yoksa insan her şeyi kendi yaşamında tecrübe edemez. Hayat yetmez her şeyi tecrübe etmeye. Başkalarının tecrübelerinden ders almak gerekir. Hata yapmamak için, hayatı öğrenmek için. İş öğrenmek, davranış geliştirmek ve değer vermek için. Bazen değer kazanmak için tecrübeleri kullanır insan.

Hayattır bu işte. İnsan başını pencereden uzattı mı ders alacak bir şey bulur. Yaşadığı, yaşattığı, kendine reva görülen, başkasına reva gördüğü her şeyden tecrübe ve ibret alır insan.

Kendine nasihat eder, başkasına nasihat eder, evladına nasihat eder insan. Ben yandım sen yanma der.

Mecnun çöllere düşmeseydi, Leyla'lar bilir miydi sevginin değerini. Mecnunlar anlar mıydı aşktan.

Bizim hikayelerimiz daha çok temel eğitim olsun diyedir. İbretlik hikayeler.

Belki Sadi gibi, Mevlana gibi, Feridüttin Attar gibi değildir belki ama elimizden geldiğince önemli gördüğümüz hikayelerden güzel bir demet oluşturduk.

Allah'a emanet olun değerli okuyucularım.